Sir Theagaraya College Bulletin

JUNE & JULY 1955

SWEETNESS AND LIGHT

379

379
1-56

481

On 24th May, 1955 Chief Minister Mr. K. Kamaraja Nadar, opened the new road laid by the students of our College during the summer vacation at Vanian Chatram, near Read Hills.

—*Photo : P. K. Lakshmikantham, II U. C., I Group.*

EDITORIAL BOARD

PROF. M. K. SHANMUGAM, M.A., L.T.
(Editor-in-chief.)

Prof. M. Sreeramulu, M.A., L.T.
Vidwan Sri M. Rajamanickam, B.O.L.
Vidwan Sri T. Kothandaramaiah, B.O.L.
Vidwan Sri K. Rajagopalan, B.O.L.
Prof. K. Rajagopal Naidu, M.A., L.T., DIP ECON.
Sri A. V. Subramanya Iyer, M.A.
Sri G. Venkateswarlu, B. SC. (HONS.)
Sri G. Madan Mohan Rao, B.SC. (HONS.)
Prof. T. Dhanakoty, M.A.
Prof. V. Shanmuga Sundaram, B.A. (HONS.) (ECON.) M.A. (POL. SC.)
Sri B. Chengalvarayan, B. COM. (HONS.)
Sri V. R. Kanniah, B.A. (HONS.)
Sri V. Sundara Rao, B.A.
C. G. Edwin, IV B.A. GROUP IV-b.
Arun Kumar, Class II, Group I.

Sir Theagaraya College Bulletin

June 1955
&
July 1955

Madras-21.

Vol. V.
Nos. 28 29.

JL
J45, L, 211m, N51
N55. 5-28 & 29
98601

CONTENTS

EDITORIAL.		1
WATCH YOUR ENGLISH.		
American English	*M. K. S.*	3
SPECIAL ARTICLE.		
Isai Arasu M. M. Dandapani Desikar	*Vidwan M. Rajamanikkam, M. A.*	6
GENERAL.		
At home and abroad	*T. Dhanakoty, M. A.*	9
SHORT STORY.		
The saree with the green-border	*M. K. S.*	13
ENGLISH.		
Gibbon as a historian	*M. Sreeramulu, M. A., L. T.*	15
Gibbon as a prose-writer	*K. S. Narasimhan, M. A.*	18
TAMIL.		
Ulanur Pulavar	*Panditha Vidwan M. P. Ramanatha Chettiar.*	20
Sivapragasar Parattiya Manikkavasagar	*T. M. Kumaraswamy, B. O. L. (Hons.)*	26
TELUGU.		
Sugatri Seelamu	*Vidwan T. Kodandaramaiah, B. O. L.*	29
Moolakathaku Bhinnamulayina Koorpulu-Vani Prayojanamulu	,,	33
Hanumanthuni Gunaseelamulu	,,	35
Rajanarendruni Seelamu	*C. Radhakrishna Sarma, M. A.*	38
Karimakaramula Yuddhamu	,,	40
Roopalathadevi Seelamu	*Vidwan B. Bhavanarayana.*	42
Janaki Seelamu	,,	44
HINDI.		
Goswami Thulsidasji	*Vidwan K. Rajagopalan, B. O. L.*	46
MATHEMATICS.		
Infinite Series: use of brackets and change of order of the terms	*K. Rajagopal Naidu, M. A., L. T., Dip. Econ.*	48
PHYSICS.		
Total internal reflection and critical angle	*A. V. S.*	50
CHEMISTRY.		
Oxides of Nitrogen	*G. Venkateswarlu, B. Sc. (Hons.)*	53
NATURAL SCIENCE.		
Science News and Notes	*G. Madan Mohan Rao, M. A.*	54
Bryophyta	,,	55

HISTORY:

The British Empire and its evolution as the British Commonwealth of Nations	*T. Dhanakoty, M. A.*	61
Peter the Great	*P. Natarajan, M. A.*	64
The British Constitution-An Analysis	*S. N. Balasundaram, M. A., (Hist.), M. A., (Pol.) B. T.*	66
The Ancient Monument at Gudivada	*C. Radhakrishna Sarma, M. A.*	70

ECONOMICS.

Evolution of Indian Federal Financial Relations	*V. Shanmuga Sundaram, B. A. (Hons.), (Econ.), M. A., (Pol. Sc.)*	72

STUDENTS' CORNER.

Sagavillai (Tamil)	*M. Salaman.*	84
Paradesi ,,	*K. P. Sambandan.*	85
Oru Naal ,,	*A. Sivaprakasam.*	88
Vunavu Porattam ,,	*A. Darmarajan.*	91
Manavar Medai ,,	*A. K. Janardanam.*	93
Amukthamalyada-Karthruthvamu (Telugu)	*B. Balapullanna.*	96
Thanadaka Vaste ,,	*B. Raghunatha Rao.*	98
Suseela ,,	*P. Subrahmaniam.*	100
Srinathuni Bhashaseva ,,	*A. Raghavan.*	102
Veneesamharamu-Bheemudu ,,	*P. Subrahmanya Sastry.*	103

OLD STUDENTS' CORNER.

Thimmanaryuni Satya ,,	*B. Subrahmaniam, B. A. (Hons.)*	104

BOOK REVIEWS.

Social Surveys (D. Caradog Jones)	*V. Shanmuga Sundaram.*	
A Critique of Welfare Economics (I. M. D. Little)	,,	
Swapna Vasavadathamu (T. Kothandaramaiah)	*K. Sathyanarayanaswamy*	
Annamaryodaharanamu (T. Kothandaramaiah)	,,	

Sir Theagaraya College

Vol. 5 JUNE & JULY Nos. 28 & 29

Roads

Students today can lay roads, build houses, clear slums, run schools and do all other kinds of voluntary social service. This was unheard of even in the thirties of this century. Then students were penned up in their class rooms, could know life only at second hand through books and newspapers, and were nurtured like hot-house plants. But with the democratization of governments and public institutions, the pattern of education has also changed. Education is now correlated to life. Education prepares for life in that it aims at making the citizen of tomorrow. Not that educational institutions are run for turning out bread-winners. This would defeat the very purpose of culture, which is the key-note of all education. But education as conceived by the American today, which perhaps is the greatest contribution the new world has made to the old, is intended to teach rhe young not only to acquire knowledge but also put it to use in their social contacts with their fellowbeings. In short education tries to fashion the whole man.

Nowadays students are given opportunities to go out of their colleges and study life in the raw. Apart from social service organized by the several educational institutions, the community projects and national extension schemes of Government provide unrivalled opportunities to the young students to participate in national reconstruction work in the villages.

It is not claimed on behalf of students that the roads that they lay or the community centres that they build are as good as those that professional engineers and artisans bring into being. Nevertheless, the voluntary work of students has its own lessons to teach us. Thanks to a handsome grant from the Government of India, which was made available by the good offices of the State Government, a hundred students of the college under the leadership of the student secretary, Mr. Chenniappan, and the guidance of the lecturer-in-charge, Mr. K. N. Parthasarathy, camped in the village Vannian Chathram near Red Hills. With the help and co-operation of the Block Development officials they laid a road 2½ miles long connecting this village with four other villages in the interior. The road stands today as a monument to the industry of the students, and to the co-operation of the villagers. Besides it is a symbol of the regeneration work that is proceeding apace under the community project programmes.

One month of hard manual work impressed on the students the dignity of labour. Secondly their daily contacts with the villagers made them realise the urgent problems facing Government particularly in the villages, such as the provision of roads, hospitals, school buildings, water supply and other essential amenities. Students shed their false sense of superiority and moved on terms of equality with the villagers, sharing their difficulties and discomforts. Their presence and their voluntary labour helped to rouse in the villagers a co-operative spirit and an awareness of the truth that self-help is the best help. One might say students made a road to the hearts of the villagers, gaining their goodwill, affection and gratitude. Human virtues and human values were recognised and reemphasized in this educational enterprise. The road-making project served as an eye-opener also to the young and old; it released an enormous amount of energy and enthusiasm that was otherwise running to waste in students. If students could be called upon to do constructive work in villages during vacations, the pace of rural development would be considerably accelerated. We are sure this would be the new educational deal of the Government.

AMERICAN ENGLISH

by

M. K. S.

481

The Americans for the most part have stemmed from British stock. Though there are Americans who can trace their origins to several countries in Europe, yet in the States, as American subjects, they speak a common language and that is English It is now more than three hundred years since the colonists came over from England and helped to found the States. And be it said to their credit that they have evolved a new civilization in the New World, a new language almost, and a new culture. Cynics are not wanting who say that theirs is the dollar civilization. Nevertheless it is that civilization which is one of the powerful formative forces in the world today, and which has raised man to the heights of material prosperity and splendour.

American English no doubt is an offshoot of the English spoken by the native Englishman. But it will soon acquire a genius of its own. Already it is reflecting the inherent qualities of the native American. Not only the language of the American is today distinctive of his race but also the literature he has built up during the two centuries and odd, which has witnessed a phenomenal improvement in all departments of American activity, physical, intellectual cultural and moral. In the fields of poetry, drama, fiction and belles-lettres, not to speak of the movies, America has kept abreast of England and the continental countries and in some respects outstripped them too. Particularly in American Universities research in both English language and literature has made such rapid strides that the mother-country England has been left behind in the race. It is true that the Englishman has often looked askance at the new developments taking place across the Atlantic. But he is slowly coming to realise that American standards are not after all spurious and superficial.

In fact the English have also tried to maintain the purity of their language by avoiding what they call *Americanisms*, and *Indianisms.* Also English spoken by Australians and South Africans has developed in each case its own peculiarties of idiom and phrase. These likewise have been shunned by the English. Of course praise is due to the Englishman that in spite of his conservatism he has made his language global by enriching it with loan-words from all other countries in the world. But he drew the line at the absorption of new English phrases and turns of expression as coined by the English speaking races, say of the Commonwealth.

But today we find even this disinclination on the part of the Englishman is wearing out for American words and phrases are invading the citadel of British orthodoxy and insularism. Professor Earnest Weekley in his book on "The English Language" writes, "The foreign language which has most affected English in our own time is contemporary American". And he gives a few examples of American words and phrases, which have been adopted very enthusiastically by the English people (eg) *hot air, cut no ice, live wire, underdog, butt in, snag, to pan out, bed-rock, side-track wash-out, crook, bluff, highbrow, rubber-neck, O.K.*

The English desire to absorb American vocabulary is partly due to the influence of the movies and also the need for keeping on the best of terms with the Americans internationally. But the Britisher has so far successfully resisted the influence of American

spelling on his own. The Americans in their passionate bid for freedom have started experimenting with English spelling. And they have with their usual go-ahead tendency simplified the cumbrous and perhaps illogical spellings of many words. It is true they have not effected any revolution in English spelling just as they have not done it in English syntax. But the fact is that the spoken word influences much more the growth of language in America than in England. To quote Mr. John W. Clark, who writes on "American English" in the book cited above "words of lowly origin tend to rise into general and reputable use more easily and rapidly in America than in England".

For purposes of illustration, we give below two extracts from the speeches of Messers Churchill and Eisenhower respectively. The former no doubt is today one of the great English Men of Letters. His prose has become classical and will stand the test of centuries. His language is of the soil, typically, intrinsically English, and quite modern too. The President of the United States is not a literary man certainly. But his English is distinctively American. It may be said of him that he writes and speaks a language, which rings with sincerity and which may be safely taken as a sample of American English.

From "DAWN OF LIBERATION"
—W. S. Churchill. (Page 49)

Here is the reason. This is no time to talk about demobilization. The hour of our greatest effort and action is approaching. We march with valiant Allies who count on us as we count on them. The flashing eyes of all our soldiers, sailors, and airmen must be fixed upon the enemy on their front. The only homeward road for all of us lies through the arch of victory. The magnificent Armies of the United States are here or are pouring in. Our own troops, tbe best trained and best equipped we have ever had, stand at their side in equal numbers and in true comradeship. Leaders are appointed in whom we all have faith. We shall require from our own people here, from Parliament, from the Press, from all classes, the same cool, strong nerves, the same toughness of fibre, which stood us in good stead in those days when we were all alone under the blitz.

And here I must warn you that in order to deceive and baffle the enemy as well as to exercise the forces, there will be many false alarms, many feints, and many dress rehearsals. We may also ourselves be the object of new forms of attack from the enemy. Britain can take it. She has never flinched or railed. And when the signal is given, the whole circle of avenging nations will hurl themselves upon the foe and batter out the life of the cruellest tyranny which has ever sought to bar the progress of mankind.

PRESIDENT EISENHOWER'S SPEECH AT COLUMBIA UNIVERSITY

This occasion has for me particular significance because, for a time I was closely associated with those whose life-work is the education of American youth. I am proud that, through a brief span in Columbia University's two hundred years history, my name was closely joined with that great institution. For such expression of personal pride in an association with a home of learning, I have illustrious predecessors.

Thomas Jefferson for one, at the end of his long life, preferred that posterity should think of him, not as the holder of high office, but for his relationship to the University of Virginia.

He held that free flow of information was indispensable to the maintenance of liberty. He wrote that if he had to make a choice between a society without newspapers or newspapers without a government, he would

prefer the latter. And, of the diffusion of knowledge among the people through schools, he asserted: "No other sure foundation can be devised for the preservation of freedom and happiness."

A relentless foe of tyranny in every guise, Jefferson throughout his life was steadfast to a fundamental tenet of western society, proclaimed two thousand years ago in the treasury of the temple at Jerusalem, that the truth will make men free.

The pursuit of truth, its preservation and wide dissemination, "the achievement of freedom, its defense and propagation"—these principles are woven into the American concept of education. The American University—neither the property of a favoured class nor an ivory tower where visionaries are sheltered from the test of practice—every American university fundamentally is dedicated to Columbia's bicentennial theme—"Man's Right To Knowledge And The Free Use Thereof."

Flag of the free heart's hope and home!
By angel hands to valour given;
The stars have lit the welkin dome,
And all thy hues were born in heaven.

For ever float that standard sheet!
Where breathes the foe but falls before us,
With Freedom's soil beneath our feet,
And Freedom's banner streaming o'er us?

—DRAKE, JOSEPH RODMAN (1795-1820)
—*The American Flag.*

Special Article :

இசையரசு எம். எம். தண்டபாணி தேசிகர்

by

VIDWAN M. RAJAMANIKKAM, M.A.

"யாவ ராயினும் நால்வரைப் பின்னிடில்
தேவர்என்பது தேறும் இவ்வையகம்"

எனச் சிந்தாமணி ஆசிரியர் இவ்வையகத்தியல்பை வகுத்துரைத்துச் சென்றார். அவர் கூறிய உண்மையை அவருக்குக்காட்டும் நன்றியாக இந்த நூற்றாண்டு மிகச் சிறப்பான முறையிலே வளர்த்து வருவதைக் காண்கிறோம். பெயர்பரவ இந்நூற்றாண்டிலே தேவைப்படுவது உள்ளீடன்று; தேவைப்படுவவெல்லாம் கட்டியங் கூற நால்வரும் சிறப்புக்களை வெளியிட நான்கு செய்தித்தாள்களும் இவற்றை உண்டாக்கிக்கொள்ளும் கூர்த்த மதியுமேயாம். உள்ளீடற்ற பலர் உலகின் பலவகைத் துறைகளிலும் இன்று உயர்ந்து விளங்குகின்றார்கள். அஃதுடையார் பலர் உள்ளுடைந்து வாடுகின்றார்கள். வாழ்க விளம்பரக்கலை! விளம்பரக்கலையைச் சிறப்பான முறையிலே வளர்த்து வருவதற்காகவாவது இந்த நூற்றாண்டை நாம் அனைவரும் போற்றத்தான் வேண்டும். ஆனால் அறிவுடையார் இந்நூற்றாண்டின் போக்கைக்கண்டு சிரிக்கத்தான் செய்கின்றார்கள்.

இந்தவகையான விளம்பரத்தேவைகளுள் ஒன்றுமற்று, ஆனால் புகழற்று அன்று; இசையோடே இன்று அவர் இசையுலகில் விளங்கிவருகின்றார். மாற்றார் மேற்கொண்டிருக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கிடையேயும் எதிர்ப்புகளுக்கிடையேயும் அவர்களும் வியக்கும்வண்ணம் இன்று இசையுலகிலே அவர் ஏறுபோற் பீடு நடையோடுதான் உலவுகின்றார். அவர் மேற்கொண்டிருக்கும் ஊக்கமும், உறுதியும், உலையா உழைப்புமே அவரின் உயர்விற்குக் காரணங்கள். தமது முயற்சியால், உழைப்பால், உண்மையன்பால் உயர்வுபெற்ற கலைச் செல்வர்களிலே - இசைச்செல்வர்களிலே அவரும் ஒருவர். அவரை இசையரசு எம். எம். தண்டபாணி தேசிகர் என்பர்.

தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருச்செங்காட்டாங்குடியே அவர் பிறப்பதற்கு இடமாக இருந்தது. நாளும் இன்னிசையால் நற்றமிழ் பரப்பிவந்த முத்தையா தேசிகருக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தார் இசையரசு அவர்கள். தாயார் பெயர் பாப்பம்மாள் ஆகும். இசையரசிற்குக் குலவித்தை கல்லாமல் பாகம் படுவதாயிற்று. இளமையிலேயே இசையரசிற்குத் தேவாரப் பண்கள்மீது பற்றும், நன்றாகப்பாடும் ஆற்றலும் உண்டாயின. நாள்தோறும் காலைவேளையில் இசைப் பயிற்சி செய்யும் பழக்கத்தையும் மேற் கொண்டார்.

எண்ணும் எழுத்தும் பெறத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திலே இசையரசு சேர்க்கப்பட்டார். அந்தக்கால முறைப்படி நீதி வெண்பா, நன்னெறி, நைடதம், திவாகரம் முதலியவற்றை மனப்பாடத்தோடு படித்தார். நான்காவது வகுப்புப் படிப்போடு இசையரசின் படிப்பு நின்றது. அந்தத்திண்ணைப் பள்ளிக்கூடமும் கால்முடம்பெற்ற அந்த ஆசிரியரும் அவர் கருத்தைவிட்டு நீங்குங்கொல்! அந்த நொண்டி ஆசிரியர் பாடம் போதித்த திறத்தையும் மாணவர்களைத் தண்டித்த விதத்தையும் கேட்போர் வயிறு வெடித்துச்சிரிக்குமாறு அவர் சொல்ல இன்றும் கேட்கலாம். அவரைக்கண்டுபேசும் வாய்ப்புப்பெறுவோர் இவற்றை மறவாது கேட்பார்களாக!

பிறந்த $1\frac{1}{2}$ ஆண்டுகளிலே தாயும் பின்னர் இரண்டு ஆண்டுகளிலே தந்தையும் பிரிந்து இசையரசைத் தனியரசாக்கினர். சிறியதந்தை மாணிக்க தேசிகர் வாழ்ந்துவந்த பூவனூருக்கு இசையரசு சென்று அவருடன் வாழ்ந்துவரவேண்டியதாயிற்று. மாணிக்க தேசிகர் சிறந்த இசையாசிரியராதலால் அவரிடம் முறையாகத் தேவாரப்பண்களை ஓதிவந்தார் இவர். அருகிலுள்ள கிராமங்களில் மக்கள் விரும்பியபோதெல்லாம் சென்று தேவார இன்னிசை நிகழ்த்திவந்தார். திருப்புகழ், தேவாரம் ஆகிய பாடல்களைப் பொருளுணர்ச்சியோடு அந்தக் காலத்திலேயே பாடியமையால் மக்கள் பெரிதும் இவர் இன்னிசைகேட்டு இன்புற்றனர். இவர் இசை அன்றே எங்கும் பரவுவதாயிற்று. "திருப்புகழ்த் தண்டபாணி" யென்றே அன்று இவரை மக்கள் அழைத்து வருவாராயினர். எதிர்காலத்தையும் அவர்கள் எண்ணியே இருப்பர் போலும்!

பூவனூர் இசையரசு அவர்களைப் "புறப்படுக" என்றது. காரணம் சிறியதந்தையும் தந்தைபுக்க இடத்தைத் தேடியடைந்துவிட்டார். கும்பகோணம் இசையரசிற்கு வரவேற்பளித்தது. சிறிய தமக்கையார்வீடு உணவளித்தது. பிடில்வித்துவான் இராசமாணிக்கம் பிள்ளை இசைப்பயிற்சியளித்தார். ஏறக்குறைய நான்காண்டுகள் பிள்ளையவர்களிடம் இசையரசு இருந்து பாடம் பெற்றார். வாய்ப்புப்பெற்ற பொழுதெல்லாம் வெளியிடங்கட்குச் சென்று அரங்குகளிலே இன்னிசை நிகழ்த்தி வந்தார். இவர் இன்னிசையை விரும்பிய மதுரைத் தேவாரப் பாடசாலையார் இவரையழைத்து இசையாசிரியர் பதவி தந்து போற்றினர். தன்னையடைந்த மாணவர்கட்கு உளங்கனிய, உணர்ச்சியோங்க, உடல் தளிர்க்கத் தேவாரப்பண்களையோதி மகிழ்ந்து வந்தார். இவர் இங்கு வாழ்ந்தபொழுதே இவருக்குத் திருமணமும் நடந்தேறியது.

ஒருநாள், காலையில் நடைபெற வேண்டிய தேவார வகுப்பு முடிந்தது. நண்பகல் உணவருந்திப் பாடசாலை மண்டபத்தில் உறங்கிங்கொண்டிருந்தார் இசையரசு அவர்கள். கதவை யாரோ தட்டுவது போன்ற ஓசையைக் கேட்டார்.

எதிர்காலம்தான் கதவைத்தட்டுகின்றது என்று அவரால் அப்பொழுது நம்ப முடியவில்லை. வாய்ப்பு வாயிற்படியிலே வந்து நிற்பதை அவர் உணருவுமில்லை. வந்து வாயிற்கதவைத் திறந்தார். சென்னை வேல் படப்பிடிப்பின் உரிமையாளர் பட்டினத்தார் படத்தில் இவரைப் பட்டினத்தாராக நடிக்க ஒப்பந்தஞ் செய்துகொண்டுபோக வந்து நின்றார். இசையரசு அப்பொழுது கண்களையும் காதுகளையும் நம்ப மறுத்தார். ஆனால் பிறகு நம்பவேண்டியதாயிற்று. இருவரும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள். ஒப்பந்தத்தின்படி பட்டினத்தாராக நடிக்க இசையரசு சென்னைப்பட்டினம் வந்துசேர்ந்தார். முதல் முதலிலே பட்டினத்தார் படத்திலே எடுக்கப்பட்ட பகுதி தாயாரை வைத்து எரிக்கும் சுடுகாட்டுப் பகுதியாம். இந்த வாய்ப்பு முதலில் அவருக்குக் கிடைக்காமையால் இதை முதலில் அவருக்குக் கொடுத்தார்கள் போன்றிருக்கின்றது. அந்தக்காலப் படப்பிடிப்பின் வளர்ச்சிப்படி மூன்று நாட்கள் தாடிமீசையோடும் அரிதார வேடத்தோடும் இருந்து அல்லற்பட்டார் அவர். படம் முடிவுற்றது. பட்டினத்

தார் முன்புபோகாத இடங்கட்கெல்லாம் போய்வந்தார். தேசிகரின் புகழும் நாடு முழுவதும் போகத்தொடங்கிற்று. பிறகு படங்களிலே நடிக்கத் தேசிகருக்கு வர வேற்புகள் வளர்ந்தன. அழைப்பினை யேற்றுக்கொண்டு வல்லாள மகாராஜன், மாணிக்கவாசகர், தாயுமானவர், நந்த னார், திருமழிசையாழ்வார் முதலிய படங் களிலே வெற்றியோடு நடித்துத் தேசிகர் மிக்க புகழ் பெற்றார். தேசிகரின் பாடல் களைக் கேட்கவென்றே மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச்சென்று படங்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். சிறப்பாக நந்த னார் படம் தேசிகருக்குப் புகழேணியாக விளங்கிற்று.

நிலையில்லாத படஉலகைவிட்டு நிலை யான இசையுலகம் புக நினைத்தார் தேசி கர். தமிழ்ப் பாடல்களையல்லாமல் தெலுங்குப் பாடல்களையும் வீணை சுப் பண்ணா போன்றவர்களிடமிருந்து பாடக் கற்றார். இரவும் பகலும் இடைவிடாது இசை நுட்பங்களை ஆய்ந்தறிந்தார். இசை நுணுக்கங்கள் பொருந்த அரங்கங் களிலே அஞ்சாது இன்னிசை மழை பொழியத் தொடங்கினார். இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் முதன் முதலிலே தோன்றிய காலம் அது. தமிழுணர்ச்சி பொங்கி வழிந்தகாலம் அது. தேசிகரின் இன்னி சையை மக்கள் பெரிதும் விரும்பினர்; போற்றினர்; இசையரசு, தேவாரமணி, இசைப்புலவர், சங்கீத சாகித்திய சிரோன்மணி என்று பட்டங்களையும் தந்து பாராட்டினர்.

இசையரசின் இசையிலே தமிழ்மக்கட் குப் பெரிதும் விருப்புண்டு. அவர் இசை யிலே இசைநுட்பம் இருக்கும்; பொருள் தெளிவு பொருந்தியிருக்கும்; உணர்ச்சி யும் கனிவும் ஒருங்கு இருக்கும். இசை யரசு தானும் உணர்ந்து பாடுவார்; மற்றையோரையும் உணர்ந்து மகிழச்செய் வார். ஆகையால்தான் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் இலங்கைபோன்ற வெளிநாடுகளிலும் அவர் இசையரங்கிற் குப் பெருமதிப்பு இருந்து வருகின்றது.

இசையரசின் பெருமையை உணர்ந்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தார் தம் இசைக்கல்லூரிக்குப் பேராசிரியராக அழைத்தனர். அழைப்பினை விருப் போடு ஏற்றுக்கொண்டு சென்று தன் னைப்போன்ற இசையரசுகளை எண்ணி லாது தமிழ்நாட்டிற்கு அளிக்கும் பெருந் தொண்டினை இன்று செய்துகொண் டிருக்கின்றார். மாணவர்கள் பெருங் களிப்போடு இசை பயில்கின்றார்கள். இதுவே தலைசிறந்த தொண்டு என்று கருதி இசையரசும் தொண்டு புரிந்து வரு கின்றார். இசைக்கல்லூரி இன்பக்கல் லூரியாகக் காட்சியளிக்கின்றது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் பெருமை பெறுகின்றது.

இசையரசு இனிய உள்ளத்தர், இசைத் தொண்டர். பெருந்தன்மை அவரின் அருங்குணம். போதுமென்னும் பொன் மனம் அவருக்குண்டு. அடக்க ஒடுக்கம் அண்டியோரை ஆதரிக்கும் அன்பு ஆகி யவை அவரைக்கண்ட அளவிலேயே காட்சிதருபவை. சிறப்பாகக் கலைகளுக் குத் தொண்டு செய்யவேண்டுமென்ற கருத்துடையவர் அவர்.

இசையரசு அவர்கள் செய்த பொது நலத்தொண்டுகளும் மிகப்பல. கோடம் பாக்கம் வடபழநியாண்டவர் கோயில் குளத்திற்குப் படித்துறைகள் அமைக்க, அமைப்பாளராக இருந்து இன்னிசை யரங்குகள் நடத்தி நாற்பது ஆயிரம் ரூபாய்கட்குமேல் சேர்த்து உதவியிருக் கின்றார். இராமலிங்கசுவாமிகள் ஆல யம், நீதி விநாயகர் கோவில் ஆகியவை போன்ற கோயில்கள்கட்ட அவர் செய்த உதவி இசையரங்குகள் எண்ணில. நமது கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு இசை யரசுஅவர்கள் பெரிதும் உதவியிருக் கின்றார். மூன்றுமுறை இன்னிசை நாடகவிழாக்களை நடத்திப் பல ஆயிரக் கான ரூபாய்களைக் கல்லூரிக்கு உதவி யிருக்கின்றார். கல்லூரியின் ஆட்சிக் குழுவில் ஒருவராகவும் இன்று அவர் விளங்குகின்றார். மேலும் மேலும் இசை யரசைக் கல்லூரி பயன்படுத்திக்கொண்டு வளம்பெறுமாக. வாழ்க இசையரசு!

AT HOME AND ABROAD

by

T. DHANAKOTY, M.A.,
Professor of History

ARAM HARAM HAI.

At one of the recent sessions of the All-India Congress Committee Prime Minister Nehru is reported to have said, with his characteristic aplomb and authority : "*Aram Haram Hai*" (Rest is forbidden). Great words these!

After centuries of economic servitude and political subjection, India has come into her own. A retrospect will show that in the remote past India was not a mere geographical expression, nor a sod of earth trodden by third-rate men. Her sages and savants, her poets and philosophers made a magnificent contribution to arts and letters, culture and civilisation. Her amazing flora and fauna, her impressive rivers and mountains and her abundant natural resources made her the "other Eden, demi-paradise". Ambassadors and scholars and travellers came to India in an unending succession and bowed before the splendour of her civilisation. They came, they saw, they were conquered. But the irony of ironies was that, like the Greeks and unlike the Romans, she was not endowed with high political gifts. On account of this lamentable gap in her genius, she allowed foreign legions to thunder past and lay at the proud feet of conquerors. From the time of the Emathian conqueror to the days of the English overlord, India had been under foreign tutelage, broken by all too brief spells of native rule. Her political downfall was in inverse ratio to her cultural glory. The longest street has its turning. As a result of the heroic efforts made by her gifted sons and daughters culminating in the unique *satyagraha* movement of Mahatma Gandhi, our country became free and independent on 15th August, 1947.

As with the ancient Romans, so with us, the hour of victory should also be the hour of dedication. The British raj was essentially a police raj; it collected revenue and maintained law and order and did not touch the life of the people on its creative side. But Free India has hitched her wagon to the star of Welfare State. *Salus Populi suprema lex*—is our credo. To clean the Augean stables of all vestiges of medievalism and feudalism, to catch up with the rest of the world in the matter of scientific progress and industrial advancement, to spread knowledge and wisdom throughout the length and breadth of our land—are the mighty tasks that beckon the citizens of India. It is the religious duty of all of us, great and small, to gird up our loins and brace our selves up to a life of service and sacrifice. There is no place for shirkers and slackers, parasites and poltroons in a dynamic India. Hard work is the 'open sesame' that will open the caves of peace, prosperity and progress. That is why our lion-hearted leader has said: '*Aram Haram Hai*! In this brave utterance we hear the echo of Milton's mighty words: "Scorn delights and live laborious days".

In times of great upheaval, great men exhort their countrymen in this fashion. When the fair landscape of England was darkened by the ominous shadow of Hitler's 'Luftwaffe', when all that England held dear and near was within an ace of being wiped out of existence, when the future of parliamentary democracy was dark and dismal, the heroic Winston Churchill appeared on the scene and, in a brief but brilliant oration, exhorted his people to prepare themselves for a life of "sweat, toil, blood and tears". The issues before us are as grave as those before

the English in 1940. The English had a vicious tyrant to fight against. We have to fight against tyrants no less vicious than Hitler, the tyrants of ignorance, poverty and injustice. The [illegible] talisman of success is hard work. Ergo, *Aram Haram Hai.* Our country should reverberate with the music of this great utterance.

* * * *

ATOMIC ENERGY—FOR WELFARE OR WARFARE

Man has existed on this earth for well over 250,000 years and has lived through many epochs, each of which had its own distinctive power pattern. In the first epoch the primordial man used his hand and sometimes his domesticated animals to satisfy his wants. Thus all the energy required for work was supplied by muscle, whether human or animal. *Hand power* then gave place to *mechanical power* which included implements made of stone, wood and metal. The Industrial Revolution of the 18th century, which represented the third epoch of human civilisation, introduced *steam power*, an energy obtained by burning coal, and considerably changed the face of the world. In the 19th century Science gave Man a wonderful gift in the shape of *electric power*. Its impact on human affairs was more impressive than that of *steam power*. The late forties of the 20th century witnessed the advent of the greatest of all powers—*the atomic power*. But it made an awful debut on the world stage on 6th August, 1945, when Hiroshima was atom-bombed. As years roll by, the disastrous effects of that attack are becoming apparent to us. It is frightful to contemplate that this latest gift of science should come into our midst, not as a beneficent goddess, but as a hideous monster. The cenotaph at Hiroshima raised in memory of the victims of that fell attack carries a significant inscription: "Rest ye in peace, for we shall never repeat the mistake".

This inscription makes us search our hearts. We have begun to repent, in sackcloth and ashes, the terrible misuse of atomic power on the ill-fated people of Hiroshima and Nagasaki. Statesmen like President Eisenhower, scientists like Albert Einstein and philosophers like Bertrand Russell have condemned nuclear warfare in no uncertain terms for it would mean the extinction of the human race and civilisation. There is a consensus of opinion among the top-ranking leaders of the world, irrespective of the ideologies they profess, that this new energy should be harnessed for creative and constructive ends. President Eisenhower, in a memorable speech before the United Nations General Assembly in December 1953, made an impassioned appeal for effective international cooperation in the peaceful uses of atomic energy. Under the inspiration of that great speech, the General Assembly of the United Nations unanimously adopted the following resolution on December 4, 1954. The 60 member nations.

"Believe that the benefits arising from the momentous discovery of atomic energy should be placed at the service of mankind";

"Desire to promote energetically the use of atomic energy to the end that it will serve only the peaceful pursuits of mankind and ameliorate their living conditions";

"Recognise the importance and urgency of international cooperation in developing and expanding the peaceful uses of atomic energy to assist in lifting the burdens of hunger, poverty and disease";

"Believe also that all nations should cooperate in promoting the dissemination of knowledge in the realm of nuclear technology for peaceful ends".

The U.S.A. has since been organising 'Atoms For Peace' exhibitions in different countries in order to explain to the people of the world the many peaceful uses to which this new power has already been applied. The United Nations Conference on the Peaceful Uses of Atomic Energy which met at Geneva on August 8, 1955, under the presidency of Dr. Homi J. Bhabha, our illustrious countryman, marked the climax of the

activities detailed above. The purpose of this conference of master-builders of nuclear science and nuclear engineering was to discuss, exchange and share their knowledge with the aim of harnessing atomic energy for the cause of world peace and human welfare.

Alike in agriculture and industry, medicine and motive power, atomic energy has dramatically opened up new vistas of progress for the human race. The day is not far off when, thanks to the new force, the 'vale of tears" will have become a paradise on earth. Such a consummation will be possible only when we reflect over the significance of the inscription on the cenotaph at Hiroshima and switch on our thoughts and actions from war to peace. The solemn injunction of the Bible is as true as ever: Beat your swords into ploughshares and your spears into pruning-hooks.

* * * *

Dr. SALAZAR AGAIN.

Goa has hit the headlines again. For some time past we have been commenting on colonialism in the columns of this Bulletin and the tragic happenings in Goa on August 15, 1955, compel us to revert to this theme.

The chequered course of India's history during the last 200 years or more had left certain foreign possessions in various parts of the country. With the attainment of independence by India in 1947, the continued existence of any foreign possessions in India becomes anomalous and is opposed to the conception of India's freedom and unity. We had hoped that Portugal would emulate the noble example of Britain and relinquish her tiny territories in our country. But that was not to be. On the other hand, she has taken up a wholly indefensible attitude in regard to Goa and other possessions and carried on a policy of intense repression against those who favoured merger with India. The worst aspects of colonial rule prevail in the Portuguese enclaves. The fascist regime of Portugal functions in a peculiarly oppressive way in these areas. After 1947, the Goans have on more than one occasion asserted their right to freedom. Liberation from colonial rule and merger with India are the aims of their struggle.

It is but natural that our National Government should evince a very keen interest in the Goans' struggle for freedom. Consistent with their declared policy that all disputes, national and international, should be settled peacefully, our Government had tried to negotiate with Portugal for the peaceful transfer of these possessions to the Indian Union. But the intransigent Salazar Government would not agree even to discuss the question, let alone relinquish their enclaves in India. The antics of the antediluvian Portuguese Premier are very amusing. He invokes a 17th century treaty with England and calls upon her "oldest ally" to help her in defending her territories in India. Surely, Britain is not going to prop up Portugal's imperial rule in a part of India while she herself had made the biggest gesture in history when she renounced her empire in this vast sub-continent of ours. Another bogy started by the Lisbon dictator is that Goa is a centre of European culture and Catholic faith and that its transfer to India would imperil this culture and this faith. The so-called European culture represented by Portugal in Goa is a denial of everything that most European countries stand for today. It is a denial of political freedom, of civil liberty and of economic and cultural advance. As for the alleged danger to the Catholic faith, eminent dignitaries of the Catholic church have pricked the bubble. A large number of Catholics have participated in the struggle for liberation. Further, there are many millions of Catholics in the rest of India having the same freedom, political, cultural and religious, as the other people of India. Again, the population of Goa which is about 600,000 consists of about one-third of Catholics and two-thirds of non-Catholics. His Holiness the Pope rightly observed a few weeks ago that the Goan problem should be treated purely as a political one.

What is the attitude of our National Governments towards the Goan problem? Some over-zealous persons have urged that our Government should take military or police action and capture Goa by armed force. Were they to take action as suggested they would become the laughing-stock of the world, for, in that case, they would be untrue to the declared policy of peaceful settlement of all disputes. Nor could they encourage Indian satyagrahis marching into Goa, individually or in batches, for the simple reason that they would not be respecting the integrity of the Portuguese terriotories and thereby contravening one of the principles of the 'Panch Shila', the sheet-anctor of their foreign policy. This attitude has provoked Mr. Peter Alvares, the Goa National Congress leader, into saying that India has thrown the Goans to the wolves of Portuguese imperialism. Mr. Alvares is wrong because he is swayed more by sentiment than by international law. In consonance with the rules of international law and the requirements of their declared policies the Government of India have taken the only correct steps in the matter by sealing off the land frontiers and by applying economic sanctions. But when all is said and done, we must place on record that the trump card is in the hands of the Goans themselves; it is their determined resistance that shall secure for them liberation from the foreign yoke and re-union with India. The moral support of India will bring the day of liberation much sooner than their friends hope and their enemies fear. Let Dr. Salazar sit back in the chair and read the handwriting on the wall. Cavour's warning has a deep significance for men of his type: "You can do anything with a bayonet except sit on it".

You can fool some people for some time,
You can fool all people for some time,
You cannot fool all people for all time.

—ABRAHAM LINCOLN.

Short Story :

THE SAREE WITH THE GREEN-BORDER

by

M. K. S.

I am not a feminist. And I am no lover of sarees. It does not mean that I am a misogynist. Suffice it to say that I am far from being a sampler of sarees. However, I figured in an unfortunate incident in which the saree had an all-important part to play. If I had had developed a taste for sarees, or attempted to be a connoiseur, who has an eye for things, colourful and artistic, I would have avoided the disaster that overtook me in the retiring room of a railway station recently.

I had gone to Trichy on official business. By the way I should be pardoned for using the abbreviated form of the word "Trichinopoly." It may remind us of British imperialism and all that, yet 'Trichy' seems to me more euphonious than the Tamil 'Tiruchi.' But that apart, when we think of 'Trichy,' it conjures up a vision of the beautiful railway station fanning out at the edge of the cantonment area. So whenever I visit Trichy, I cannot help admiring the deluxe railway station, which is the city's pride.

It was perhaps the fascination I felt for the station that made me plump for my stay in the retiring room, the last word in comfort and hospitality for railway passengers of the upper class. When leaving Madras I had planned to stay in a friend's house at Trichy or, failing that, in the 'Modern Cafe,' where I usually put up. But when I landed at the junction that morning, an inscrutable fate directed my steps to the rooms upstairs. The porter preceded me with my luggage, and soon I was standing on the long, spacious and smoothly paved verandah, on which the rooms open out.

The porter stepped into a room which I thought was for my occupation. I was about to cross the threshold when I suddenly looked up. I found from the signboard at top that it was the matron's room. Looking shame-faced, I beat a hasty retreat. Not that I felt the matron's eyes on me. As it was dawn, I could hardly figure her in the dim recess of her room. Of course one of the rooms had been taken over for her use. Now I was marched off to my room, which happened to be No. 7. I got in at once. Imagine my surprise when I found two berths in it, instead of one. I had bargained only for a single room, but was actually assigned one of the berths in a double room. My spirits fell ; nevertheless I reconciled myself to the inevitable.

After refreshing myself with a cup of warm coffee, I went out and stood on the verandah, to feast my eyes on the loveliness of the scene that unfolded before me in the pearly hour of the morn. From the window of the retiring room, one commands a view of the magnificent approach to the station. It is a vast semi circular arena. To call it a court-yard would be uttering something common-place. Especially when the noonday sun shines on its polished macadimised surface—and Trichy sun is noted for its fiery effulgence—it flashes like a mirror, blinding the onlooker with a fierce radiance and glow. Particularly in the twilight of morning, the buildings of the railway junction stand out like beautiful maidens draped in white veils, offering a silent benediction to the travellers, who meander across the station arena, before they are swallowed up in the dark, dust ridden streets of the city. Trichy was once the head-quarters of the former South Indian Railway. And so the railway junction there is an eternal reminder of its erstwhile glory.

Contented and happy, I came back to my room, bathed and changed. A hot breakfast awaited me. I relished it very much, with the beauty of the scene outside still entrancing my mind. As I continued to sit at table fingering the empty cup and spoons, my thoughts wandered to the prospect of my having a partner in the room for the day. My stay of course was only for twenty four hours. In this mood of abstraction, I got a slight jolt, when a lady and a gentlemen stood at the doorway of my room, silhouetted against the silvery light of day. The lady beamed at me. I liked her kindly face and winning smile. She was fair and perhaps in her thirties. She was plump and sleek also. But it was stupid of me not to have noted her saree. Psychologists call it association of ideas. Prompted by some innerworking of my mind, I accosted her, "Are you here in connection with College work?" For that was my business at Trichy. And I was really deputed to work along with two ladies. But it was sheer presumption on my part to imagine that the lady like me had come on the same businessand that she wanted to stay in one of the rooms. In my rashness I envisaged the possibility of my working out the programe of the meeting fixed for the day in consultation with her. But in the end it proved to be an Alnazher dream.

The lady benignantly—possibly there was a glint of mockery in her eyes—replied that she was the matron. My eyes sped like lightning to her saree. I cannot adequately describe the discomfiture that overwhelmed me at the moment, especially in the presence of the gentleman, who stood there as a silent witness to this dramatic interlude. My *amoure propre* was wounded. The matron wore the neat and attractive uniform of the Southern Railway, the immaculate white saree splashed with green in its border. It is the green border that confers distinction on the wearer of the saree, investing her with a pleasing air of solicitiude and kindliness towards railway passengers. I was fool enough not to have eyed the saree first, particularly in that most glamorous of railway junctions.

I am a woman of the world, Hector, and I can assure you that you if will only take the trouble always to do the perfectly correct thing and to say the perfectly correct thing, you can do just what you like.

—SHAW, (B. 1886), *Preface.*

GIBBON AS A HISTORIAN

by

M. Sreeramulu, M.A., L.T.,
Professor of English.

"The Decline and Fall of the Roman Empire" is Gibbon's Magnum Opus. It is not only a great historical work but a highly prized part of English literature. One of its outstanding features is the grandeur and vastness of conception. It records the greatest event in history which affected the lives and fortunes of a large number of human beings more than any other revolution. In fact it is a drama so vast that the mind is oppressed and the imagination flags. It describes the gradual decline and fall of the Roman Empire from the age of the Antonines to the capture of Constantinople. Gibbon undertook this stupendous task only after a period of intense and thorough preparation. "It was at Rome" says Gibbon, describing the dawn of the idea, "on the 15th of October 1764, as I sat musing amidst the ruins of the Capitol, while the bare-footed friars were singing vespers in the temple of Jupiter, that the idea of writing the decline and fall of the City first started to my mind." Thus Gibbon thought at first of writing the history of the Empire only up to the fall of the City of Rome. Later, however, he continued the narrative up to the fall of the Empire of the West. There was actually a break for a year after the publication of the third volume in 1781, for Gibbon felt that he had completed the task he had undertaken. He changed his mind, however, and resolved to carry on the work to its natural end, namely the taking of Constantinople by the Turks in 1453.

Another remarkable feature of this great historical work is the author's mastery and accuracy of detail. Gibbon ranges over a very wide field but accuracy never fails him at any point and he lifts the enormous load of detail with ease. The historian is, no doubt, exposed to a certain drawback, for time sometimes destroys the value and even the fidelity of his pictures. "The historian's reproduction of a past age" says Cotter Morison, "however full and true it may appear to his contemporaries, appears less and less true to his successors". The social organism is in constant growth and receiving new additions and each new addition causes us to modify our view of the whole. This is the danger of the chronological position but it is also the opportunity of historical genius. It has to be said to Gibbon's credit that he has transcended the special limitations of his time. Modern research has thrown additional light on the field covered by Gibbon but he has never been proved to be inaccurate. He has gone right down to his sources and has most often included only such details as he has studied at first hand. Out of prejudice, Coleridge remarked that Gibbon's work is "little else but a disguised collection of all the splendid anecdotes which he could find in any book". But this judgment has been disregarded by succeeding generations and almost all the later critics have recognised the pre-eminence of the "Decline and Fall" as a historical work. "Gibbon's work" says Trevelyan, "comes as near perfection as any human achievement". And Freeman's testimonial to Gibbon is: "He remains the one historian of the 18th Century whom modern research has neither set aside nor threatened to set aside....Whatever else is read, Gibbon must be read too". Time has,

in fact, failed to dim the splendour of Gibbon's history.

Another notable feature of Gibbon's great work is the richness and vividness of its descriptions. Gibbon's artistry in the treatment of his subject converts his historical work into a great piece of literature. He deals with his materials in a simple but effective way. He condenses them and fits them into a broad framework, showing a special skill in the grouping of characters and events. He discards the time-honoured chronological method for the sake of unity of action. The book must be read through to appreciate the art with which the great story is told. The military exploits of Constantine the great, the last days of Julian and the Nika riots during the reign of Justinian are all described in such a lofty and vigorous narrative style that they capture the imagination of the reader. Gibbon displays great descriptive power too in some of the passages in his book. For instance, the vivid picture of Constantinople is factual and brilliant though Gibbon had never seen the place.

Let us now consider Gibbon's attitude to history. History began as a story of the mighty deeds and fall of heroes. In course of time social progress became more and more complex. When society came to be surveyed from a sufficient distance and elevation, history proper arose. In the 18th century specially, a great impetus was given to historical studies. Interest in the past was aroused. National and religious barriers disappeared. Man and his fortunes, in all countries and in all ages, became topics of intense interest. Thus the philosophic view of history was born and the historians of France dedicated themselves to this new task. This was not so in England, for Robertson and Hume were concerned with the rhetorical side of their work. Gibbon's work, however, is designed, as he himself says, "to instruct or amuse an enlightened age, which requires from the historian some tincture of philosophy and criticism." Gibbon constantly alludes to himself as a philosopher, "one who possesses a clear and comprehensive view of the revolutions of society and who is capable of discovering the nice and secret springs of action which impel, in the same uniform direction, the blind and capricious passions of a multitude of individuals." Thus Gibbon takes an Olympian view of the incidents he records in his history so that he might see them in their proper perspective. He tries, no doubt, to describe the motives of human action but it has been said that he lacks a strong sense of period. He does not find out what people of the past themselves thought, felt and intended. History, in one sense, is a spacious panorama for him. One defect, that has been noticed in his work is that he rarely generalises. On the other hand we have to remember that this very defect has made his work of permanent value, for generalisations are not always of lasting significance.

Coleridge, who disliked Gibbon's grand style, burst out thus: "To call it a History of the Decline and Fall of the Roman Empire! Was there ever a greater misnomer? I protest I do not remember a single philosophical attempt made throughout the work to fathom the ultimate causes of the decline or fall of that empire." This is the result of prejudice, for it is not at all true. Gibbon has attempted here and there, to describe the causes for the fall of the empire. "Prosperity" says Gibbon, "ripened the principle of decay; the causes of destruction multiplied with the extent of conquest; and as soon as time or accident had removed the artificial supports, the stupendous fabric yielded to the pressure of its own weight." Remarks like these lie scattered in his history, showing that Gibbon was well aware of the general causes for the downfall of the Roman Empire.

Another charge that has been levelled against Gibbon is that he is not fair in his treatment of the early Christian martyrs and that he gives undue praise to Julian merely

because he was an apostate. Gibbon was constitutionally incapable of understanding religious enthusiasm of any kind. Born in the Age of Reason, he attached the utmost importance to man's immortal reason. He could not feel any sympathy for persons who were prepared to lay down their lives for their religious principles. Thus his account of the early Christians is tinged with cynicism. On the other hand he is just and fair in depicting the character of Julian. The 'blood-bath' that followed the death of Constantine the great must have been revolting to Gibbon's sense of decency. Naturally he could not but admire a historical character who had the courage to renounce his religion when he found that Christians did not live in peace and amity with one another.

There is some truth in the criticism that Gibbon's conception of society is rather limited. He sees chiefly the surface of events. History has to be a sort of double narrative, or narrative having reference to two sorts of phenomena—one the obvious surface events affecting the lives of persons highly placed in life and the other the larger and less obvious sociological conditions which affect the man in the street. Gibbon is at his best in dealing with the former but does not pay as much attention as he should to the latter. Again Gibbon's work is wanting in historical perspective and suggestive background. Sometimes the very wealth of detail appears to be a defect and it is not possible to see the wood for the trees.

When all is said and done, we have to say emphatically that Gibbon's work is still worth reading as history. The defects are nothing beside the total effect of his creative genius. "The supreme duty of the historian" says Runciman, "is to write history, that is to say, to attempt to record in one sweeping sequence the greater events and movements that have swayed the destinies of man". Of this kind of writing the paramount example is "The Decline and Fall".

The various modes of worship which prevailed in the Roman world were all considered by the people as equally true; by the philosopher as equally false; and by the magistrate as equally useful.

Decline and Fall of the Roman Empire (1776)
—GIBBON, EDWARD (1737—1794) CH. 2.

GIBBON AS A PROSE-WRITER

by

K. S. Narasimhan, M.A.,
Lecturer in English.

Scope :

"*The Decline and Fall of the Roman Empire*" is a colossal literary undertaking in that it records the greatest event in human history, namely, the passing away of the old European civilisation and the birth of the new. Neither before nor after Gibbon has any man single-handed, ever accomplished a task so vast in its scope and so complex in its details. Gibbon's original plan was only to give an account of the decay of the city of Rome. But the subject so interested him that he began to trace the history of Europe from the Age of the Antonines to the Fall of Constantinople, a period which covers over thirteen centuries. Gibbon fulfilled this enormous task because of his vast and accurate knowledge of classical, Byzantine and Oriental literatures and also because of his insight into some of the greatest political, religious and social changes of those times such as the rise of christianity, the Ottoman Empire, Feudalism and Chivalry.

Descriptive power.

In his power of describing scenes and events Gibbon was rarely equalled. Some of the finest passages are the descriptions of battles and campaigns. His experiences in the army proved invaluable in this historical effort. In Gibbon's own words "the Captain of the Hampshire grenadiers (the reader may smile), has not been useless to the historian of the Roman Empire". His descriptions of scenes are panoramic. The account he gives of the Roman highways may be quoted as an example. "All the cities of the Empire were connected with each other and with the capital by the public highways..... The roads ran in a direct line from one city to another, with very little respect for the obstacles either of nature or private property; mountains were perforated, and bold arches thrown over the broadest and most rapid streams. Such was the solid construction of the Roman highways, whose firmness has not entirely yielded to the effort of fifteen centuries." Gibbon takes intensive delight in such descriptions.

Characters :

Equally remarkable is Gibbon's power of recreating historical characters. He breathes life into these dry bones of history and makes them reenact their parts before us. "The courage of Zenobia", says the author, "deserted her in the hour of trial; she trembled at the angry clamours of the soldiers, who called aloud for her immediate execution, forgot the generous despair of Cleopatra, which she had proposed as her model, and ignominiously purchased life by the sacrifice of her fame and her friends".

Style :

The style of Gibbon has been the subject of much harsh criticism; it has been called monotonous and too pompous for history. But his own words contain an answer to such criticism; "The style of an author should be the image of his mind, but the choice and command of language is the fruit of exercise. Many experiments were made before I could hit the middle tone between a dull chronicle and a rhetorical declamation". Pompous and elaborate as the style is, it is well suited to the subject. It is perfectly designed to express 'the grandeurs and ironies of life',

and 'the contrast between the aspirations and the achievements of mankind'. The stateliness, sustained elevation and music of the lines only enrich the ideas.

Art :

The truth is that the style of Gibbon is a product of conscious and deliberate art. He revised and re-revised the opening chapters a number of times before he was satisfied with the style. But as he advanced, he acquired a remarkable facility of composition. He makes frequent use of epigrams, balance and antithesis. "But it is easier to destroy than to restore", "The offence was soon forgot, but the punishment was remembered", are examples. We also find the frequent use of abstract substantives in place of the concrete and a large proportion of Latinisms as compared with modern English. Single epithets are used so effectively that a character is often fixed for all time; "the stupid Claudius", "the sublime Longinus" and "the cruel Aurelian" will be ever remembered by their respective qualities. Gibbon is again fond of the periodic sentence; sentence in which the subordinate clauses are inserted into the body of the principal sentence or even put first.

Obscurity :

The obscurity with which Gibbon is charged is due mainly to his search after elegance. In order to avoid repetition of a name or expression, he uses a periphrasis or an allusion which not all readers can understand. Another defect that is usually pointed out against Gibbon is that he has no sense of humour. His very nature was perhaps incapable of finding the humorous side of life. When he laughed he was satirical and caustic.

Conclusion :

But whatever the defects, as a prose narrative, *The Decline* is irresistible in its appeal and few indeed are the pages we would like to skip.

More things are wrought by prayer
Than this world dreams of. Wherefore, let thy voice
Rise like a fountain for me night and day.
For what are men better than sheep or goats
That nourish a blind life within the brain,
If, knowing God, they lift not hands of prayer
Both for themselves and those who call them friend?

--ALFRED, LORD TENNYSON.

உளநூற் புலவர்

by

PANDITHA, VIDWAN, M. P. RAMANATHA CHETTIAR,
Lecturer in Tamil.

உளநூலென்பது மக்களுடைய மனவியல்புகளைப் பலபடியாகப் பன்னி ஆராய்ந்து விரித்துரைக்கும் நூலாகும். நம் செந்தமிழ்மொழியில் அறநூல், பொருள்நூல், இன்பநூல், அளவை (தருக்கம்) நூல், சமயநூல், யானைநூல், குதிரைநூல், படைக்கலநூல், போர்முறைநூல், மனைநூல், சிற்பநூல், ஓவியநூல், மருத்துவநூல், கோள் (சோதிடம்)நூல், சகுனநூல், நிமித்தநூல் முதலிய பலவகை நூல்களோடு நவரத்தினங்களின் இயல்புகளை எடுத்துரைக்கும் நவமணிநூல், கனவுகளையும், அவற்றின் பலன்களையும் விரிவாக விளக்கிக்கூறும் கனுநூல், களவைப்பற்றிய பலவகைச்செய்திகளையும் விளக்கிக்கூறும் களவுநூல்போன்ற இன்னோரன்ன பிறநூல்களும் இருந்தனவென்பது இன்றுள்ள தமிழ்நூல்களாலும், அவற்றின் உரைகளாலும் ஒருவாறு உய்த்துணரலாம். இத்துணை நூற்செல்வங்கள் நம் இருந்தமிழ்க்கடலுள் இருந்தனவென்றாலும் உளநூல் என்றவொன்று தனிநூலாக இத்தண்டமிழ் மொழியில் இருந்ததாகச் சாற்றுதற்கில்லை.

எனினும் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியத்துள், பொருளதிகாரத்திலுள்ள மெய்ப்பாட்டியல் முழுமையும் மக்களின் மனவியல்புகளை விரித்துக்கூறும் இலக்கணப் பகுதியேயாகும். இவ்விலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த சங்கச் செய்யுட்களில், சிறப்பாக அகப்பொருள்பற்றிய செய்யுட்களிலெல்லாம் மக்களின் மனவியல்புகளைப் பலபடியாக வகுத்துரைக்கும் திறம் வியந்து பாராட்டற்குரியதாகும். பிற்காலத்துத்தோன்றிய காவியங்கள் புராணங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் முதலியவற்றுள்ளும் இவ்வுளநூற்குறிப்புக்களைப் பரக்கக் காணலாம்.

இடைக்காலத்துக் கவிஞருலகில் மன்னர்மன்னனாக விளங்கிய கம்பர்பெருமான் தாமியற்றிய இராமகாதையுள் வரும் பாத்திரங்களின் மூலமாக இவ்வுளவியல்புகளை உணர்த்துந்திறம் நுணித்தறிந்து களித்தற்குரியதாகும். இவ்வுளநூற் கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ள கம்பசித்திரங்களுள் சில, அவ்வுளநூலறிவுடையார்க்கே தம்பொருளை நன்கு புலப்படுப்பனவாகும். மற்றையோர்க்கு அவை வெறுஞ்சொல்லடுக்காகவே தோன்றும். எடுத்துக்காட்டாக அசோகவனத்தில் சிறைவைக்கப்பட்ட சீதையின் மனநிலையை விளக்கப்புகுந்த கம்பர்,

> "விழுதல் விம்முதல் மெய்யுற
> வெதும்புதல் வெருவல்
> எழுதல் ஏங்குதல் இரங்குதல்
> இராமனை எண்ணித்
> தொழுதல் சோருதல் துளங்குதல்
> துயருழந் துயிர்த்தல்
> அழுத லன்றிமற் றயலொன்றும்
> செய்குவ தறியாள்"

என்று கூறுகின்றார். இச்செய்யுளிலமைந்துள்ள மனத்தத்துவத்தைத் தெரியலுறுவார்க்கு முதலில் சீதையின் மனநிலை தெரிதல்வேண்டும். அரசகுடும்பத்தில் பிறந்தவள்; அருமையாக வளர்க்கப்பெற்றவள்; எப்பககம் திரும்பினும் 'ஏன்?' என்று ஏவல்கேட்டொழுகும் பணிப்பெண்களும் பாங்கியருமாகிய பலர்க்கிடையில் துன்பமே இன்னதென்றறியாத சூழ்நிலையில் இன்பமாக இருந்தவள்; மன்னர் மன்னனாகிய அயோத்தியரசனுடைய மகனை மணந்து அன்புற்று வாழ்ந்தவள்; உயிரினும்

சிறந்த நாணத்தினையும், அதனினும் மேம்பட்ட கற்பினையும் போற்றிக் காப்ப வள்; இத்துணைச் சிறப்புடனும் ஒழுக்கத் துடனும் வாழ்ந்த சீதை தன் கணவன் காட்டிற்குப் போகின்றான் என்று கேட்டவுடனே, தன் இன்பமெல்லாவற் றையும் துறந்து அவன்பின்னே சென் றாள்; கணவனைப் பிரியாது வாழ்வதே தனக்குரிய இன்பமும் பெருமையுமெனக் கொண்டாள்; இத்தகைய இயல்பினளா கிய சீதையை இராவணன் வலுவில் தூக் கிச்சென்று முன்பின்னறியாத ஓரிடத் தில் சிறைப்படுத்தி, உருவத்தாலும், உள் ளத்தாலும் கொடிய அரக்கியர் பலரைச் சுற்றிலும் காவல் வைத்தானென்றால், அந்நிலையில் அவள் மனம் என்னபாடு பட்டிருக்கும்! அம்மனநிலையைச் சித்தி ரித்துக் காட்டுவதன்றோ மேற்குறிப் பிட்ட செய்யுள்! சீதையின் மனநிலையை ஆராயாது, மேற்போக்காக இச்செய்யு ளைப் படிப்பார்க்கு இதில் அமைந்துள்ள மனத்தத்துவம் எங்ஙனம் விளங்கும்? அவர்க்கு இது வெறுஞ்சொல்லடுக்காகத் தோன்றுவதில் யாதொரு வியப்பும் இல்லையன்றோ?

இனிக் கம்பன் தமிழ்க்கடலுள் மற்றோ ரிடத்தில் திளைப்பாம்: தண்டகவனத்து முனிவர்கள் தவவொழுக்கில் நின்றவர் கள்; உலகப்பற்றினை அறவே ஒழித்தவர் கள்; மாண்ட குணத்தொடு மக்கட் பேறில்லெனினும் பூண்டான் கழித்தற் கரியளாகிய மனைவியையும், கடந்த ஞானி யும் கடத்தற்கரிய காதற்குரியராகிய மக்களையும் துறந்தவர்கள்; பிறப்பிறப் பின் தொடர்ச்சியையும், அவற்றால் வரும் துன்பங்களையும் பொறாது, அவற்றை அறவே ஒழிக்கக்கருதி 'வெய்யில் சகித்தி டாப் புழுப்போன்'றும், 'கானவர் வலை யிற்பட்டுக் கைதப்பியோடும் மான் போன்'றும் இல்லறத்தினின்றும் நீங்கித் துறவறவாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர் கள்; இத்தகைய முனிவர்கள், தவஞ்செய் தலையே தங்கருமஞ்செய்தலாகக்கொண்டு அல்லும் பகலும் அரும்பாடுபட்டு அதனை யாற்றிவந்தனர்.

இந்நிலையில் ஆண்டுறைந்த அரக்கர் கள் அம்முனிவர்கட்குச்செய்த கொடுமை கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. முனிவர்களை எங்கு எந்நிலையில் கண்டாலும் அங்கெல் லாம் அவர்களை அழித்து வந்தனர். விலங்குகளை வேட்டையாடித் திரியும் வேடர்களைப்போன்று முனிவர் குலங் களை முருக்குதலையே தம் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் பெருங் கவலைகொண்ட முனிவர்கள் இவ்வரக்கர் தொல்லை தமக்கெப்போ தொழியு மென்றே ஏங்கிநின்றனர்; இதனை ஒழித் தற்குரிய உபாயத்தை யாராய்ந்தனர்; அருந்திறல் படைத்த அரக்கரை அழித் தொழித்துத் தம் தவத்திற்குதவிபுரியும் தலைவனொருவன் கிடைப்பானோவென்று கவலைகூர்ந்தனர். இந்நிலையில்தான் இராமன் சரபங்கமுனிவர் தவப்பள்ளி யினின்றும் நீங்கித் தண்டகவனத்தை யடைந்தான். அவன் வருகையைக் கண்ட முனிவர்கள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தனர். அம்மகிழ்ச்சியைக் கம்பர் நான்கு செய்யுட்களால் விளக்கியுள்ளார். இவற்றை மேற்போக்காகப் பார்க்கும் போது கம்பர் தம் கவித்திறமையைக் காட்டும்பொருட்டே இங்ஙனம் நான்கு செய்யுட்களை இயற்றினர் என்றேதோன் றும். ஆயினும் சிறிது நுணுகி ஆராய் வோர்க்கு அக்கவிகளிலமைந்துள்ள மனத்தத்துவங்களின் நுட்பம் விளங்கித் தோன்றாமலிராது.

குளிர்ந்த நிழல் யாவர்க்கும் இன்ப மளிக்குமாயினும், வெய்யிலில் சென்று வந்தவர்க்கே அது மிக்க இன்பம் பயப் பதாகும். தேர்வில் வெற்றிபெறுவதென் பது எல்லோர்க்குமே மகிழ்ச்சி யூட்டுவ தாயினும், ஒருமுறையோ இருமுறையோ தோற்ற ஒருவன் வெற்றிபெறும்போது தான் அவன் அடையும் மகிழ்ச்சி அள விட்டுரைத்தற்கரியதாகின்றது! இங்ங னம் முதலில் துன்பமுற்றவர்க்கே பின் னர் இன்பத்தின் சிறப்பு இலங்கித் தோன்றும் என்னும் இயல்புபற்றிக் கம் பர்பெருமானும் முனிவர்களின் மகிழ்ச் சியைச் சிறப்பிப்பான் வேண்டி அவர்கள் துன்பத்தையும் உடன் இயைத்து உரைப்பாராயினர். அது வருமாறு:—

தீயினையொத்த சினமிக்க அரக்கர்கள் முனிவர்கட்குக் கொடுமை செய்கின்ற

னர். அக்கொடுமையினின்றும் தப்புதற்கு வழிகாணாத அம்முனிவர்கள் மனம் வெதும்புகின்றனர். அந்நிலையில் இராமன் அங்கு வருகின்றான். அவனைக்கண்ட மாதவர், தீப்பரக்கும் கானகத்தில் நீரையே காணாது வாடி உலர்ந்த மரங்களெல்லாம், திடீரென்று அமுதங்கலந்த வெள்ளம் வரப்பெற்றால் எவ்வாறு தளிர்த்துச் செழிக்குமோ அவ்வாறு உடலும், உள்ளமும் மகிழ்ச்சியால் செழிப்புறுகின்றனர்.

பெருவலிபடைத்த அரக்கர்கள் முனிவர்கட்குச் செய்யும் கொடுமைகள் எண்ணத்தொலையாதன. இவ்வரக்கரால் அலைப்புண்ட முனிவர்மனம், அவ்வரக்கர் தமக்குச் செய்யும் கொடுமையையே எண்ணியெண்ணி ஏங்குகின்றது. கனவிலும் நனவிலும் அரக்கர் நினைவாகவே இருத்தலால் அவர் வாயும் அக்கொடியவரின் பெயரையே அச்சத்தால் குழறிக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்நிலைமையில் தான் இராமன் வருகின்றான். அவன் வருகையைக் கண்டதும் முனிவர்கள் அச்சமெல்லாம் நீங்கப்பெறுகின்றனர். அதற்குமேலும், தீப்பற்றியெரியும் காட்டினிடத்தே தனியாகவிட்டுப்பிரிந்த தாய்ப் பசுவைக்கண்ட கன்று எத்துணை மகிழ்ச்சியடையுமோ அத்துணை மகிழ்ச்சியையும் பெறுகின்றனர்.

கடலில் வீழ்ந்து மூழ்கிக் கரையேற இயலாது தவிக்கும் ஒருவனுக்கு மரக்கலம் கிடைத்தால் அவன்மனம் எத்துணை மகிழ்ச்சியடையுமோ அத்துணை மகிழ்ச்சியை யடைந்தனர், அரக்கர்களாகிய கடலுக்குள் அகப்பட்டு அலக்கணுற்று, அத்துன்பத்தினின்றும் தப்ப வழியறியாது தவிக்கும்போது இராமனாகிய மரக்கலம் வரக்கண்ட முனிவர்கள்.

மேற்குறிப்பிட்ட பொருள்களைப் பொதுவாக நோக்குங்கால் அவையாவும் ஒரே கருத்தினை அணிநயம்படப் பல்வேறு உவமைகளைக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டவைபோன்று தோன்றுமாயினும் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து அவற்றின் வேறுபாடுகள் விளங்காமற் போகமாட்டா.

உலகத்துயிர்களெல்லாம் ஒரே இயல்பினை யுடையனவல்ல. உருவத்தால்மட்டுமன்றி அறிவாலும், உணர்ச்சியாலுங்கூட எத்துணையோ ஏற்றத்தாழ்வுகள் கொண்டவையாகும். ஒரேவகைப் பிறப்பினராய மக்களுக்குள்ளும் அறிவாலும், உணர்ச்சியாலும் வேறுபட்டிருப்போரைக் காணலாம். ஒருவன் அறிவில் எத்துணை நுட்பம்பெற்றுத் திகழ்கின்றானோ அத்துணை அவன் உணர்ச்சியிலும் மேம்பட்டு விளங்குவான். அறிவில் குறைந்த ஒருவன் உணர்ச்சியிலும் குறைந்தவனாகவே காணப்படுவான். இதனால் ஒருவன் ஒரேவகையான இன்னலை ஒருமரத்திற்கும், மாட்டிற்கும், மனிதனுக்கும் செய்கின்றானென்றால் அதனால் உண்டாகும் துன்பம் அம்மூன்றிற்கும் ஒரேசீராக ஒத்திருப்பதில்லை; ஏன்? அதனதன் அறிவின் சிறுமை பெருமைகட்கு ஏற்றவண்ணம் அதனதன் உணர்ச்சியும் அமைந்திருக்குமாதலின். எடுத்துக்காட்டாக ஒருவன் ஒரூசிகொண்டு ஒருமரத்தையும், மாட்டினையும், மனிதனையும் குத்துவதாகக் கொள்வோம். அதனால் மரம் அடைந்த துன்பத்தை நம்மால் அறிந்துகொள்ளவே இயல்வதில்லை; ஏன்? மரத்தின் அறிவுக்கேற்றவண்ணம் அதற்கு ஏற்பட்ட துன்ப உணர்ச்சியும் மிகச்சிறிதாயிருக்குமாதலின். மாடோ, சிறிது அசைந்துகாட்டித் தனது துன்பத்தை உணர்த்துவதாகும். ஆனால், மனிதனோ குத்தியவுடனே துள்ளிக் குதித்து 'அப்பாடா!' என்று அலறியும் விழுவான். காரணம் என்ன? அதனதன் அறிவின் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக் கேற்றவண்ணம் அமைந்திருக்கும் உணர்ச்சியேயன்றோ? இங்குச் சிலர் இத்துன்பவேறுபாட்டிற்கு உணர்ச்சி எங்ஙனம் காரணமாகும்? அதனதன் உடலமைப்பன்றோ காரணமாவது என்று ஐயறல்கூடும். உடலமைப்பும் அற்குக் காரணமாயினும், உணர்ச்சிதான் சிறந்த காரணம் என்பதனை ஒருவரும் மறுக்க இயலாது.

வகுப்பில் மாணவனொருவனைப்பார்த்து ஆசிரியர் 'ஏனப்பா பேசுகின்றாய்?' என்றுகேட்டவளவிலேயே அம்மாணவன் தலைகவிழ்கின்றான்; கண்ணீ

ரொழுக்குகின்றான்; வகுப்பில் பல மாணவர்களின் முன்னிலையில் ஆசிரியர் இவ்வாறு கேட்கும்படியாகத் தவறுசெய்துவிட்டேனேயென்று எண்ணியெண்ணி மனம்புண்ணாகின்றான். இஃதொரு மாணவனின் செயல். இதற்குமாறாக மற்றொரு மாணவன், 'ஏனடா அறிவிலி பேசுகின்றாய்? வகுப்பைவிட்டு வெளியேறு!' என்றபோதும் சிறிதும் நாணாது, மற்ற மாணவர்கள் தன்னைப்பார்த்து நகைப்பதையும் பொருட்படுத்தாது எள்ளளவும் வருத்தமின்றி வெளியே செல்லுகின்றான். இது மற்றொரு மாணவனின் செயல். இச்செயல்வேறுபாடுகளுக்குக் காரணமென்னை? அவ்வவர்களின் மனவுணர்ச்சியேயன்றோ?

இம்மனவுணர்ச்சிகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு கவியரசராகிய கம்பர் ஓரறிவுயிராகிய மரத்தினையும், ஐயறிவுயிராகிய விலங்குகட்குள்ளும் அறிவிலும் உணர்ச்சியிலும் மேம்பட்ட ஆன்கன்றினையும், ஆறறிவுயிராகிய மக்களையும் உரியமுறையில் கையாண்டு அவற்றின் துன்பவின்பங்களை உவமையாகக்காட்டி அதன்மூலம் தண்டகவனத்து முனிவர்கள்கொண்ட மகிழ்ச்சியைப் படிப்படியாக உயர்த்தி விளக்கியிருக்கும் மாண்பு அறிஞர் பலரும் வியந்து போற்றற்குரியதாகும்.

கருமேகங்களினிடையே தோன்றும் சரத்காலத்துச் சந்திரன் தன் ஒளியால் மேலும் விளக்கமுற்றுத் திகழ்தலே போன்று, முனிவர்களின் மகிழ்ச்சிப் பெருக்காம் சந்திரனும் மேலும் விளக்கமுற்றுத் திகழுமாறு, அவர்களின் துன்பமாகிய கருமேகங்களையும் உடனிணைத்து உவமைகளின் வாயிலாக மூன்று செய்யுட்களால் அம்மகிழ்ச்சியைப் படிப்படியாக உயர்த்துக்காட்டிய கம்பர் நான்காம் செய்யுளில் அதனை மேலும் உயர்வற உயர்த்துக்கூறி முடிக்கின்றார்.

உலகில் மக்களாகப் பிறந்தவர்கள் அடைதற்குரிய உறுதிப்பொருள்கள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. வீட்டிற்குமேல் ஒருவன் அடையத்தகும் உயரிய பொருள் யாண்டுமில்லை. அவ்வீட்டினையடையக் கருதுவோர் முன்னைய அறம்பொருள் இன்பங்களாகிய மூன்றினையும் முற்றத் துறத்தல்வேண்டும். தண்டகவனத்து முனிவர்களோவென்றால், பரனை நினைந்து இம்மூன்றினையும் பற்றறத் துறந்து, வீட்டையடைவான்வேண்டி விரதங்காத்துத் தவமிருப்பவர்கள். தவம்முற்றுப் பெற்றவர்க்கே வீடுபேறு கூடுவதாகும். அத்தவமும் முற்றவுடையார்க்கே முடிவதொன்றாகலின், ஏனையோர் அதனைச் செய்வதுதானும் அத்துணை எளியதன்று. தண்டகவனத்து முனிவர்கள் அதனையறியாதவரல்லர். அறிந்துவைத்தே தவஞ்செய்யத் தொடங்கினர். தொடக்கத்திலேயே அரக்கர்களின் இடையூறு தோன்றுவதாயிற்று. அதனால் பெரிதும் மனமழிந்த மாதவர், 'இல்லறமும்விட்டுத் துறவறமும் கெட்டு இரண்டுங்கெட்டான் நிலையைத்தான் எய்தவேண்டுமோவென்று' எண்ணியெண்ணி இரங்கினர். இந்நிலைமையில்தான் இராமன் வந்தான். முனிவர்கள் அவனை நோக்கினர்; தெளிவாக நோக்கினர்; 'இவன் ஒருசாதாரண மனிதனல்லன்; திருமாலே இத்திருவுருக்கொண்டு வருகின்றான்' என்று தெளிந்தனர். அரக்கர்கள் இவனால் அழிந்தொழிவது உறுதியென அகங்கொண்டனர். ஆகையால் அவர்கள் உள்ளத்தே ஓரடக்கமுடியாத மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று அஃதெத்தகையது? பட்டமரம் தளிர்த்ததனாலுண்டான மகிழ்ச்சியையொத்ததா? தீப்பற்றி பெரியும் கானகத்தே விட்டுத் தீர்ந்த தாய் திரும்பிவரக் கண்டபோதுண்டான கன்றின் மகிழ்ச்சியையொத்ததா? அன்றிக் கடலில் மூழ்கும் மக்கட்குக் கலம் கிடைத்ததனாலுண்டான களிப்பினையொத்ததா? இல்லை; இல்லை. இவையெல்லாம் நிலையில் மகிழ்ச்சி; அப்பொழுதுநேர்ந்த துன்ப நீக்கத்தாலுண்டான மகிழ்ச்சி; இம்மகிழ்ச்சியென்றும் நிலைத்து நிற்பனவல்ல. மரம், கன்று, மக்கள் முதலிய பொருள்கள் பின்னும் வாடல், தாயைப்பிரிதல், கடலில்மூழ்கல் போன்ற துன்பங்களையோ அன்றி அவற்றினும் கொடிய துன்பங்களையோ அடைதல்கூடும். அக்காலையில் இம்

மகிழ்ச்சி இருக்குமிடம் தெரியாதேகும்: ஆகவே மாதவர் இறுதியாகக்கொண்ட மகிழ்ச்சி இத்தகைய மகிழ்ச்சியன்று, அது நின்று நிலைத்த மகிழ்ச்சி; எக்காரணத்தாலும் எங்கும் என்றும் அழியா மகிழ்ச்சி; துன்பமென்பதே சிறிதும் தொடர்பில்லா மகிழ்ச்சி; தாம் செய்யத்தொடங்கிய தவம் அதற்குள் தன் பயனைத் தந்துவிட்டாலொத்த மகிழ்ச்சி; 'தன்னையும், தனக்காதாரத் தலைவனாகிய இறைவனையும் இன்னனென்று அறிதற்குரிய ஆன்ம அறிவினை அடைந்தது போன்ற மகிழ்ச்சி; இத்தவப்பயனாலும் ஆன்ம அறிவாலும், உலகத்துயிர்களைப் பலவகையாலும் பரந்து பற்றி வருத்துறச்செய்யும் பிறவிவெந்துயரமாகிய பெருஞ்சிறையினின்றும் விடுதலைபெற்றதுபோன்ற பேரானந்தப் பெருவாழ்வளிக்கும் மகிழ்ச்சி. இத்தகைய மகிழ்ச்சியே முனிவரடைந்த மகிழ்ச்சியெனக் கம்பர் மொழிகின்றார். இங்ஙனம் படிப்படியே மகிழ்ச்சியைப் பெருக்கிக் கூறும் திறம் படித்து மகிழ்தற் குரியதன்றோ!

நிற்க, முனிவர் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினர். தவத்திற்கு அரக்கரால் தடையுண்டாயிற்று. இராமன் வருகையால் முனிவர் அத்தடைநீக்கம் பெற்றனரேயன்றித் தவமே முற்றுப்பெற்றனரல்லர். இனிமேல்தான் அவர்கள் தவமுயன்று வீடுபேறெய்தல்வேண்டும். தவத்தைச் செய்து முடிப்பது அத்துணை எளியதன்று என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. தவத்திற்கு அரக்கரால் நேர்ந்த தடை புறத்தடையே. இதனினும் கொடிய தடை மற்றொன்றுண்டு. அஃது அகப்பகையால் ஆவது. அகப்பகையாவது காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்பன. இம்முப்பகையினுள் முதற்பகையாய்த் தலைமைதாங்கவல்லது காமப்பகையே. முற்றத்துறந்த முனிவரால் பல்காலும் பரிந்தோம்பிக் காக்கப்பெறுவது இக்காமப்பகையே. இப்பகை புறப்பகைபோல் பிறரால் களையத்தக்க தொன்றன்று. தாமே தம் மனவுறுதியால் தடுத்து நிறுத்தத்தக்கது. புறப்பகை கோடியின்மிக்குறினும் அஞ்சாத முனிவரும் அகப்பகையினை அஞ்சியஞ்சிக் காத்தல்வேண்டும். இன்றேல் அவர்கள் தவத்தைக் கெடுத்துப் பின்னும் பிறப்பிறப்புத் துன்பங்களில் சிக்கி உழலுமாறு செய்துவிடும்.

இங்ஙனம் கூறியவாற்றால் அரக்கரழிவொன்றாலேயே முனிவர் முத்தியின்பம் எய்தலாகாதென்பது தெற்றென விளங்குகின்றது. இங்ஙனமிருக்க, இராமனைக்கண்டவளவிலேயே முனிவர்கள் முத்தியின்பம்பெற்றதுபோன்ற மகிழ்ச்சியுற்றனரென்பது உயர்வுநவிற்சியாகுமேயன்றி, முனிவரின் உளவியல்பறிந்து உரைத்த இயற்கை நவிற்சியாவதியாங்ஙனம் என்று சிலர் ஐயுறல்கூடும். எனினும், நுணுகிநோக்குவார்க்குக் கம்பரின் உளநூற்புலமை இங்கு எத்துணை உயர்ந்து விளங்குகின்றது என்பது புலனாகாமற்போகாது. இதனை ஓரெடுத்துக்காட்டின்மூலம் அறியலாம்.

மாணவனொருவன் கல்லூரியில்சேர்ந்து கற்கக் கருதுகின்றான். எதற்காக? பீ.ஏ, எம்.ஏ போன்ற பட்டங்களைப் பெறுதற்காக. ஆனால் அவன் முயற்சி பயனளிக்குமென்று தோன்றவில்லை. கல்லூரியில் சேர்வதற்கே இடங்கிடைக்காமல் போய்விடுமோவென்று கலங்குகின்றான். அதற்காகப் பல பெரிய மனிதர்களைத் துணைக்கழைத்துக்கொண்டு வருகின்றான். அவர்களை முன்னிட்டுக் கல்லூரித் தலைவரைக் கண்டு தனக்கெப்படியாவது ஓரிடம் தரவேண்டுமென்று இரக்கின்றான். இடமில்லாக்காரணத்தால் கல்லூரித் தலைவர் 'முடியாது' என்று மறுத்துவிடுகின்றார். ஆயினும் துணைக்கு வந்த பெரியோர்கள் பெரிதும் வற்புறுத்துகின்றனர்; எங்ஙனமாவது ஓரிடம் தந்தேயாதல் வேண்டுமென்று மன்றாடுகின்றனர். முடிவாகக் கல்லூரித் தலைவர், இப்பொழுது என்னால் செய்யத்தக்கதொன்றுமில்லை; இன்னும் சிலநாள் செல்லட்டும்; யாராவது சம்பளம் கட்டாது கழிந்தால் அவரிடத்தை யளிக்கின்றேன்; ஒருவாரம் கழித்து மாணவன்மட்டும் வந்தால்போதும்' என்று கூறிவிடுகின்றார். அங்ஙனமே ஒருவாரம்கழித்து அம்மாணவன் கல்லூரிக்கு வருகின்றான்; அவனைப் போன்றே அங்கு வேறுபல மாணவர்களும் வந்திருக்கின்றனர். தலைவரைப்

பார்ப்பதற்குரிய சமயம் எப்பொழுது வாய்க்குமோவென்று ஏங்கிக்கொண்டிருக்கின்றான். தலைவரும், வந்துள்ள மாணவர்களை ஒவ்வொருவனாக உள்ளே விடும்படி வாயில் காவலனுக்குரைக்கின்றார். பல மாணவர்கள் தலைவரைக் கண்டு இடம்பெறாது தலையிறக்கத்தோடு வெளியேறுகின்றனர். அப்போது முதலில் குறிப்பிடப்பட்ட மாணவன் மனநிலை எவ்வாறிருக்கும்! 'நம் கதியும் இவர்கள் கதிதானோ! இடம் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ! கிடைக்காதாயின் படித்துப் பட்டம் பெறுவதெவ்வாறு! இடம் கிடைத்துவிட்டால் பட்டம் பெற்றது போல்தான்!' என்றெல்லாம் எண்ணுகின்றான். இந்நிலையில் தலைவர் இம்மாணவனைக் கூப்பிடுகின்றார். மாணவனுக்கோ உடம்பு நடுங்குகின்றது; கால்கள் தள்ளாடுகின்றன; கைகள் உதறுகின்றன; நெஞ்சம் புலர்கிறது; நாக்குழறுகின்றது; மனம் படபடவென்றடித்துக் கொள்கின்றது; இத்தன்மைகளோடு விரைந்து தலைவர் முன்னிலையை அடைகின்றான். தலைவர் அவனை ஏற இறங்கப் பார்க்கின்றார். 'நீ எங்குப் படித்தாய்? எத்தனை மதிப்பெண்கள் பெற்றிருக்கின்றாய்? நன்றாகப் படிப்பாயா? ஒழுங்காக நடந்துகொள்வாயா? இன்று காட்டும் அடக்கமும், அக்கறையும், ஆர்வமும் என்றும் இருக்குமா?' என்று பற்பல கேள்விகளை அடுக்குகின்றார். பையன் அவற்றிற்கெல்லாம் மிகமிக அடக்கத்துடனும், நடுக்கத்துடனும் பதில் கூறுகின்றான். தலைவர் கருணைகூர்ந்து பையனைநோக்கி, 'சரி, உனக்கு இடமளிக்கின்றேன்; சம்பளத்தைக் கட்டிவிட்டு வகுப்பிற்குச்செல்! ஒழுங்காகப் படித்து உனக்கும், கல்லூரிக்கும் புகழுண்டாக நடந்துகொள்!' என்று கூறுகின்றார். அப்போது அம்மாணவனின் உள்ள மகிழ்ச்சி எப்படியிருக்கும்! கல்லூரியில் இடம்பெற்றதற்குரிய அளவிலா அஃதனையும்! படித்துப் பட்டம் பெற்ற அளவிற்கன்றோ அது விரியும்! இஃதன்றோ மக்களின் மனவியல்பு! இம்மனவியல்பினை, நன்கு உணர்ந்தே கம்பர் முனிவர் மகிழ்ச்சியை முத்தியின்பத்தொடு ஒப்பிட்டுரைக்கின்றார். என்னே அவர்தம் உளநூற் புலமை!

இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள (செய்யுட்) கருத்துக்கள் கம்பனுடைய உளநூலறிவுக் கதிரைப் பரப்பும் ஒருசில ஒளிமணிகளேயாகும். இத்தகைய ஒளிமணிகள் கம்பருடைய தமிழ்க்கடலுள் எண்ணிறந்தன இலங்குதலைக் காணலாம். அத்தகு தமிழ்க்கடலை இவ்வுலகிற்கு ஆக்கித் தந்த கம்பரை **உளநூற் புலவரெனக்** கூறலாமன்றோ!

உலகப் பெரும்புகழை ஒண்டமிழ்க்கே யாக்கிப்
புலவர் திலகமெனப் பொங்கும்—கலைமன்னர்
கம்பரை யன்றிக் கவிஞ ரெனப்பிறரை
நம்பலும் உண்டுகொல் நாம்.

சிவப்பிரகாசர் பாராட்டிய மாணிக்கவாசகர்

by

T. M. KUMARASWAMI, B.O.L. (HONS)
Lecturer in Tamil.

ஒரு நாட்டிற்கு உயர்வு ஆங்குவாழும் நன்மக்களால் ஏற்படுகிறது. இக்கருத்துப்பட ஔவையாரும் "எவ்வழி நல்லவராடவர், அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே" என்று கூறியுள்ளார். மேலும், தனக்கென முயலாது பிறர்க்கென முயலும் சான்றோர்கள் இருப்பதினாலன்றோ உலகமும் இன்றும் நின்று நிலவுகிறது. இத்தகையை அருள் உள்ளம் படைத்த சான்றோர்களை நன்றி யுணர்ச்சியுள்ள மக்கள் பாராட்டத் தவறவில்லை; உருவச்சிலை நிறுவியும், ஓவியம் திறந்தும், காவியம் இயற்றியும் மேன்மையுள்ள அவர்கள்புகழ் அழிவுறா வண்ணஞ் செய்து களிப்புற்றனர். சமயத்துறையில் மேன்மை யுற்றவர்களுள் மாணிக்கவாசகரும் ஒருவர். அவருடைய உண்மையான இறைஅன்பினையும், செயற்கரிய செயலினையும், அருள்வாசகத்தினையும் சிவப்பிரகாசர் நன்கு உணர்ந்தார். இவையனைத்தையும் சைவத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுள்ள சிவப்பிரகாசர் செந்தமிழ்ப் பாக்களாக அமைத்தார். இப்பாடல்களின் வாயிலாக மாணிக்கவாசகரின் மாண்பினையும் எடுத்துக்கூறி ஆரா இன்பமுற்றார். அடியார் புகழைப் பாடுதல் சைவஅடியவராகிய இவருக்கு இன்பமளிக்குமன்றோ?

சிவப்பிரகாசர் தாமியற்றிய "நால்வர் நான்மணிமாலை"யில் நான்கு சைவசமயக் குரவர்களின் செயற்கரிய செயல்களை மிகவும் சுருக்கமாகவும் நயமாகவும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இந்நூலை நன்கு பயின்றோர்கள் பெரியபுராண சாரம்என்று இதனைப் போற்றுவார்கள். இந்நூலிலுள்ள நாற்பது பாடல்களுள் மாணிக்கவாசகரைப்பற்றிப் பாடியுள்ள பாடல்கள் பத்து. இப்பத்துப் பாடல்களுள் மாணிக்கவாசகரின் பெருமையையும் அவரெழுதிய மதுர வாசகத்தின் சிறப்பினையும் ஆசிரியர் நன்கு பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். நல்லனவற்றைப் பாராட்டுதல்—உள்ளதை உள்ளவாறு கூறிப் பாராட்டுதல் தவறன்று இவ்வகையில் ஆசிரியர் மாணிக்கவாசகரிடமுள்ளதாக அறிந்த நற்பண்புகளை உள்ளவாறே, செந்தமிழ்ச் சுவை குன்றாது போற்றியுள்ளார்.

இறைவனிடத்தில் உண்மை அன்பினை—என்றும் மாறா அன்பினை உடையார் மாணிக்கவாசகர். உலகப் பொருள்களின் தன்மையை நன்கு உணர்ந்தவர். இறைவன் தொடர்பன்றி மற்றொன்றின் தொடர்பை வேண்டாத விழுச் செல்வமுடையவர்; தன் உடலோடு உயிர் வாழ்வதையும் ஆற்றாதவர். இதனை இவர் "வேற்று விகார விடக் குடம்பின் உட்கிடப்ப ஆற்றேன்" என நவின்றுள்ளார்; நீறணிந்தும், நிமலன் பெயர் சொல்லியும் நன்னெறிதவறி வாழ்ந்தவரல்லவர்; புதல் மறைந்து புட் சிமிழ்க்கும் வேட்டுவனைப்போல் தவம் மறைந்து அல்லவை செய்தவரல்லவர்; சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகியமையால் இவரைச் சார் தருநோய் சாரவில்லை. இத்தன்மையுள்ள இவர் இறைவன் அளித்த இன்பத்தைத் துய்த்தவர்; "உலப்பிலா ஆனந்தமாய தேன்" என்றல்லவோ தான் ஆர்ந்த இன்பத்தினை இவர் குறிப்பிடுகின்றார். குருந்தமரத்தடியின்கண் தங்கி இறைவன் இவருக்கு உபதேசித்தான் என்பதனை ஆசிரியரும் "திருவார் பெருந்துறைச் செழுமலர்க் குருந்தி—னீழல் வாயுண்ட நிகரில்லானந்தத் தேன்" என்ற அடிகளின் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகின்றார். மேலும் இவரைத் துன்பத்தில் காப்பதற்காகக் கரியுரி போர்த்தான் நரியைப் பரியாக்கினன். பல்லுயிருக்குந் தாயானன் மண்ணுஞ் சுமந்து, பாண்டியன் பிரம்படிப் புண்ணுஞ் சுமந்தான். இச்செய்திகள்யாவையும் செய்ந்நன்றி மறவாத மாணிக்கவாசகர் தாம் இயற்றிய மதுர வாசகமாகிய திருவாசகத்தில் குறிப்

பிடத்தவறவில்லை. இவ்வருட் செயல்களை யெல்லாம் இவர் நினைந்து, நினைந்து மனங்கசிந்து பாடியுள்ளார்.

ஓரிடத்தில், இறைவனைப் பார்த்து, "உன்னை எனக்களித்தாய்; அதற்குப் பதில் என்னை நீ கொண்டாய். இதில் யார் சதுரர்? நானே உன்னைப் பெற்றமையால் அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்; என்னைப் பெற்றமையால் யாது நீ பெற்றாய்? (ஒன்றுமில்லை) என்று வாதவூரர் நகை செய்வதுபோல் அமைந்துள்ளது. இறைவன் அருள்தேனை உண்டு தேக்கெறிந்தார் என்பதற்கு இவருடைய பாடல்களே சான்று பகர்கின்றன.

ஒவ்வொருதுறையிலும் தனித் திறமையெய்தியும் உயர்வு பெற்றும் இலங்கியவர்களுள் ஒரு சிலர், அவற்றைத் தாங்களே வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ள விரும்புவதுமில்லை. அவற்றால் செருக்கடைவதுமில்லை. இயந்திரத் தொழிற்றுறையில் நுண்ணிய அறிவு பெற்றுத் திறம்படச் செய்யுமொரு சிலர் தோற்றம், அத்துறையில் வல்லுநர் என்பதை அறிவிக்கவும் மறுக்கிறது. பொருள் மிக்க செல்வந்தர்களுள் சிலர் ஆடம்பரமின்றி எளிமையாய் இருப்பதைக் காண்கிறோம்; அறிவு நிறைந்த சான்றோர்கள் அமைதியாய் இருப்பதைக் காண்கிறோம். புறத்தோற்றத்தால் இத்தகையோர் உண்மை நிலைமையை அறிந்துகொள்ளத் தவறிவிடுகின்றோம். வெறுங்கலமும், வற்றிய ஓலையுமன்றோ ஒலியையும், சலசலப்பினையும் உண்டாக்கும். மாணிக்கவாசகர் சிறந்த இறையருட் செல்வத்தைப் பெற்றவர்; மெய்யறிவு பெற்றமைந்தவர். துன்பத்திலும் நிலை கலங்கா ஆழ்கடலன்ன அமைதியுடையவர். இத்தகைய அடியார் இன்னும் இறைவனை நினைந்து நெஞ்சம் நெக்குருகுகின்ற நிலையினைக் கண்டு வியப்படைகின்றார் ஆசிரியர். வியக்கும் இந்நிலையில் ஆசிரியர் எண்ணம் கார்காலத்து மேகம்போல் பரவி ஓடுகின்றது; உலகில் உள்ள மக்களை இரண்டு பிரிவாகக் காண்கிறார்—நிறத்தாலல்ல, இனத்தாலல்ல, சமயத்தாலல்ல, சாதியாலல்ல, இன்னுமிழிந்த கற்பனைப் பிரிவுகளாலல்ல. திருவள்ளுவர் குறளைத் தொட்டது இவர் மனம். சமயத்தால் பிரிவினையைக் காண்பாரா? நல்லறிவுபெற்று, நன்னெறி வாழ்ந்து நற்புகழ் ஈட்டும் மக்கள் ஒரு பிரிவினர். தீ நெறிக்கண் வாழ்ந்தும் கவலைப்படாதவர் மற்றொரு பிரிவினர். உலகின்கண் வாழும் மக்களனைவரும் மக்களல்லவா என்று திருவள்ளுவரை வினவினால் அவர் இல்லை என்றே கூறுவார். இலங்கு நூல் கல்லாதவரை விலங்கு என்று மக்களினின்று வேறுபடுத்திக் கூறுகின்றாரன்றோ. எனவே, மக்களுள் மேன்மக்கள் ஒரு பிரிவினர் என்றும் கீழ்மக்கள் மற்றொரு பிரிவினரென்றும் ஆசிரியர் வரையறுத்துக்கொண்டார். இவ் வேறு பாட்டினை அறிவிப்பது வடிவமன்று குணமேயாகும்.

நம் முன்னோர்கள் மக்கள் அடைய வேண்டிய உறுதிப் பொருள்களாகப் புகழ், அறம், ஞானம் ஆகியவற்றைக் குறித்துள்ளார்கள். புகழ் ஈட்டலால் இம்மையிற்சிறப்பும், அறஞ்செய்தலால் மறுமையில் இன்பமும், ஞானமடைதலால் வீடு பெறுதலும் உண்டென ஆன்றோர் உணர்ந்தனர். இவ்வுலகில் வாழுமுயிர்க்கு ஊதியம் ஈதலும் இசைபட வாழ்தலுமேயாம். மேலும் ஒவ்வொருவரும் புகழை இவ்வுலகில் நிலை நிறுத்தி நீங்கவேண்டுமென்பதைச் சங்கப் புலவரொருவர், "தம் புகழ் நிறீஇத் தாம்மாய்ந்தனரே" என்று அறிவித்துள்ளார். "அறத்தினூஉங் காக்கமும் இல்லை" என்று அறத்தின் மேன்மையினையும் "ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே—மெய்யுணர் வில்லாதவர்க்கு" என்று ஐயம் நீங்கிய ஞானத்தின் அவசியத்தையும் வள்ளுவர் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். இவ்வுறுதிப் பொருள்களாகிய புகழை அடைதலும், அறஞ்செய்தலும் திரிபற்ற ஞானமடைதலும் எளிதல்ல. எனினும் இவற்றை அறிந்த மேன்மக்கள் இவற்றைச் செய்யாமலிரார். இவற்றைச் செய்யுங்கால், மிகுதியாகச் செய்யவில்லையே என்றும், இவற்றிற்கு இடையூறு வருங்கொல் என்றும், இவற்றின் மறுதலையாகிய பழி, பாவம், அறியாமையென்பனவற்றுள் யாது விளையுமோ என்றும் இவ்விதமாகக் கவலை யெய்துவர். மற்றொரு பிரிவினர் புகழறஞான

மாகிய இவற்றைப்பற்றிக் கவலைப்படாத வர்கள்; ஆனால் தீமை செய்து பழியை அடைபவர்கள், பாவத்தைப் பெறுபவர் கள்; அறியாமை உடையவர்கள். பழி முலியனவற்றை விளைக்கும் தீமையைச் செய்தும் அவற்றிற்குச் சிறிதும் கவலைப் படாதவர்கள். தங்கள் மன விருப்பப் படி நடப்பவர்கள். பொறுப்புணர்ச்சி அற்றவர்கள். எனவே, மேன்மக்களைக் காட்டிலும் இவர்கள் நன்மையுடையவர் களல்லவா? இவ்வாறாகக் கீழ்மக்களை— கயவர்களைக் குறிப்பாக இகழ்ந்துள்ளார் திருவள்ளுவர். இக்கருத்துப் பொருந் திய குறள் பின்வருமாறு:

"நன்றறிவாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத்து அவல மிலர்"

சிவப்பிரகாசர் மனம் இக்குறளில் பதிந்துவிட்டது. இக்குறட் கருத்தோடு மாணிக்கவாசகரின் நிலைமையை ஒத்திட் டுப் பார்க்கின்றார். தன்போன்றோர் சிறு மையையும் உணர்கின்றார். மாணிக்க வாசகரின் மாண்புகள் ஓரளவிற்கு முன்பே இக்கட்டுரையின்கண் குறிப் பிடப்பட்டுள்ளன. மாணிக்கவாசகரோ பவளவார் சடையோன் பேருளைப் பெற்றும் பெருதவரைப்போல அருள் வேண்டி அழுங்கி நிற்கின்றார்; நெஞ்சத் தில் கவலைகொண்டார். தீயவை செய் தும் நெஞ்சத்தில் சிறிதும் கவலை கொள் ளாதவர்கள்—அவர்களல்லவோ கயவர் கள். மாணிக்கவாசகரின் அரிய மாண்பு எங்கே! நன்மையான பொருளை அடைய விரும்பாத கீழ்மக்களின் சிறுமை எங்கே! இவையாவும் நன்கு தெரிந்து உணர்ந்த சிவப்பிரகாசர்

"பவளவார் சடையோன்
பேருள் பெற்றும் பெருநின் அழுங்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பை நீயே
பேயேன் பெறுது பெற்றூர் போலக்
களிகூர்ந்துள்ளக் கவலைதீர்ந் தேனே!
....
நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையார்
நெஞ்சத் தவல மிலரெனுஞ்
செஞ்சொற் பொருளின் தேற்றறிந் தேனே"

எனப் பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார்.

மாணிக்கவாசகரின் நெஞ்சம் உருக் கும் திருவாசகத்தின் மாட்சியினையும் மிக வும் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார் ஆசிரியர். வேதத்தினும் சிறந்தது திருவாசகமென் பதை

............" மதுரவாசகம்
யாவரும் ஓதும் இயற்கைத் தாதலிற்
பொற்கல நிகர்க்கும் பூசுரர் நான்மறை
மட்கல நிகர்க்கும்"

என்ற வரிகளின் வாயிலாக ஆசிரியர் அதன்மாட்டுள்ள பேரன்பினைப் புலப் படுத்துகின்றார்.

..."திருவாசக மிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்து நீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர் விதிர்ப்பெய்தி
அன்ப ராகுநர்"

என்ற அடிகளின் மூலமாகத் திருவாச கத்தை ஓதுங்கால் ஏற்படும் அகப்புறங்க ளின் நிலைமைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் சிவப்பிரகாசர். மாணிக்க வாசகரின் பாடல்களனைத்தும் மூவர் பாடலினும் சற்று வேறுபாடுடையதா கும். இவர் பாடல்கள் பெரும்பாலும் இறைவன் அருள் பெற்றமையை நினைந்து பாடியவையாகும்.

சமயத்துறையிலும், சமூகத்துறை யிலும், கலைத்துறையிலும் மற்றும் பிற நல்ல துறையிலும் மேன்மையுற்ற பெரி யோர்களை—அறிஞர்களை—கவிஞர்களை என்றுந் தமிழ்நாடு செய்ந்நன்றி யுணர்ச்சியோடு பாராட்டியது; பாராட்டி வருகின்றது; இனியும் பாராட்டும். சைவ சமயத்துறையுள் மேன்மையுற்ற ஒருவ ரான மாணிக்கவாசகரை அதில் ஆழ்ந்த விருப்பமுள்ளவரும் காலத்தான் வாத வூரருக்குப் பிற்பட்டவருமான சிவப்பிர காசர் மற்ற மூவரையும் சேர்த்து "நால் வர் நான்மணிமாலை"யில் பாராட்டியது போலப் போற்றியதில் வியப்பில்லை யன்றோ!

సుగాత్రిశీలము

by

VIDWAN, T. KODANDARAMAIAH, B.O.L.,
Lecturer in Telugu.

ఉపోద్ఘాతము-

ఆంధ్రప్రబంధనాయికలలో సూరనసుగాత్రి ముగ్ధమనోహరమూర్తి. కళాపూర్ణోదయమున నిజమునకుఁ గలభాషిణియే నాయిక యయ్యు సుగాత్రి తనయమాయకమైన కన్యాత్వముచేతను, నప్రతిమానమైనపతివ్రతామహిమముచేతను, రూపుగొన్న సహధర్మచారిణీత్వసంపదచేతను, ననితరసామాన్యమైనశారదాప్రసన్నతచేతను, గలభాషిణికంటె మిన్నయై కులమునందును, గుణమునందును వన్నెయు, వాసియుఁ గాంచి చెలువారుచున్నది. అసలు కళాపూర్ణోదయకథలో సుగాత్రీశాలీనుల వృత్తాంతమును శారద తాను జెప్పినట్లు లోకమునఁ దానై వెలయించినది. శారదాదేవి మెప్పువడసి, యామె యనుగ్రహమునకుఁ బాత్రయైనసుగాత్రిశీలము మహత్తరమయినది. ఆమె వృత్తాంతము కళాపూర్ణోదయకథలో మానవశృంగారమునకుఁ బ్రతీకముగా నొసఁగఁబడినది. మానవశృంగారములోఁ గూడఁ గొందఱు కొందఱు వ్యక్తులకుఁ గొన్ని కొన్నివిధములైనయభిరుచు లుండు ననుసత్యవిషయమును సూరన సుగాత్రీశాలీనుల కథమూలమునఁ బ్రతిపాదించినాఁడు. లోకమున నపూర్వముగాఁ బ్రతిపాదింపఁ దలఁచిన సూరనసిద్ధాంతములకు సుగాత్రి ప్రతీకమై నిలిచినది. అట్టి సుగాత్రిశీలము కళాపూర్ణోదయకథలో నత్యంతప్రాధాన్యము వహించి యున్న దనుటకు సందేహము లేదు.

జన్మాదికము-

సుగాత్రి కాశ్మీరభూమికిఁ గర్ణిక యగుశారదాపీఠమున శారదను భజించుపూజారి బ్రాహ్మణుపుత్రి. ఆమె సరస్వతీ మహత్త్వమున జన్మించినది. ఆమెకు సర్వధర్మములును దెలియును. ఆమె ప్రవర్తనముచే వంశ మెల్లఁ బూతమగు నని సరస్వతీదేవి స్వప్నమున వచ్చి స్వయముగా నామె గుణములఁ జూచి పలికినట్లుగఁ బలికినది. సుగాత్రితల్లి తనపెనిమిటి దేశాంతరగతుఁడై చనఁగా సుగాత్రికడుపునఁ బుట్టినసంతానము తనముప్పున కగు నని తలపోయుచుండినది. అందుచే నామె శాలీనుఁ డను నొక సత్త్వగుణునిఁ దనయింట నిల్లటపుటల్లునిగా నుంచుకొని యిరువురను మిక్కిలి గారాబమునఁ బెంచుచుండెను. పతివ్రతలలో సుగాత్రివలె నిలువు గలతల్లి మఱియొకతె కలుగదు. చిన్ననాఁటనుండియు నామె తనప్రియు నెవరైన నొకచిన్నమంత మాట యాడినను విని సహింపదు. తద్గుణము లెవ్వరేపాటి తడవినను విని యలరును. ఆమెకుఁ దనప్రియుని యెడ నెంత యనురాగము గలదో యంత సిగ్గరి. ఎంత సిగ్గరియో యంత యమాయకురాలు!

అమాయకత-లజ్జాశీలము-

సుగాత్రికి వయసు వచ్చినది. సుగాత్రితల్లి యామెకు శరీరమునిండ నగలు తొడిగి యలంకారకలితఁగఁ జేసి ప్రథమసంగమవేళఁ దనయల్లునికడ కంపినది. సుగాత్రిచెలులును నామెను బలికడఁ జేర్చి యంతటంతటఁ బొంచియుండిరి. కాని శాలీనుఁడు తద్విభూషణాది మహిమకుఁ దలఁకి యామెను బట్ట సంకోచించినాఁడు. తరుణి యుండియుండి తిరిగిపోయినది. చెలికత్తె లది విని గోల సేయఁగా 'ఆయన వినఁ బ్రేలెదరు సుఁడీ........' అని భయమును, సిగ్గును దోఁపఁ బలికినది. రెండుమూఁడుదినములు వరుసగా సుగాత్రితల్లి సుగాత్రిని శాలీనునికడకుఁ బంపినను నాతఁడాది వైభావమునఁ జూచె నాభావముననే చూచుచుండినాఁడు. ఆమెయు వట్టి రాకపోక లొనర్చినది. మఱునాఁడామె చెలికత్తెలు తల్లికోరికపై 'కాంతుఁ డుచితజ్ఞుఁడైనను గాంతకు సిగ్గు వడఁ జెల్లుఁగాక......యెట్లు కాపురమింకఁ?' అని మన్మథమంత్రము నుపదేశించి పంపినారు. అమెయుఁ దనకు సహజమైనసిగ్గును జంపుకొని వారు చెప్పిన తెఱఁగెల్ల నొనరించి చూచినది. కాని ఫలము కానకపోవుటచే 'నాకు మంగళసూత్రం బీపాటి సుఖస్థితి నుండుటయు పదివే' లని తన మగనికి నాయుర్వృద్ధికరము లనుతలఁపుతో వివిధాలంకారముల నెప్పుడు నేమఱక తాల్చుచుండినది. తనతల్లి యాతని నేమైనఁ దూలనాడు నేమో యని యాతని నేమియు నిట్టట్టాడకుండఁ బ్రార్థించుచుండినది. సుగాత్రి యెంతటి లజ్జావతియో యంతటి యమాయకురాలు!

పతిభక్తిపారమ్యము.

సుగాత్రిలో నమాయకతకంటెను, లజ్జాభావముకంటెను నినుమిక్కిలిగఁ బ్రకాశించినగుణము పతిశీలత. చిన్ననాఁటినుండియు నామెకుఁ దనప్రియునిపై మక్కువ పెక్కువ. తనప్రియు నెవరైన నొక చిన్నమంత మాట యాడినను నామె తాపమగ్న యగుచుండినది. అతని గుణముల నెవ్వ రేపాటిఁ దడవినను సంతోషమునఁ బొంగి పోవుచుండెడిది. మఱచి తప్పియు నామె యన్యుని మహిమను విమర్శించెడిది కాదు. అన్యుని సౌందర్యమును నంతకంటెను వీక్షించినది లేదు. ఏదైవతమును గనినను బతిభక్తితో నాతనికిఁ బుష్టి కలుగవలయు ననియే కోరుచుండెడిది. అధిపుఁడు హర్షింప హర్షించుచు, నాతఁడు చింతింపఁ జింతించుచుఁ, జిక్కినఁ జిక్కుచు నుండెడిది. మగఁడు చనవిచ్చినపుడు గర్వింపలేదు. ఈయకయుండిన ఖేద మొందదు. నిండుకుండవలె గభీరతకు నెలవై యెట్టి కళంకను దనమదినిఁ జేరనీయక యలరారుచుండినది. పతి ప్రవాసమున నున్నపుడు తననెమ్మేనిపై నామె గరగరికలు పాటించెడిది కాదు. రాతిరిపగళ్లు దృఢసేవా తాత్పర్యమున సేవించువా రెందఱో యుండినను సుగాత్రి యొక్క పాతివ్రత్య గుణముచేతనే భారతి కృపతో నామెతోడ మాటలాడుచుండెడిది.

చెలికత్తెలు చెప్పినతెఱఁగు లన్నియు సుగాత్రి తన మగనికడఁ జేసి చూచినది. కాని యందుచే నెట్టి ఫలితమును గలుగలేదు. అట్టిచో నామె యాతని నింకేమెనఁ బ్రపంచము చేసిన బొత్తిగా సంబంధము తెగిపోవుట తప్పఁ బ్రయోజన మేమియు నుండ దని భావించి "నా మంగళసూత్రం బీపాటి శుభస్థితి నుండుటయే పదివేలు" అని యెంచుకొన్నది. అంతటితో నామె యూరకొనలేదు. తనమగఁడు తన్ను నొల్లలేదుకదా యని వేఱొక్కలాగున నుండక యాతనికి నాయురభివృద్ధికరము లని వివిధాలంకారముల నెప్పుడు నేమరక తాల్చుచుండినది. తనతల్లి యాతని నేమేని నను నేమో యని యామె నిట్టట్టాడకుండఁ బ్రార్థించుచుండినది. కాని "వట్టిగొడ్డు తాకట్టుగా నున్న" శాలీనునియెడ విసుగు గొని సుగాత్రితల్లి యాతని "తనువు బడలంగఁ బూఁదోటపనులు సేయనియమించినది." సుగాత్రి యాతఁడు పూఁదోఁటపనులు సేయుచుండఁగఁ దాను జూడ నోర్వక స్వయముగా నచ్చోటికరిగి మగనికిఁ దోడుపడెద నని తలపోయుచుండెడిది. కాని లజ్జాధిక్యమున నాప్రయత్నమును విరమించుచుండినది.

ఒకనాఁడు శాలీనుఁడు తోఁటలో నుండఁగా గొప్పజడివాన కురిసెను. ఆజడివానలోఁ దనమగఁడు తడిసి జడిసిపోవునేమోయని సుగాత్రిహృదయము తల్లడిల్లిపోయినది. అప్పుడామె తనకులదైవత మైనశారదను బ్రార్థించిన విధమామెపతిశీలతకుఁ బ్రబలదృష్టాంతము. "ఈ జన్మము నందును, పూర్వజన్మమునందును దానాదికములచేత నే నేమేమి పుణ్యమును సంపాదించితినో యాపుణ్య మెల్ల నావల్లభుని వర్షపీడాదికమునుండి రక్షించుఁగాక. అతని కిట్టియాపద కలుగుటకుఁ గారణము లైనపాపకార్యములకు నేను బాత్రురాల నగుదునుగాక" యని ప్రార్థించెను.

పూఁదోఁటలోఁ దన్ను సహజసౌందర్య సమ్మోహితుఁడై చేరఁదీసిన తనమగఁడు తనపై ననుగ్రహముఁ బూనె నని భావించి సుగాత్రి యానాఁటిరాత్రి శాలీనునికడకు నెప్పటికంటె మిగుల నలంకరించికొని పోయినది. సుగాత్రి యొక్క "తోటపనులు సేయురూపు మదిఁ హత్తి పాయకునికిచేత" శాలీనుఁ డామెను ఱెప్పలు విచ్చి చూడలేదు. అపు డామె చాలనే పచ్చుటనే యుండి, తిరిగి తనపతికిఁ దనపై ననుగ్రహము దప్పుటకుఁ గారణ మరయఁజాలక యరుగఁ జూచియు సాహసముఁ జేసి మగనికడకుఁ బోయి "కప్పురంపుఁ దాంబూలపుతావి ఘుగురని ముంచుకొనం జెవిదండఁ బల్కినది." పైకొన్న పరాకున నాతఁ డేకోర్కిని వచ్చితని యడిగినాఁడు. ఆమాటతోఁ బాతాళమునకుఁ గ్రుంగిపోయిన సుగాత్రి హృదయము దోదూయమానమై యాసందర్భమునఁ బలికినపలుకు లామె పతిశీలతకుఁ బరమావధి. "మీచిత్తము వేఱొకతపయిఁ జేర్చి మరల్పఁగలేక యున్నారేమో. ఆమెను దెచ్చుకొనుఁడు. ఆపని నావశమైనయెడల నన్నుఁ బంపుఁడు. నేనవశ్యము తెత్తును. మఱియు దేవరకువలె నామెకును దొత్తునై పనులు సలుపుదును" అని సుగాత్రి పలికినది. లోకములో స్త్రీలు సహింపని దేదైన నున్నయెడల నది పతిపరకాంతాసక్తతయే. సపత్నిని గలిగి యుండుటను సతులు సాధారణముగఁ బరిహరింతురు. అట్టిచోఁ దనపతిపైఁ దనకుఁ గల భక్త్యాదరముల కారణమున దనహృదయమును దాను జంపుకొని సపత్నీసంధాన మనెడిదుస్సాధ్యకార్యమునకుఁ గూడ సుగాత్రి యొడబడిన దనఁగా నామె పతిభక్తి యెంతటిదో వ్యక్తము కాఁగలదు.

సుగాత్రి పతిశీలత పై సందర్భమునందు మాత్రమే కాక మఱొక్కచోటఁ గూడ నాకాశమున ధ్రువతారవలె వెలుఁగుల నీనుచు వెలయుచున్నది. శాస్త్రమునందును, సంప్రదాయమునందును నమ్మకము గల సుగాత్రితల్లి "ఓ తల్లీ! కొదవ యొక్కటి నా తలఁపునఁ దోఁచినది వినవలయు గుణాన్వితుండు గానిసుతుఁడు ప్రజాతుండగు నట యకాలసరస్క్రియలన్" అని కొంతే సంకోచముతోనే తన సందేహమును వెలిబుచ్చినది. దానికి సుగ్రాతి చెప్పినసమాధానము పతివ్రతలకుఁ గూడ శిరోధార్యము. 'వరునకు నెద్ది యింపది సువర్తన గాఁగఁ దదప్రియంబు సచ్చరితము గాఁగ నెన్నుదు నిసర్గము

నా కిది మానరాద యీశ్వరుఁడును వేదముల్ గురుఁడు సర్వము భర్తయ యేఁ దదాజ్ఞ సుస్థిరమతిఁ జేయుచున్ విధినిషేధము లెవ్వియుఁ గైకొనం దుదిన్''

పతిభక్తి మహితము లైన యీ పలుకులు మనకుమాత్రమే కాక శారదాదేవికిని మెప్పు గూర్చినవి. ఆమె ప్రత్యక్షమై "యీ సాధ్వివర్తన కిట్టట్టు వంకలు దిద్దఁ జూడకుము. సుస్థిరత నొప్పుపతిభక్తిఁ జేసి యీయొక్క పాపంబ కాదు. మీ యుభయవంశముల పాపోత్కరములు నెఱయ నిర్ఘాతములుగ నిన్నెలఁత చేసె"నని యానతిచ్చినది. ఇట్లు సరస్వతీదేవిచేతనే మెప్పు వడసినసుగాత్రిపతిశీలత యనన్యసామాన్యము.

సహధర్మ చారిణి-

భారతధర్మము యొక్క నారీత్వధర్మము సహధర్మచారిణీత్వము. భారతీయ వివాహముల యందు సతీత్వాదర్శముగ నుపదేశింపఁబడు ధర్మము సహధర్మచారిణీత్వమే. ఈధర్మము సుగాత్రియందు సంపూర్ణముగా నెలకొని యున్న దనుటకు నెట్టి సందియమును నుండ నవసరము లేదు. భర్త సుఖములయందుఁ దాను సుఖము పంచుకొనుచు, భర్త దుఃఖములఁగూడఁ బాలు పంచుకొను నారీమణియే యుత్తమసతి. చెలికత్తెల యుపదేశమున సుగ్రాతి వారు చెప్పినయుక్తుల నన్నింటిని నొనరించి చూచినది. కాని వానివలన నెట్టి ప్రయోజనమును లేక పోవుటచేఁ దా నింకను బ్రపంచము చేసినఁ దమ కిరువురకుఁ గల యీపాటి సంబంధము కూడ సంపూర్ణముగా నెడసి పోవఁ గల దని భావించి తాను వేఱొక్క లాగున నుండక తన మగనికి నాయురభివృద్ధికరము లని వివిధాలంకారముల నెప్పుడు నేమఱక తాల్చుచుండినది. భర్తృసుఖమును గోరినసతి, యందును భారతసతి చేయఁదగిన యుత్తమధర్మమును సుగాత్రి యనుష్ఠించినది.

తన భర్త పూఁదోట పనులు సలుపుచుండఁగ సుగ్రాతి తాను గూడ నచ్చటికిఁ బోయి యాతనికిఁ దోఁటపనులలో సాయపడ నభిలషించుచుండినది. కాని సిగ్గు పెల్లిదముచే నా కార్యమును జేయుట కామె సాహసింపఁ జాలక పోయెను. కొన్ని దినము లట్లే తన వల్లభుని యిడుమపాట్ల కోర్చియుఁ దుదకు సాహసించి యొక నాఁడు తల్లి మాటను లెక్క సేయక యెప్పటి యట్ల యలంకృతాంగియై తన ప్రియుఁ డున్న వనంబులోనికిఁ బోయినది. అచటఁ దా నతనికిఁ దోఁట పనులలో సాయపడఁదలఁపఁగా నాతఁ డియ్యకొనలేదు. అప్పు డామె తన సొమ్ము లెల్ల నొక మఱుగున నిడి పిరిచుట్టుఁ జుట్టుకొనిన వలువతో "తోరంపుఁ జను దోయి త్రుళ్లింతల నిడంగఁ దగుచోట్లు గుద్దంటఁ ద్రవ్వి త్రవ్వి, వేఁగైన పిఱుఁదు బల్విడిఁ జలింపంగను వడి నిట్టు నట్టును నడచి నడచి, యడుసుఁదుంపురు చెక్కటద్దంబులను బర్వ మళ్ళకు మడవలు మార్చి మార్చి, నడుము శేఁ దీవియ నకనకల్ గుడువ నింపునఁ దగు మోపులు మోసిమోసి, చిఱుచెమటఁ జేర్చువింత క్రొమ్మెఱుఁగుతోడఁ, గొమరుమే నొప్ప సారెకుఁ గొప్పు వదన, మేమిటికి నైనఁ దా మున్న యేఁగి యేఁగి, యెల్ల పనులు నొనర్చె నిం పెసక మెసఁగ". ఇందు సుగాత్రి యొక్క సహధర్మచారిణీధర్మము ప్రవ్యక్త మగుచున్నది.

సుగాత్రి తల్లి సందేహమునకుఁ గారణ మైనయకాల సురత క్రియలకు సుగ్రాతి యొడఁబడుట కూడ నామె సహధర్మచారిణీత్వమునే నిరూపించును. సుగాత్రి తల్లి మాటలలో నామె 'అధిపుడు హర్షింప హర్షించును. అతఁడు చింతింపఁ జింతించును. అతడు చిక్కినఁ జిక్కును. ఇదియును నామె సహధర్మచారిణీత్వమునకే ప్రబల నిదర్శనముగా నున్నది.

సుగాత్రిలో గోచరించు మఱొక సుగుణ విశేషమిచ్చటఁ బ్రత్యేకముగాఁ బేర్కొనఁదగి యున్నది. తొలి నాఁడు తాను తన మగనికడకుఁ బోయినపు డాతఁడు తన్నొల్లక పోవుటకుఁ గాని యాతరువాత తన్నెన్నియో మారు లాతఁడు చేరఁదీయ కుండుటకుఁ గాని యామె యెన్నఁడుఁ గారణ మడుగ లేదు. అట్లే తోఁట పనులలోఁ దాను శాలీనునికి సాయపడినపు డాతఁడు తన్నుఁ బొదరింటికిఁ దార్చి కౌఁగిటఁ జేర్చుటకుఁ గూడ నామె కారణ మడుగ లేదు. ఆ నాఁటి రాత్రియే యామె యెప్పటికంటెను మిగుల నలంకరించుకొని పోయినపుడు తన భర్త యొల్లక పోవుటకుఁ గారణ మడిగినది కాదు. అపుడు తిరిగి యరుగఁ జూచియు 'నే నెవ్వారి దానను? అచ్చట నూరక పడి యుండ నేల' యని తనకుఁ దాను సమాధానము చెప్పుకొని తిరిగి యరుగు ప్రయత్నమును మాని ధైర్యము చేసి తన మగనితో నొక మాట యాడినది. అపుడు కూడ నామెకు సందేహమే. అట్టి కార్య ముత్తమసతీధర్మము కా దనియే యామె విశ్వాసము. "మీ కృప యట్లు గాంచి పెన్వాఁడి దనర్చు నా చనువునన్ మిము నమ్మియు నంటిఁ గాని యేనాఁడును బుణ్యసాధ్వికి గుణంబిది కా దని నే నెఱుంగుదున్" అని పలికినది. మగనిఁ గారణ మడుగుట పుణ్యసాధ్వికి గుణము కా దని యామె యభిప్రాయము. సహధర్మచారిణీత్వమున కీ గుణము పరమావధి!

శారదాప్రసన్నత-

సుగాత్రి సరస్వతీ వర మాహాత్మ్యమున జన్మించినది. సుగాత్రిపుట్టుకచే నావంశ మెల్లఁ బావన మగు నని యాధాత పడంతియే యానతిచ్చినది. సుగాత్రి కూడ శారదను దన యిలువేలుపుగా భావించి యారాధించు చుండినది. తన మగఁడు తోఁట పనులు సేయుచుండఁగఁ బెనువాన కురిసినపుడామె యాపద్ధర్మముగా సరస్వతీదేవి నే ప్రార్థించినది. ఆమె ప్రార్థనము శారద చెవి కెక్కుట చేతనే యాక్షణమే యవ్వాతవర్షోపద్రవ మెక్కించు కయు లేక పోయినది. బ్రాహ్మీప్రసాదవిశేషమున శాలీనుఁ డెప్పటియట్ల శుభవర్తనమున నుండినాఁడు.

సుగ్రాతి ప్రవర్తనముఁ జూచి యామె తల్లి మందలించుచుండినపుడు కూడ శారద ప్రత్యక్షమై యాసాధ్వి వర్తన కిట్టట్టు వంకలు దిద్దఁ జూడకు మని సుగాత్రితల్లిని మందలించినది. రాతిరి పగళ్లు దృఢసేవాతాత్పర్యముతో నెందఱో భర్తలు తన్నారాధించుచుండినను వారి నెల్లఁ గాదని సుగాత్రి పాతివ్రత్యమహిమచే భారతి కృపతో నామెతోడనే మాటాడును. అట్టి శారదాప్రసన్నతను గాంచినసతీరత్నము సుగాత్రి.

ముగింపు-

సూరన ప్రజ్ఞామూర్తిగాఁ జిత్రింపఁబడిన సుగాత్రియమాయకపు ముద్ద. కల్లకపటము లెఱుఁగక సిగ్గునఁ జిదికిపోవు చిన్నారి చెలువ. పతిభక్తికిఁ బరమావధిగఁ జిత్రింపఁబడిన భారత మహిళాదర్శము. ఉత్తమసతులకు సహధర్మచారిణీత్వమే యాదర్శ మని బోధించు సహధర్మచారిణి. శారదాప్రసన్నతతో లోకమున వెలసి సూరన వాక్శారదాప్రసన్నతను రూపొందిన సుగాత్రి యాతని యూహాకల్పితనాయికయే కావచ్చును గాని సాహిత్యములో వన్నె చిన్నెలు వెలార్చు నొక నవలారత్నము మనకు వెలసినది! అందులకు సుగాత్రితోఁబాటు మనము సూరన ప్రజ్ఞకు జోహారు లర్పింతము !

తెలుంగుసోదరా !

చిత్తము మెచ్చి రాయలకు సేవ యొనర్చి త్వదీయసైనికుల్
కత్తులు నూఱివారు, రిపుకంఠవిలుంఠనకార్యధుర్యసం
పత్తిని జూపినారు, నరపాలుర గుండెలు దూసి వాసిగా
నెత్తురు గ్రోలినారు గమనింపుము చక్క తెలుంగు సోదరా !

నా 'ప్రబోధము' నుండి

మూలకథకు భిన్నము లయినకూర్పులు- వాని ప్రయోజనములు

by

VIDWAN, T. KODANDARAMAIAH, B.O.L.,
Lecturer in Telugu.

ఉపోద్ఘాతము-

భాసమహాకవి తనయభిషేక నాటకములోని కథా వస్తువును వాల్మీకిరామాయణమునుండి పరిగ్రహించినాఁడు. కాని యాతఁడు తన నాటకమునఁ బ్రదర్శనయోగ్యత **(Actability)** ను సాధించుటకొఱకై మూలకథకంటె భిన్నముగా నచ్చటచ్చటఁ గొన్ని మార్పులను జేసి యున్నాఁడు. ఆ మార్పు లన్నియు వ్యర్థముగాఁ జేసినవి కావు. భాసుఁడు తాను జేసిన యొక్కొక్క మార్పువలన నొక్కొక్క ప్రయోజనమును సాధించినాఁడు. ఆతఁడు చేసినమార్పు లెట్టివో, యా మార్పులను బ్రవేశపెట్టుటవలన నాతఁ డెట్టి ప్రయోజనములను సాధించినాఁడో చూడవలసి యున్నది.

అంగుళీయకవృత్తాంతము-

వాల్మీకి రామాయణమున సుందరకాండములో నంగుళీయక వృత్తాంతము కలదు. శ్రీ రామచంద్రుఁడు సీతాన్వేషణమునకై హనుమంతుని దక్షిణ దిక్కునకుఁ బంపునపు డాతఁడు తప్పక సీతను జూచి రాఁగలఁ డనునమ్మకముతో నాతని చేతికిఁ దన యుంగరము నిచ్చి దానిని సీతకు నానవాలుగాఁ జూపు మనును. హనుమంతుఁడును వెళ్లి యశోకవనమున సీతను సందర్శించి యామె తన్ను నమ్మక పోఁగా నామెకుఁ దనపై నమ్మకము కలిగించుటకొఱకై శ్రీ రామచంద్రుఁడు తన చేతి కిచ్చిన యంగుళీయకమును జూపును. అది చూచి యామె యాతనిని విశ్వసించును.

కాని యభిషేక నాటకమున నీ విషయము సంపూర్ణముగా విడనాడఁ బడినది. రావణుఁడు వెడలిపోయిన పిమ్మట హనుమంతుఁ డామె యెదుటికి రాఁగా నపుడు సీత యెవఁడో రాక్షసుఁడు కోఁతిరూపునఁ దనయెదుటికి వచ్చె నని తలఁచి హనుమంతుని సందేహించును. అపుడు హనుమంతుఁడు తన్ను నమ్మవలసిన దని వేఁడుచు శ్రీ రామచంద్రునిఁ బ్రశంసించును. అపుడు సీత 'వాఁ డెవ్వఁడైనా కానీ భర్తగారిని ప్రశంసిస్తున్నాఁడు. ఇతనితో మాట్లాడక పోవడం న్యాయం కా'దని పలుకును. తన భర్త యయిన శ్రీ రామచంద్రుని హనుమంతుఁడు ప్రశంసించినంతనే సీత యాతనిని విశ్వసించినట్లుగా నభిషేక నాటకమున రచింపఁ బడినది. దీని మూలమున సీతయొక్క శీలము వాల్మీకి రామాయణములోకంటె నుదాత్తముగాఁ జిత్రింపఁబడిన దని చెప్పవచ్చును.

చూడామణివృత్తాంతము-

అంగుళీయక వృత్తాంతమువలెనే చూడామణి వృత్తాంతము కూడ నభిషేకనాటకములో విడనాడఁ బడినది. హనుమంతుఁడు తనతో సంభాషించిన వెనుక సీత తన చూడామణి నాతని కొసఁగి యాతని మూలమున శ్రీ రామచంద్రునికి సందేశ మంపును. శ్రీ రామచంద్రుఁడును హనుమంతుఁడు తెచ్చిన చూడామణిని జూచిన పిదప హనుమంతుఁడు సీతను జూచి వచ్చినట్లు నమ్మును. కాని భాసనాటకములో రాముఁ డట్టి యానవా లేదియును లేకయే హనుమంతుని విశ్వసించినట్లు తెలుపఁబడి యున్నది. దీనిమూలమున శ్రీ రామచంద్రుని శీలము రామాయణములోకంటె నుదాత్తముగాఁ బోషింపఁబడిన దని చెప్పవచ్చును.

సేతుబంధనవృత్తాంతము-

హనుమంతుని మూలమున సీతాదేవి వృత్తాంతమును దెలిసి కొని శ్రీ రామచంద్రుఁడు తన పరివారముతోఁ గూడ సముద్రతీరమునకు వచ్చి చేరును. అపుడు విభీషణుఁడు రావణుని విడనాడి శ్రీ రామచంద్రుని శరణు వేఁడును. అంత శ్రీ రామచంద్రుఁడు భయంకరాకారముతోఁ దన యెదుటనున్న సముద్రుఁడు తనకు దారి యొసఁగ లేదని కోపించి యాతనిపై శరమును సంధానించును. అప్పుడు సముద్రుఁడు కూడ శ్రీ రామచంద్రుని శరణు వేఁడఁగా నాతఁడు సముద్రుని ననుగ్రహించినట్లును, నా పిదప నీలుఁడు మొదలయిన వానరులు సముద్రములోఁ బర్వతములు మొదలయినవానిని బడవైచి సేతువును నిర్మింపఁగా శ్రీ రామచంద్రుఁడు తన పరివారముతోఁ గూడ

నా సేతువుపై నడచి లంకకుఁ జేరికొనినట్లును వాల్మీకి రామాయణమునఁ గలదు.

అభిషేకనాటకమున నీ సేతుబంధన వృత్తాంతము సంపూర్ణముగాఁ బరిహరింపఁ బడినది. వరుణుఁడు శ్రీరామచంద్రుని శరణు వేఁడి తన యార్భాటమును విడనాడి రెండు పాయ లయినట్లు కానరాఁగా నాత్రోవ వెంబడి హనుమదాదులు నడచి పోయినట్లు అభిషేక నాటకములోఁ జిత్రింపఁ బడినది. దీని మూలమున నభిషేకనాటకమునఁ బ్రదర్శన యోగ్యత (Actability) యనుగుణము సాధింపఁబడినది. కొండలు మొదలగు వానిని సముద్రములోఁ బడవైచి సేతువును నిర్మించినట్లు రంగస్థలముపైఁ జూపుట దుస్సాధ్య మగుటచే భాసమహాకవి యీ విధానము నవలంబించినట్లు చెప్పవచ్చును.

లంకాదహనవృత్తాంతము-

వాల్మీకి రామాయణమున రావణుఁడు హనుమంతుని తోఁకకుఁ జిచ్చంటించమని యాజ్ఞాపించినట్లును, రావణ పరివార మాతని తోఁకకుఁ జిచ్చంటించినట్లును, హనుమంతుఁడు చిచ్చు ముట్టింపఁబడిన తన తోఁకతో లంకానగర మెల్ల దహించి వైచినట్లును దెలుపఁబడి యున్నది. కాని యభిషేకనాటకములో రావణుఁడు హనుమంతుని తోఁకకుఁ జిచ్చు ముట్టించి విడువు మని తొలుత పలికినను నా పిదప లంకానగరమునుండి హనుమంతునిఁ దఱిమి వేయవలసిన దని తన సేవకుల కాజ్ఞాపించును. దీని మూలమునఁ గూడఁ బ్రదర్శన యోగ్యత (Actability) యనుగుణము సాధింపఁబడినది. లంకాదహనము జరిగినట్లుగా రంగస్థలముపైఁ జూపుట దుస్సాధ్య మగుటచే నాటకములో నీ విధాన మవలంబింపఁ బడినది.

రావణసంహారవృత్తాంతము-

వాల్మీకి రామాయణమున రావణ సంహారము విభీషణుని మూలముగా జరిగినట్లు చెప్పఁబడి యున్నది. శ్రీరామచంద్రుఁ డెన్ని బాణములను బ్రయోగించినను దెగిన తలలు తిరిగి మొలుచు చుండుటను జూచి శ్రీరామచంద్రుఁ డాశ్చర్యముఁ జెందును. అప్పుడు కారణము తెలియక శ్రీరామచంద్రుఁడు విచార మందుచుండఁగా విభీషణుఁడు రావణుని యుదరమున నమృతభాండము కల దనియు, దానిని బగులఁగొట్టినయెడల రావణుని సంహరించుట సులభ మనియుఁ దెలుపును. ఈ విషయ మంతయు నభిషేకనాటకమునఁ బరిహరింపఁ బడినది.

అభిషేకనాటకములో శ్రీరామచంద్రుఁడు బ్రహ్మాస్త్రమును బ్రయోగించి రావణుని సంహరించినట్లు తెలుపఁ బడి యున్నది. దీనిమూలమున విభీషణుని శీలమునకు వాల్మీకి రామాయణమున నేర్పడినకళంకము తొలఁగింపఁ బడినది. విభీషణుని సహాయముచేతఁ గాక రాముఁడు స్వయముగానే బ్రహ్మాస్త్రముచే రావణునిఁ జంపినట్లు తెలుపఁ బడుటచే శ్రీరామచంద్రుని శీలము కూడ నిందుదాత్తముగాఁ బోషింపఁబడిన దని చెప్పవచ్చును.

అభిషేకవృత్తాంతము-

రావణసంహారానంతరము శ్రీరామచంద్రుఁడు రావణుని విమాన మగుపుష్పక విమానము నెక్కి తన పరివారముతోఁ గూడ నయోధ్యకుఁ బోయి యచ్చట బంధుమిత్ర మునిజన సమక్షమునఁ బట్టాభిషిక్తుఁ డగు నని వాల్మీకిరామాయణమునఁ గలదు.

కాని యభిషేకనాటకములో రావణ సంహారము ముగిసిన పిదప శ్రీరామచంద్రుఁడు లంకలోనే దశరథాదుల సమక్షమునఁ బట్టాభిషిక్తుఁ డయినట్లు చెప్పఁబడినది. దీని మూలమున నాటకోచిత మయిన ప్రభావము (Dramatic effect) అభిషేకనాటకమున సాధింపఁ బడినది. రావణ సంహారము జరిగిన యంకములోనే రామాభిషేకము కూడ జరిగినట్లు రచింపఁ బడుటచే నాటకీయముగా నీ ఘట్టము గొప్ప ప్రభావముఁ గలిగి యున్న దని చెప్పవచ్చును.

ముగింపు-

ఇట్లు వాల్మీకి రామాయణముకంటె భిన్నముగా భాసుని యభిషేకనాటకమునఁ జేయఁబడిన మార్పులు సార్థకములై యేవో కొన్ని ప్రయోజనములను సాధించుటకే యుద్దేశింపఁ బడినవి. భాసమహాకవి యొక్కఁడు మాత్రమే కాక సంస్కృతనాటకకర్త లందఱును గూడ నిట్లే తమ తమ నాటకములలో మూలకథలకు భిన్నము లయిన మార్పుల నెన్నిటినో చేసియున్నారు. అందుచేతనే 'అన్యథా వా ప్రకల్పయేత్' అను సంప్రదాయము కూడ సంస్కృతనాటకములలో నేర్పడినది!

హనుమంతుని గుణశీలములు

by

VIDWAN, T. KODANDARAMAIAH, B.O.L.,
Lecturer in Telugu.

ఉపోద్ఘాతము-

అభిషేకనాటకమునందలి పాత్రములలో హనుమంతుని పాత్రము మిక్కిలి మనోహరముగాఁ జిత్రింపఁబడినది. నాటకములోని ప్రధానపాత్రము లగు రామ, రావణ, సుగ్రీవులకంటెను హనుమంతుఁడు తఱుచుగాఁ బ్రేక్షకులకు దర్శన మొసఁగుచుఁ దన పరాక్రమముచేతను, సద్గుణములచేతను బ్రేక్షకుల హృదయములను జూఱగొనినాఁడు. హనుమంతుఁడు 'మహితకంజనాదేవికి మారుతునకుఁ గలిగి నట్టికుమారుఁడు'. ప్రభుభక్తి పరాయణుఁడు. రామభక్తుఁడు. మహాపరాక్రమవంతుఁడు. దూరాలోచనము కలవాఁడు. కార్యసిద్ధికై యెంతటి కష్టకార్యము నైనను జేయుటకు వెనుదీయని సాహసగుణసంపన్నుఁడు.

ప్రభుభక్తిపరాయణుఁడు-

హనుమంతుఁడు ప్రభుభక్తి పరాయణుఁడు. రామలక్ష్మణులును, హనుమత్సుగ్రీవులును కిష్కింధకడకు వచ్చినప్పుడు శ్రీరామచంద్రుఁడు సుగ్రీవునితోఁ దాను దప్పక వాలిని జంపుదు నని చెప్పఁగా, సుగ్రీవునితోఁబాటు హనుమంతుఁడును మిక్కిలి సంతోషించి తన సంతోషమును శ్రీరామచంద్రుని కిట్లు తెలిపెను. "స్వామీ! మీనోట వెలువడిన వాక్యములచేత నే మా వెఱపు నశించినది. దుఃఖము తొలఁగినది. కిష్కింధకు వచ్చి మా యేలిక యగుసుగ్రీవునికి జయము నొసఁగుము." మఱియు వాలిసుగ్రీవులు ఘోరముగాఁ బోరుచుండిన సందర్భమున వాలిచేత దెబ్బతిని సుగ్రీవుఁడు నేలఁబడఁగా హనుమంతుఁడు తన యేలిక యగుసుగ్రీవుఁడు వాలిచే హతుఁ డగు నేమో యని భయపడి తొందరగా శ్రీరాముని యొద్దకు వచ్చి "దేవా! సుగ్రీవుని యవస్థను జూడుఁడు. వాలియో బలశాలి. మా ప్రభువు సుగ్రీవుఁడు చూడఁగా బలహీనుఁడు. తా మొనర్చిన శపథమును దలఁచి యిపుడు వాలిని సంహరింపవలయును" అని ప్రార్థించెను. శ్రీరామచంద్రుఁడును వల్లె యని యతనిని దత్తరపడవల దని చెప్పి వాలిని నేలఁ గూల్చును. మఱియు వాలిని జూడవచ్చిన స్త్రీలను రానీయవల దని వాలి కోరఁగా సుగ్రీవుఁడు మహారాజు నానతిని నెఱవేర్పు మని హనుమంతుని కాజ్ఞాపించును. హనుమంతుఁడును వల్లే యని పోయి స్త్రీ జనమును వారించి యంగదు నచటికిఁ గొనివచ్చును. బాణము తగిలి నేల వ్రాలియున్న వాలి నంగదునికిఁ జూపి కుమారస్వామి శక్తి యనెడియాయుధముచే భిన్న మైనక్రౌంచ పర్వతమువలె నతఁ డుండె నని యంగదునికిఁ దెలుపును. వాలికిఁ గూడ హనుమంతుఁడు విశ్వాసపాత్రుఁడు. వాలి తనకులధన మైనహేమమాలను సుగ్రీవుని కిచ్చి, తన ప్రాణములను వదలునప్పుడు కొంచెము జలము తెమ్మని హనుమంతునికే యాజ్ఞాపించును. హనుమంతుడును జలము తెచ్చి వాలికి నుపచరించును. వాలి స్వర్గము నలంకరించిన పిదప వాలి మరణమునకై హనుమంతుఁడును నందఱతోఁ జేరి దుఃఖించును.

రామభక్తుఁడు-

హనుమంతుఁడు గొప్ప రామభక్తుఁడు. నీ వెవ్వఁడ వని రావణుఁ డతనిఁ బ్రశ్నింపఁగా, నాతఁడు తనవిషయములతోఁబాటు "రాము పంపు గొనుచు వచ్చితిని" అనును. అపుడు విభీషణుఁడుపూజ్యుఁడగు రాముఁ డేమిపలికె ననఁగా హనుమంతుఁడు శ్రీరాముని శాసనమును విను మని పలుకును. అది రావణునకు మిక్కిలి కోపకారణ మయ్యెను. రామునిమీఁది భక్తిచే "ఇన్ని బిగువు మాటలాడిననీ వా రామునిభార్యను దొంగతనముగా నేల తేవలసివచ్చినదో చెప్పు'మని రావణు నడుగును. రావణుఁడు శ్రీరామచంద్రుని నిందించుచుండఁగా, "నీయైశ్వర్యము నశించుకాలము వచ్చినది. కావుననే నీ విట్లు శ్రీరాముని నిందించుచున్నావు. ఇది నీకుఁ దగదు. రఘుకులేంద్రుఁడును, నింద్రసముఁడును, లోకైకవీరుఁడును నగు రామచంద్రుని నిట్లాడుటకు నీకు నోరెట్టులాడెను. నీవినాశ మిఁక నిశ్చయము" అనెను. మఱియు నాతఁడు రావణునితో "ఓయీ! రావణా! కోటగోడలును, గోపురములును గూలిపడఁగా,

క్రోఁతులు ప్రమదవనములను గలఁచి చెఱుపఁగాఁ బాడువడు నీలంకను రాఘవబాణహతుఁడ వై చూడఁగల" వనును. రామభక్తిపూరిత మైన యావాక్యమును విననపిదప నే హనుమంతునిఁ జంపివేయుఁడని రావణుఁడు పలుకును. మఱియు రామచంద్రుఁడును, లక్ష్మణుఁడును, సుగ్రీవుఁడును హనుమంతుఁడును సముద్రతీరమున విశ్రమించి యుండఁగా శ్రీరామచంద్రుని శరణు వేఁడుటకై విభీషణుఁ డాకాశమార్గమున వచ్చును. అపుడు సుగ్రీవుఁ డది చూచి యెవఁడో రాక్షసుఁడు రామవిభు నెదుర్చుటకై వచ్చె నని తెలుపఁగా హనుమంతుఁడు వనచరవీరులను సంబోధించి "ఓ వనచరవీరులారా! మీ రిప్పు డప్రమత్తుల రై యుద్ధసన్నద్ధులు కండు. పర్వతములతోడను, వృక్షములతోడను, పిడికిటిపోట్లచేతను, దంతములచేతను, గోళ్ళచేతను, మోకాళ్ళచేతను, శబ్దములచేతను నావచ్చిన క్రూరరాక్షసునిఁ జంపి శ్రీరామచంద్రునిఁ గాపాడుఁడు" అనును. దీనిని బట్టి హనుమంతునికిఁ గల రామభక్తి వెల్లడి యగుచున్నది.

మహాపరాక్రమవంతుఁడు-

హనుమంతుఁడు మహాపరాక్రమవంతుఁడు. తనరాకను రావణునికిఁ దెలుపుటకై యతఁ డశోకవనము నంతను నాశనము గావించెను. అపు డావిషయమును శంకుకర్ణుఁడను నొకభటుఁడు రావణునికిఁ దెలుపఁగా రావణుఁడు దానిని శీఘ్రముగాఁ బట్టుకొని రమ్మని యాతని నే పంపును. అతఁడు పోవునప్పటికి హనుమంతుఁ డా యశోకవనములోని మద్దిచెట్లను దామరతూండ్లవలెఁ బెల్లగించెను. క్రమానికొండను పిడికిటఁ బొడిచి పిండిపిండి చేసెను. పొదరిండ్లను జేతులతో నలిపివేసెను. పెద్దయఱ పఱచి తోటమాలీలను మూర్ఛిల్లఁజేసెను. అది యంతయు నుజూచి శంకుకర్ణుఁడు దానిని బట్టుటకుఁ దగిన సేనను బంపవలసిన దని రావణునిఁ గోరి, వేయిమంది కాల్బలమును వెంటఁ గొనిపోయెను. కాని హనుమంతుఁడు చెట్లతోఁ బోరొనర్చి తోఁటలో నున్నవృక్షముల నెల్లఁ బెల్లగించి వానిచే రావణుఁడు పంపిన కాల్బలము నెల్లను చావఁగొట్టెను. అది తెలిసి రావణుఁడు హనుమంతునిఁ బట్టుట కక్షయకుమారునిఁ బంపును. అక్షయకుమారుఁడు కృతాస్త్రుఁడు. గొప్ప పరాక్రమవంతుఁడు. శూరుఁడు. యుద్ధమునందు దిట్ట. అందుచే నాతఁడు తప్పక హనుమంతుని హతమార్చు నని రావణుఁడు నమ్మి యుండెను. అక్షయకుమారుఁడు హనుమంతుని వెంబడించుటఁ జూచి రావణుని యాజ్ఞ లేకున్నను నైదుగురు సేనాపతులతనికి సాయపడ వెళ్ళిరి. హనుమంతుఁడును వారిని జూచి భయపడినవానివలె నటించి తోరణముపై కెక్కి బంగారుగుదియను వారిపై వైచి యందఱ నొక్కసారియే హతమార్చెను. అంతతోఁ బోక యక్షయు నాక్రమించి యాతని గొంతుపట్టి పిడుగులను బోలిన పిడికిళ్ళతో నాతనిని బొడిచిచంపెను. అది విని రావణుఁడు తానే స్వయముగాఁ బోఁదలఁచుకొనెను. కాని శంకుకర్ణుని మూలమునఁ గుమార మేఘనాదుఁడు హనుమంతునిఁ బట్టఁబోయె నని తెలిసి యాప్రయత్నమునుండి విరమించెను. కుమార మేఘనాదునికిని హనుమంతునికిని ఘోరయుద్ధము జరిగెను; అందు హనుమంతుఁడు కుమారమేఘనాదునికిఁ బట్టువడెను. పరాక్రమము కొఱవడి యాతఁడు మేఘనాదునికిఁ బట్టువడలేదు. రాక్షసగృహీతుఁ డై హనుమంతుఁడు రావణుని యెదుటికిఁ గొంపోఁబడినపుడు "నేను కుమార మేఘనాదునికిఁ బట్టువడలేదు. రావణునిఁ జూచుతలఁపుతో నేనే స్వయముగాఁ గోరి యాతనికిఁ బట్టువడితిని" అనెను. దీనినిబట్టి హనుమంతుని పరాక్రమము విస్పష్టమగుచున్నది.

దూరాలోచనము కలవాఁడు-

హనుమంతునికి దూరాలోచన మెక్కువగాఁ గలదు. అశోకవనమున రావణుఁడు సీతను సమీపించి రామునిపై నాశ విడనాడు మని యామెను ప్రబోధించుచు శ్రీరామచంద్రుడు గలితజీవుఁ డనియుఁ, జనిపోయినవానికై యేల దుఃఖింతు వనియుఁ బలుకఁగాఁ జెట్టుమీఁద నుండినహనుమంతునికిఁ జెప్పరానికోపము వచ్చెను. తనకోపము నడఁచుకొనుటకు సాధ్యము కాక యాతఁడు రాముఁడు చేయవలసినపనిని నేనే చేసెదను కాక యని రావణునిఁ జంపఁ దలఁచును. కాని దూరాలోచనము కలవాఁ డగుటచే నొకింత యాలోచించి యాతఁ డిట్లు తలపోయును. "రాక్షసేంద్రుఁ డైనరావణుని నేను రణమునఁ జంపినచోఁ గార్యసిద్ధి యగుట నిజమే. కాని యొకవేళ రాక్షసేంద్రుని చేత నేనే రణమునఁ జచ్చినయెడలఁ గార్య మెల్ల మంటఁ గలసిపోవును." దానినిబట్టి హనుమంతునికి దూరాలోచనము కల దని తెలియుచున్నది.

సాహసోపేతుఁడు-

హనుమంతుఁడు కార్యసిద్ధికై యెంతటి కష్టకార్యమునైనను జేయుటకు వెనుదీయని సాహసగుణసంపన్నుఁడు.

అతఁ డంగదకుమారునితో సీతాన్వేషణమునకై దక్షిణపు దిక్కునకుఁ బోయి యచ్చటఁ బక్షిరాజగుసంపాతివలన సీతాదేవి వృత్తాంతమును దెలిసికొని, మహేంద్రపర్వతము నెక్కి సముద్రమును దాటి లంకను జేరెను. లంకలోఁగూడ నాతఁ డొక నిముసము కూడ విశ్రమింపలేదు. సీతకొఱకై కాంతాజన ముండుగర్భగేహములను, నిష్కుటాంతరములను వెదకెను. శాలావిమానములను స్నానమందిరములను జొచ్చి యన్వేషించెను. తిరుగరాని, చూడరాని ప్రదేశముల నెల్ల సీతకొఱకై చూచెను. పిదపఁ బూలతోఁటలోఁ బ్రవేశించి యచట నెల్ల గాలించి వెదకెను. తుద కశోకవనములో రాక్షసస్త్రీల నడుమఁ జిక్కి యుండిన సీతను గాంచియామెయే సీతయై యుండు నని తలపోసి యచటికిఁ బోవును. ఇంతలో నక్కడికి రావణుడు రాఁగా నామె సీత యవునో కాదో తెలిసికొనుటకై యాయశోకవృక్షము నెక్కి కొమ్మలచాటున నక్కియుండి సంగతి నంతను వివరముగాఁ దెలిసికొనెను. దీనినిబట్టి యాతని సాహసగుణము వెల్లడి యగుచున్నది.

ముగింపు-

అభిషేకనాటకమున హనుమంతుని పాత్ర ముదాత్తముగాఁ బోషింపఁబడినది. కథానాయకుఁడైన శ్రీరామచంద్రునికిఁ బిదప నుత్తమపాత్రముగాఁ బోషింపఁబడిన వ్యక్తి హనుమంతుఁడు. హనుమంతుని రామభక్తి, ప్రభుభక్తి, పరాక్రమము, దూరాలోచనము, సాహసగుణము ననునవి మిక్కిలి రమ్యముగఁ జిత్రింపఁబడి హనుమంతుని నిజస్వరూపమును నాటకమును జూచు ప్రేక్షకులకు సాక్షాత్కరింపఁ జేయుచున్నది. ఇట్టి యుదాత్తపాత్రమును జిత్రించిన భాసునిప్రజ్ఞ ప్రశంసనీయము !

ప్రభూ !

సదనము నెన్న రత్నఖని ;
 చాన దలంప సరోజనేత్ర యా
మదనునిఁ గన్నతల్లి ; యను
 మానము దోఁచెడు నెద్ది యీయఁగాఁ
గుదురు నటంచు, రాధ మదిఁ
 గూర్చినవాఁ డగుటం దలంచి నా
మది నిదె నిండుప్రేముడి సమర్పణ
 సేతు గ్రహింపుమీ! ప్రభూ!

[అబ్దుల్ రహీముఖానుని 'రహీము' కావ్యములోని శ్లోకమునకు నా యనువాదము. అబ్దుల్ రహీముఖానుఁడు బైరాముఖానుని కుమారుఁడు.]

రాజనరేంద్రుని శీలము

by

C. RADHAKRISHNA SARMA, M.A.,
Lecturer in Telugu.

ఆంధ్ర నాటక పితామహ బిరుద విరాజితు లయిన శ్రీ ధర్మవరము రామకృష్ణమాచార్యుల వారి 'విషాద సారంగధర' నాటకమునందలి నాయకుఁడు రాజనరేంద్రుఁడు. ఇతఁ డొకచోట మాళవరాజనియు, మఱొకచోట నాంధ్రభూపతి యనియుఁ బేర్కొనఁబడెను. ధర్మప్రభువుగా, మృగయావ్యసనుఁడుగాఁ, బుత్రవాత్సల్యము గలవాఁడుగా, దుర్బలమనస్కుఁడుగా రాజనరేంద్రుఁ డీ రూపకమునందు భాసించుచున్నాఁడు.

ధర్మప్రభువు-

ఒకనాఁడు రాజనరేంద్రుని మంత్రిసత్తము లగు నయార్ణవ, నీతిజ్ఞ, మతిమంతు లాతని కొలువు కూటమున నుండఁగా యువరాజగు సారంగధరుఁ డచ్చటికి వచ్చెను. వారిని గనుగొని యాతఁడు 'మీ కందఱకుఁ గుశలమా?' యని ప్రశ్నించెను. అంత మతిమంతుఁడు సదుత్తరము నొసఁగుచు నిట్లనెను. "జగద్విదిత పరాక్రమాంచితుఁడై సమబుద్ధి ధరాపాలనము నొనరించుచున్న రాజనరేంద్రుని కొలువున నున్నవారిని క్షేమమా యని యడుగ వలయునా?" ఈ మాటలను బురస్కరించికొని చూచిన రాజనరేంద్రుఁడు జగద్విదిత పరాక్రమాంచితుఁ డనియు, సమబుద్ధిని రాజ్యము సేయుచుండె ననియు నుడువవచ్చును. ధర్మప్రభువే యైనను రాజనరేంద్రుఁడు చిత్రాంగియందలి మోహాతిశయముచే న్యాయాన్యాయములను సక్రమముగ విచారింపక యన్నెము పున్నెము నెఱుఁగని సారంగధరుని కాలుసేతులను ఖండింప నాజ్ఞాపించినాఁడు. అట్లొనర్చుటచే నతని ధర్మమయజీవితమునందు శాశ్వతకళంక మొకటి యేర్పడినది.

మృగయావ్యసనుఁడు -

వయస్సు పైఁబడినను మృగయావ్యసనము రాజనరేంద్రుని వీడలేదు. మృగములను వేఁటాడుట రాజులకు విహితాచారము. ఆ వేఁటతమి రాజనరేంద్రునియందు మిక్కుటముగ నున్నట్లు నీతిజ్ఞ నయార్ణవుల వాక్యములవలన మనకుఁ దేటతెల్ల మగుచున్నది. తుదకా మృగయావినోద మాతనిలో 'పిచ్చి'గాఁ బరిణమించినది. వింధ్యాటవినుండియే తెంచిన శబరుఁ డొకఁడు వేఁటనుగూర్చి ప్రస్తావింపఁగా రాజనరేంద్రునకు వేఁటతమి యెక్కుడయ్యెను. కాఁగా నా మఱునాఁడే యతఁడు వింధ్యాటవికిఁ బయన మయ్యెను. ఆ రాజచంద్రుని మృగయావ్యసన మట్టిది! నయార్ణవుఁడు రాజనరేంద్రుని వేఁట తమకమును మనసునం దుంచుకొనియే 'ఇది యొక పిచ్చి. ఇతని కిది. సారంగధరునికిఁ బావురములపిచ్చి' అని లెస్సగ నుడివెను.

పుత్రవాత్సల్యము-

రత్నాంగిదేవి గర్భశుక్తిముక్తాఫల మగుసారంగధరుఁడు రాజనరేంద్రుని యేకైక పుత్రుఁడు. అతఁ డనిన రాజునకుఁ గలవాత్సల్యము నిస్సీమము. సారంగధరుఁడు రాజ్యభారధురంధరుఁడై పృథివీపాలనము సేయుచుండఁగాఁ గనులారఁ గాంచి సంతసింపవలయు నని రాజనరేంద్రుఁ డాశించెను. అందువలన నతనికిఁ బట్టము గట్ట నా వృద్ధరాజు నిశ్చయించెను. ఆ విషయము నతఁడు సారంగధరునకుఁ దెలుపఁగా నతఁ డందులకు సమ్మతింపక "ఇంకను శతవర్షంబు లీపీఠ మెక్కకుండుటకు దైవముం బ్రార్థింపుచున్నాను" అనెను. అయినను రాజనరేంద్రుఁ డతనికిఁ బట్టము గట్టుటకే నిశ్చయించెను. సారంగధరుఁ డనిన నతనికిఁ గల వాత్సల్య మట్టిది!

తొలుత రాజనరేంద్రుఁడు తన కన్నకుమారునియం దెంత వాత్సల్యముఁ బ్రకటించెనో పిదప నతఁ డతనియెడల నంత క్రౌర్యము వహించెను. రాజనరేంద్రుఁడు మృగయావినోదార్థమై వింధ్యాటవికి వెడలి యున్నప్పు డాతని రెండవభార్య యగుచిత్రాంగిదేవి యొక యకృత్యమాచరించెను. ఆమెకు సారంగధరునియం దెనలేని మోహము. ఆమె యతనినే పరిణయ మాడఁ దలఁచెను. కాని

దుర్విధివశమున నామె వృద్ధుఁడగు రాజనరేంద్రుని వివాహమాడెను. అయినను సారంగధరునియం దామె బద్ధానురాగ యై యుండెను. కాన రాజూర లేనిసమయమున సారంగధరుఁడు కార్యాంతరము పైఁ జిత్రాంగి నగరునకు రాఁగా నప్పు డామె యతని యాశ్లేష సౌఖ్యమును వాంఛించెను. అందుల కతఁడు నిరాకరించెను. కాఁగా నామె యతనిపైఁ గసి తీర్చుకొనఁ దలఁపుతో వృద్ధరాజు వేఁటనుండి వచ్చినతోడనే యతనితో సారంగధరుఁడు తన శీలమును జెఱచినాఁడని పలికెను. ఆ కర్ణకఠోరము లగుపలుకులను వినినరాజనరేంద్రుఁడు కుమారుని యెడఁ గ్రౌర్యము వహించినాఁడు. తత్ఫలితముగా న్యాయవిచారణ సక్రమముగ సలుపకయు, మంత్రుల మాటల గణింపకయు రాజనరేంద్రుఁడు సారంగధరుని కరపాదములను ఛేదింప నాజ్ఞాపించెను. ఆతని వాత్సల్యమీ రీతిగఁ బర్యవసించినది.

దుర్బలమనస్కుఁడు-

రాజనరేంద్రుఁడు దుర్బలమనస్కుఁడు. అతని మానసిక దౌర్బల్యమే సారంగధర నాటకమును విషాదాంతముగఁ జేసినది. సారంగధరునకు వివాహము సేయ నెంచి కన్యాన్వేషణార్థమై యిరువురు బ్రాహ్మణులను రాజనరేంద్రుఁడు దేశదేశములకుఁ బంపెను. వారిలో నొకఁడగువిభావసుఁడు గొనివచ్చిన చిత్రాంగి పటమును జూచినంతనే యామె మనోహరాకృతికి వశంవదుఁడై చిత్రాంగిని వివాహమాడ రాజనరేంద్రుఁడు కృతనిశ్చయుఁడయ్యెను. కామపరవశుఁడై యతఁడొనర్చినతప్పిదములలో నది మొదటిది. ఆమెతో వివాహమయిన నాఁటినుండియు నతఁ డామెయందు నిరతిశయ మోహము గలవాఁడై యుండెను. కాని చిత్రాంగి మాత్రము సవయస్కుఁడు, సుందరుఁడు నగుసారంగధరుని యందే తన ప్రేమను లగ్న మొనర్చి యుండెను.

తన శీలమును సారంగధరుఁడు కళంకిత మొనర్చినాఁడని చిత్రాంగి నుడువఁగా రాజనరేంద్రుఁ డామె మాటలను వేద వాక్యములగా శిరసావహించెను. మానసికముగా నంతటి బలహీనుఁ డగుటచే రాజనరేంద్రునకు న్యాయాన్యాయములను సక్రమముగా విచారించుటకును సహనము లేక పోయినది. చిత్రాంగి పరమ సుస్వభావ యనియు, సూనృతవాచావిభవ యనియు నతని విశ్వాసము. కాఁగా నతని దృష్టిలో సారంగధరుఁడు కంటకుఁ డయ్యెను. చిత్రాంగియందలి మోహాతిశయముచే నతఁడు తన యేకైకపుత్రుఁడు, వంశోద్ధారకుఁడు నగు సారంగధరునిఁ దన పొట్టను బెట్టుకొనినాఁడు. అనఁగా నాతని మానసికదౌర్బల్యము వంశనాశమువఱకును దారి తీసె నని నుడువఁదగును.

ఇటుల విషాదసారంగధరనాటకమునందు రాజనరేంద్రుఁడు ధర్మప్రభువుగా, మృగయావ్యసనుఁడుగా, పుత్రతవ్సాల్యము గలవాఁడుగా, దుర్బలమనస్కుఁడుగా వెలుఁగొందు చున్నాఁడు.

సీ. చాళుక్యనృపుల భాషాపోషకత్వమ్ము
వెలయును గాక మా తెలుఁగుసీమ
కాకతీయులనాఁటి కార్యశూరత్వమ్ము
వెలయును గాక మా తెలుఁగుసీమ
రాయలకాలపు రతనాలరాసులు
వెలయును గాక మా తెలుఁగుసీమ
దక్షిణాంధ్రుల దానధర్మకార్యాసక్తి
వెలయును గాక మా తెలుఁగుసీమ

గీ. నరుల చెమటను బండినసిరులగములు,
కనుగవకు విందు కూర్చెడుఖనిజములును,
ధర్మపాలనమును, నవధాన్యములును
వెలయుఁ గాక ! సతమ్ము మా తెలుఁగుసీమ.

—చల్లా రాధాకృష్ణశర్మ.

కరిమకరముల యుదము

by

C. RADHAKRISHNA SARMA, M.A.,
Lecturer in Telugu.

పూర్వ మొకయడవియందు నానానేకపయూథములతోఁ గూడి గజేంద్రుఁ డొకఁడు స్వేచ్ఛావిహారము సలుపుచుండెను. ఆ యేనుఁగుగములు ఫలభూజముల నొఱసికొనుచుండెను. చివురు జొంపములను మేయుచుండెను. కొలఁకులు ప్రవేశించి వానిని గలఁచుచుండెను. లులాయశార్దూలాది వన్యమృగములను శిక్షించుచుండెను. కొండలమీఁద వప్రక్రీడ యొనర్చుచుండెను. తమ తొండములతోడను, గండములతోడను గొండలను ఘట్టన సేయఁగ నవి తలక్రిందు లగుచుండెను. తద్దృశ్యమును గాంచి లోకములు బెగడొందెను. దిక్కులు శక్తివిహీనము లయ్యెను.

అట్లాయేనుఁగుగములు విహరించుచుండఁగ దుర్విధి ప్రభావమున నాగజేంద్రుఁడు నాతని ప్రియురాండ్రగు నాడేనుఁగులును గజసమూహములకు దూరమై పోయెను. కాఁగా నేమియు స్ఫురింపక గజేంద్రము తన కరిణీసముదయముతోఁ గూడి యొక్క దారిఁబట్టిపోవుచుండెను. తుద కాతఁడు మార్గము దప్పి, నీరాసతోఁ జని చని యొక కాసారమును సమీపించెను. అది యెంతయు నిష్కళంకముగ నుండెను. అందలి యంభోజ కల్హారములు వికసించి యుండెను. వానిమీఁద భ్రమరములు పరిభ్రమించుచుండెను. అందుఁ గమఠ మీన గ్రాహములు నివసించుచుండెను. మరాళచక్రబకములు కూడ సంచరించుచుండెను.

కాసారప్రవేశము-

ఆ సరోవరమును జూచినదే తడవుగ గజేంద్రుఁడు పంచేంద్రియవ్యాపారములను విస్మరించి యందుఁ బ్రవేశించెను. కరిణీసమూహము గూడ మడుఁగు సొచ్చెను. అంత నా వేదండకోటి జలక్రీడ యొనర్చుచున్న యవసరమున రాహుగ్రహము భాను నొడిసి పట్టినట్లు మకరేంద్రుఁ డొకఁడు గజేంద్రునిఁ బట్టెను. మకర మాసరస్సు నుండి పయికి వచ్చునప్పుడు భుగభుగ యను ధ్వనులతోడి బుద్బుదము లనేకములు పొడసూపెను. ఆకసము నంటుతరంగములు లేచెను. ఆ కల్లోల సంఘట్టనములకుఁ దటీతరు లమూలనులై నేలఁ గూలెను. భయోన్మీలితమైన దాని ఫూత్కారరవమునకు మడుఁగునందలి జలచరము లన్నియుఁ దల్లడిల్లి పోయెను. దాని వాలవిక్షేపమునకు సుడులు రేఁగెను.

యుద్ధారంభము-

మకరము కరీంద్రుని పాదములను బట్టుకొనఁగా నా పట్టును విడిపించుకొని యేనుఁగు తననిడుదకరమును బయికెత్తి మొసలిని వ్రేటు వేసెను. అంత వ్రేటు వడ్డమకరము నశించినట్లు నీటిలోనికిఁ బోయి మఱలఁ బైకి వచ్చి యేనుఁగు పాదములను బట్టుకొనెను. ధైర్యవంతుఁడగుటచే గజేంద్రుఁ డందులకు జంకొదవక తన దంతయుగముతో మొసలిదేహమును బొడిచెను. తత్ఫలితముగ నమ్మకరి చిప్పలు పొదులు దప్పెను. పిమ్మట నా మకరము పాదములఁ బట్టుట మాని యేనుఁగు వాలమును గోళ్ళతో గీఱెను. ఒక్కొక్క తూరి మొసలి కరిని సరస్సులోనికి లాగుచుండెను. మఱియొక తూరి యేనుఁ గానీరాటమును సరోవర తీరమునకుఁ దిగుచుచుండెను. వాని పోరాటమును గాంచి కరిని జయింప మకరి కసాధ్య మనియు, మకరిని జయింపఁ గరికి భర మనియుఁ దలఁచి యతలకుతలభటవర్గ మాశ్చర్యము సెందెను.

మొసలి గెలుపు-

చూపఱకు భయము గొలుపుచున్న యా యుద్ధమునందవి రెండును విజయశ్రీని వరించునట్టివిగానే కనంబడెను. ఆ పోరాటము సింహము సింహముతోడను, కొండ కొండతోడను బోరాడునట్లుగా నుండెను. ఒకదాని నొకటి వెలికిని లోనికిని లాగుచు నవి క్రిందుమీఁదులు పడు

చుండెను. కావున నా పంకజాకరము సంక్షుభిత మయ్యెను. బుగుల్ బుగుల్లనుచప్పుళ్ళతో నీటి బుడగలు లేచెను. గజేంద్రుఁడు బల్లెములవంటి తన దంతములతో మొసలి దేహమునందలి బుడుపులను దుత్తునియలుగాఁ జేసెను. దాని తలపుఱ్ఱెలు కుదుళ్లు తప్పఁగ నెత్తురు స్రవింపఁ దొడఁగెను. అయినను నా నీరాటము పోరాటమును మానలేదు. అట్లాకరిమకరములు నిద్రాహారములను గూడ విస్మరించి పోరు సలుపుచుండెను.

గజేంద్రుని దీనావస్థ-

జవము, చలము, బలము—ఈ మూఁడును ముప్పిరిగొనఁగ, మొసలితోఁ బోరాడుచున్న యా గజేంద్రునిఁ జూచి భయపడి సరోవరములోని మకర మీన కర్కాటములు సూర్యమండలమును జేరెనఁట! ఆ నీటిపోరాటమున మకరము గజమును బలుమాఱులు సరసిలోనికి లాగుచుండును. తన యోటమిని గనఁ బఱచుటకు సమ్మతింపని యా గజేంద్రము తన వజ్రదంతములతో మకరమును దాటించును. దాని మెడను దన తొండముతోఁ జుట్టి పట్టుకొనును. కాని జీవనమే జీవనముగాఁ గల మొసలిదే పై చేయిగ నుండెను. అంతకంతకు దాని పరాక్రమ మతిశయించుచుండెను. బహుళపక్షపు శీతభానునివలె గజేంద్రుఁడు పరాక్రమవిహీనుఁ డగుచుండెను.

సింహమువలె నా మకరము గజముమీఁదికి నుఱుకును. హుమ్మనుచుఁ బాదద్వయమును బట్టుకొనును. కంఠమును వెన్నును దన్నును. ఏనుఁగుమీఁదికి ఛేంగున నెగురును. దాని వాలమును బట్టుకొనును. సరసిలోనికి గజమును ముంచును. తానును మునుఁగును. దంతములు విఱుగునట్లు తాఁకును. ఎట్లో మొసలిబారినుండి తప్పించుకొని గజేంద్రము గట్టు చేరునంతలో మొసలి పయికి వచ్చి యతనిని నీటిలోనికిఁ దిగిచి తాటించును. దాని కాళ్ళకుఁ జుట్టుకొనును. గజము పయికి లేచుచో మొసలి యుద్ఘాటించును. కోపోద్వేగముతో దానిని బాధించును.

అతుల నిర్వక్రవిక్రమమున నా జలగ్రహము వనగజముతోఁ బోరాడసాఁగెను. పాదద్వంద్వము నేల మోపి, పంచేంద్రియోన్మాదములను బరిమార్చి, బుద్ధిస్థైర్యము గలిగి తపస్సమాధియందుండు యోగీంద్రుఁడు ఖేదరహిత మైన బ్రహ్మానందముఁ బడయు నట్లుగా, గజపాదాక్రాంతుఁ డయినమకరేంద్రుఁడుగూడ నట్టియానందమును బొందెను. భీషణ గ్రాహ దురంతదంత పరిఘట్టితుఁ డై నగజేంద్రుని యవస్థ విషాదకరముగ నుండెను. సంసార సరిత్ప్రవాహమునఁ బడి మాయలోఁ జిక్కుకొని విముక్తి కానక సంక్షుభితుఁ డగుదేహిని నా కరణీ విభుఁడు తలపించు చుండెను. దాని దీనావస్థను గనుఁగొని వజ్రిగజ మైనయైరావతము విశీర్ణహృదయుఁ డై తాను మోయుచున్నయింద్రునిఁ గూడఁ గ్రిందఁ బడవేసి గగన వీథులందుఁ బరువు లిడసాఁగెను. ఆ మదేభమును సుధాంధులు పట్టుకొన లేక పోయి రఁట!

ముగింపు-

కరి మకరము లావిధముగ నలయకయు, సొలయకయు, వేసట నొలయకయు రాత్రియనక పగలనక మహాపరాక్రమముతోఁ బోరాడెను. ఆ పోరు వేయి వత్సరములు సాఁగెను. ఇదియే పరమభాగవతాగ్రణి యగు పోతనార్యుఁడు గజేంద్రమోక్ష మనుఘట్టమునందుఁ గమనీయముగను గంభీరభావబంధురముగను జిత్రించినకరిమకరముల యుద్ధము.

పచ్చికసాయివానివలె
    ఖండనభూమిని సంచరించి గో
ర్వెచ్చనిరక్తవాహిని స్ర
    వింపఁగఁ జేసితి, నాకు నేనుగా
మచ్చను దెచ్చుకొంటి, మతి
    మంతుల మాటలు వీటఁ బుచ్చితిన్,
జచ్చినవీరపుంగవుల
    చానలు గొల్లున నేడ్చుచుండఁగా
వెచ్చని శాలువుల్ ముసుఁగు
    వెట్టి సుఖంబుగ నిద్రవోవు న
న్మెచ్చునె! వెన్నవంటి సుతి
    మెత్తనివాఁ డగుబుద్ధుఁ డేనియున్

నా "అశోకుని నిర్వేదము" నుండి—

రూపలతాదేవి శీలము

by

VIDWAN, B. BHAVANARAYANA
Lecturer in Telugu

రూపలతాదేవి రాజమ్మపేటకోట జమీందారిణి. ఆమె ధరించిన మౌక్తిక కంఠహారము, రత్నఖచితహస్త కంకణములు, మణిమయ కర్ణాభరణములు, నమూల్యములైన యంగుళీయకములు నామె యైశ్వర్యమును జాటుచున్నవి. బంగారువన్నెను దలపించు నామె శరీరమునకుఁదోడామె గుండ్రనిమోమును, సూటిగానున్న నాసికయు నామె రూపసంపదను వెల్లడించుచుండెను. కృత్రిమపు మెఱుఁగులతో నామె ముఖమండలము సర్వదా కాంతివంతమై యుండ నామె సౌందర్యోపాసిని యని తెల్లమగుచున్నది. ఆమె తలకట్టు మాత్ర మాసౌందర్యము నించుక భిన్నముగాఁజేసెను. ఇరువది యేండ్ల ప్రాయమున నున్న యామె యవయవనిర్మాణ మతి రమణీయమై యుండెను. ఆమె చూడ్కులం దత్యంతాకర్షణాశక్తి దీపించుచు నామె స్వేచ్ఛావిహారిణి యని చూపఱుల కవగత మగుచున్నది. ప్రస్తుత మామె యొకవిశాలసౌధరాజమందు నివసించుచున్నది.

రూపలత బాల్యమందుఁ గళాశాలవిద్య గూడ నభ్యసించి కారణాంతరములచే నావిద్యకు స్వస్తి చెప్పినది. విద్యార్థినీదశయందామె యొక యువకునిఁ బ్రేమించినది. కాని యా స్వయంవరమున కామె తల్లిదండ్రు లడ్డుదగిలి వారి యిష్టానుసారము వేఱొక యువకుని కిచ్చి వివాహ మొనర్చిరి. తత్ఫలితముగ రూపలత సంసారసుఖమునకు దూరమైనది. విధి బలీయమై వరుఁడనతికాలములోఁ బిచ్చివాఁడై దేశములపా లయ్యెను. దానితో రూపలత లోకాపవాదమునకు గుఱి యయ్యెను. ఇప్పుడామె విధవయు ముత్తైదువయుఁ గాక యున్నది. ఆపరిస్థితులట్లుండ నామె తండ్రియు మరణించెను. బ్రతికి యున్నతల్లి మూఁడుకాళ్ల ముసలిది. ఏకైకపుత్రిక యగురూపలత తండ్రి మరణానంతరము తమ జమీ కంతటికిని వారసురాలైనది. వెంటనే తల్లితో నామె చెన్నపురి కేగి మైలాపూరునం దొక దివ్యసౌధము నిర్మించి యందు నివసించుచుండెను. సంవత్సరమున కొకపర్యాయ మామె జన్మస్థలమున కేతెంచి కొలఁది కాల మందుండి రావలసిన సిస్తురూపమైన ద్రవ్యరాసులను దరలించుకొని పోవుచుండును.

స్వేచ్ఛాభిలాషిణి యగురూపలత చెన్ననగరముఁ జేరినది మొదలు చలనచిత్రములందుఁ బ్రముఖపాత్రలు ధరించుచు ననతికాలములోఁ బురప్రముఖుల నేకుల ప్రాపకము సంపాదించెను. ప్రస్తుత మామె కోటలో విశ్రాంతి నొందుటకై వచ్చియుండెను.

తలకట్టు లోపమును సవరించుకొనుటకై తనపనికత్తె పున్నమ్మ మూలమున నాయుడుపేట కొక కుట్రను నడపెను. పున్నమ్మ నాయుడుపేటఁ జేరి తియతియ్యని మాటలచే జానకిని లాలించి ద్రవ్యరాసుల నాసపెట్టి యామె యాజానులంచితకుటిల కుంతలముల నిమ్మని మాయపాచికను బ్రయోగించెను. ఆత్మగౌరవము గలజానకి పున్నమ్మ వలలోఁ జిక్కక వచ్చినదారినే పొమ్మని యామెను సాగనంపెను. కాని రూపలత పాపకార్యమునకే దైవమనుకూలించి జానకిని బితృహీన నొనర్చి యామె శిరోజములు జమీందారిణి వశ మొనరించెను. రసికాగ్రగణ్యుల స్నేహముతో, క్షణక్షణము పరిణామ మొందెడి నాగరకతావాతావరణములోఁ, గ్రొంగ్రొత్తరుచులతో నాధునికక్రీడావినోదములతోఁ గాలముఁ బుచ్చెడి మహానగరమును వీడి కుగ్రామములో వసించు రూపలతాదేవి కయ్యది కారాగారవాస మయ్యెను. ఆత్మసుఖానుభూతికై యామె యెట్టి విపరీతచర్యకైనను వెనుదీయదు. తా నారంభించినమహానాటకమునకు నాందీప్రవేశముగా నాగమణి నాహ్వానించినది. మధురపదార్థములతోడను శీతలపానీయములతోడను నామెను సత్కరించి గారవించినది. అనంతరము విద్యావిషయకమైనకుశలప్రశ్నఁ జేసినది. పిమ్మట వైవాహికసంబంధమైన ఛలోక్తి విసరినది. ప్రక్కతాళము వేయుటకు సిద్ధముగా నున్న పున్నమ్మ యాసంభాషణలోజోక్యము కలుగఁజేసికొని నాగమణికిఁ గాఁబోవుభర్త యాంగ్లవిద్యాసంపర్కములేనిసంస్కరణావిహీనుఁడైనరాజయ్యయే యని చెప్పెను. రూపలతాదేవి నాగమణియభిమత మెఱిగినది. ఆసంబంధవిచ్ఛేదమే రూపలతాదేవిమనోగతవాంఛితము. అందులకై యామె వ్యూహనిర్మాణమునకుఁ బూనుకొనెను. తమయుద్యానవనమును దిలకించుటకై నాగమణిని బ్రోత్సహించి పున్నమ్మతో నామెను తోఁటలోనికిఁ బంపెను. ఇక తనతంత్రాంగములో మంగపతిని బంధింపఁగోరి కుమార్తెను దీసికొనివచ్చి క్రింది

యంతస్తులో నున్న నాయుడుగారిని పైయంతస్తునకుఁ బిలిపించి సగౌరవముగా నాతనిని సత్కరించినది. ముందు కాళ్ళకు బందము వేయుటలో నందె వేసినచేయి రూపలత. అందుచేఁ దా నొకవిషయ మడుగుదు ననియు దాని కతఁడు సరే యనవలయు ననియు నాతనిచేఁ దలయూపించినది. తన భారతదేశ సంచార కార్యక్రమములో నాగమణిని దనతోఁ బంపవలయు నని కోరినది. మంగపతి నాయుఁ డా కోరికతోఁ దనకోరికయు వెలిబుచ్చి కుమార్తె వివాహము ముగిసినదే యామెను బంపుట కెట్టి యభ్యంతరమును లే దని హృదయపూర్వకముగాఁ బలికెను. రూపలత తన వచోప్రాగల్భ్యముచే నర్మగర్భితముగా నాగమణి వరుఁ డెవరో తెలిసికొనఁగోరినది. మంగపతి యథార్థమును వినిపించెను. రూపలత తనహావభావ విన్యాసములచే నుపన్యాస మారంభించి మంగపతిని మంత్రముగ్ధునిగాఁ జేసినది. నాగమణి వైదుష్యమును, రూపసంపదయు, నైశ్వర్యవైభవములను బేర్కొని, రాజయ్య నిష్పచ్చరమును, నతని పల్లెటూరి బయ్యన్న వేసమును వర్ణించినది. మంగపతి ప్రత్యుత్తరముల నెప్పటి కప్పుడు ఖండించినది. తుద కాసంబంధములో నాతని యర్థాంగి యంగీకారము లేనట్లు తెలిసి మఱింత బలవత్తరసిద్ధాంతములతో నాతని గట్టుగొయ్యకుఁగొని వచ్చినది. ఇప్పుడు మంగపతి యినుపసంకెలచే బంధింపఁబడిన మాతంగపతి యయ్యెను. మంగపతి యయోమయస్థితిలో నుండుట గ్రహించి రూపలతాదేవి జానకీరాజయ్యల యాంతరంగిక ప్రేమల నుగ్గడించినది. రాజయ్య నాగమణిని పరిణయ మాడినపిమ్మట జానకిని గూడ వివాహ మాడు నట్లు బోధించి యందులకుఁ దగినసూచనలఁ గొన్నింటి నేకరువు పెట్టినది. ఈ రహస్యము తమ యిరువురిలోనే జీర్ణించి పోవలయు నని మంగపతిని బెదరించినది. అంతకంటెను నాతనికి జానకిపై రోత కలిగించుటకుఁగా నామె చలనచిత్రములోఁ బాల్గొనఁ బోవుచున్న దనియు, నందులకే తా నామెకు భూదానాది బహుమానము లొసఁగి నట్టును జెప్పినది. ఈ మహోపన్యాసముతో మంగపతి తల తిరిగినది. ఆపాదమస్తము ద్వేషాచ్ఛాదిత మైనది. తత్ఫలితముగ నాగమణీరాజుల ప్రేమలత వాడి మాడి పోయినది. రాజయ్య యా జన్మవిరాగియు యోగియు నయ్యె.

ఇక నాగమణీ మధుసూదనుల కాపురము రూపుమాప నెంచిన రూపలత రాయబారముల రాణ కెక్కిన పున్నమ్మసాయముచే మధుసూదనునిఁ దన మేడకు రప్పించినది. శ్లేషోక్తులచేఁ దన కామతృష్ణ యాతని కెఱిఁగించి, చవిఁ జూపి మచ్చుఁ జల్లి తన ప్రేమపాశములచే నాతనిని బంధించినది. విద్యార్థినీ దశయం దాతనిపైఁ దనకుఁగల యనురాగమును స్ఫురింపఁజేసి యాతని ప్రణయవాహినిని బరుగులు వారించినది. నాఁటితో మధుసూదనుఁ డా రూపలతాలతాంతమకరందాస్వాదనచే నొక మధుపమై మైమఱచి పోయెను. స్వైరవిహారిణి యగురూపలత స్వేచ్ఛావిహారము నానందమయ జీవితము నాసించి మధుసూదనునిఁ జెన్నపురికిఁ దీసికొనిపోయి తన భవనమందే నివసింపఁ జొచ్చినది. కామాంధుఁ డగుమధుసూదనుఁ డామె ప్రణయాంధకారములోఁబడి దిక్కు తోఁచక యామె సౌధమందే బంధింపఁబడెను. ఆతమోరాశిలో రూపలత వాని కొక విద్యుల్లత యయ్యెను.

స్వాతంత్ర్యపిపాసిని యగులత దినములు గడచిన కొలఁది మధు సేవకు లోనై మధుసూదనున కసూయాభాజక మై రకరకముల విటగాండ్రకు భోగభాజ్య మైనది. కామాంధులకుఁ గల్పవృక్ష మైనది. పున్నమ్మ నాకామోద్రేకుల వాంఛితార్థముల సిద్ధింపఁజేయ శాసించినది. విధినిర్వహణలో నామె ప్రాలు మాలినచో ఘోరశిక్షలకు గుఱి చేసినది.

పున్నమ్మ జ్ఞాననేత్రము వికసించినది. ఆత్మాభిమానము నాత్మగౌరవము నామె హృదయకుహరము నుండి విజృంభించి ధైర్యకంచుకము వలె నామె నావరించినవి. మధుసూదనున కంతర్వాణి ఘోషించి యాతనిలోఁ బ్రతిధ్వనించినది. అదియే యాతనికి శంఖారావము. మేను పులకరింప గుండె జలదరింప నాగమణీ స్వరూపమును స్మరించి స్మరించి సంతాపాగ్నిలోఁ బునీతుఁ డై యిల్లాలి చెంత నాతఁడు మోకరిల్లి నాఁడు.

కుట్రలకుఁ బుట్ట, పాపముల రాశి, మోసములకు మూట, జమీందారిణి రూపలత, దారుణముగా నొక రివాల్వరునకు బలి యై జీవితనాటకమును ముగించినది.

జానకిశీలము

by

VIDWAN, B. BHAVANARAYANA
Lecturer in Telugu.

జానకి తోటమాలి సింగయ్య యేకైకపుత్రిక. మాతృవిహీన యగు నామెకుఁ బదునాలేండ్ల ప్రాయము వచ్చుసరికి సింగయ్య వృద్ధుఁడై జీవితసుఖమును గోల్పోయి కృశించి మంచము పట్టెను. తన జీవిత శేషములో నాతనికి జానకియే దివ్యజ్యోతి. తమ దారిద్ర్యాంధకారములో నామెయే యొక ప్రజ్వలకిరణము!

జానకి అవివాహిత. బాల్యమం దభ్యసించిన స్వల్పవిద్యచే జ్ఞానము నినుమడింపఁ జేసికొనినది. పుట్టుకతో సౌందర్యవతి యగు నామె చామనచాయ మేనిరంగు కలిగి ప్రశాంతవదనము ప్రసన్న నేత్రములతో నలరారుచుండెను. తరంగములవలె వంకరలు తిరిగి నల్లని నిగనిగలు గ్రక్కు నామె శిరోజము లతిదీర్ఘము లై మనోహర మై యుండెను. తోటమాలి యగుతనతండ్రి శక్తిహీనుఁడై మంచమునం దుండ జానకి గంపలలో పండ్లను నింపి వృత్తిధర్మము నెఱవేర్చుచుండెను. ఆత్మగౌరవము మనోనిగ్రహము గలయామె పరులభావములను గ్రహించుటలో నసమానప్రజ్ఞాశాలిని.

రూపలతాదేవికుట్రకు లోనై జానకియొద్దకు వచ్చిన పున్నమ్మ యామెను బరామర్శించుచు రోగి యగునామె తండ్రిచెంత నుండుటకై తమ కష్టసుఖాలలో పాలుపంచుకొనురాజయ్యను తోడు రమ్మనక పోయితివా యని ధ్వనియుక్తముగా మాటలాడెను. జానకిమనస్సు ఉలికిపడెను. ముఖము జేవురించెను. కాని క్షణములో నీవివర్ణపరిణామమును మార్చుకొని యుచితరీతి నామెకుఁ బ్రత్యుత్తర మిచ్చెను. పున్నమ్మ జానకీశిరోజము లపహరించుటకై తన ప్రగల్భవచనములచే నామెను వంచింపఁ బ్రయత్నించుచుండ, జానకి యందలి సత్యాసత్యముల నెఱుఁగఁగోరి పున్నమ్మచే యథార్థమును జెప్పించెను. అందలి తంత్రమును గ్రహించి జానకి జమీందారిణి యిచ్చుధనమును తృణప్రాయముగాఁ దలంచి, చీము, నెత్తురు, వ్యక్తిత్వము గల తాము ధనవంతుల కీలుబొమ్మలము గామని తనధైర్యస్థైర్యములఁ బ్రకటించి పున్నమ్మను దనయెదుటినుండి సాగనంపెను.

జానకి రాజయ్యను ప్రేమించి యాతనిని తన జీవితనౌకలో నావికునిగాఁ జేసికొనఁదలఁచిన దనుట సత్యదూరము కాదు. నాయుడు దంపతులు తమకుమార్తె నాగమణి వివాహసంబంధమునుగూర్చి వాదోపవాదములు సలుపుకొనుచుండ, మంగపతినాయుడు నాగమణిని తనమేనల్లుఁడగురాజయ్యకే యొసంగెద ననెను. ఇదంతయు వరాండాలో నుండి వినుచున్న జానకి, కనుగవ చెమ్మగిలఁ దన యూహాసౌధము గూలినట్లు నిశ్చయించుకొని నిశ్చేతన యయ్యెను. ఆమె కట్టి సమయమున జగమే శూన్యముగాఁ దోఁచెను. కాని నాయుడుగా రామె ప్రకృతి స్వరూపమును గాంచి చకితుఁడై ప్రశ్నింప నామె స్మృతి దెచ్చుకొని తన ముగ్ధభావముల మఱుగుపఱచి యప్పటి కుచితరీతిని బ్రత్యుత్తర మిచ్చి హృదయభారముతో గృహమునకు మఱలినది. మరణశయ్యపై నున్న సింగయ్య రాజయ్యను జెంతకుఁ బిలిచి జానకికి నాతనిపైఁ గల పవిత్రప్రేమను సూచించి యామెను బరిణయము కమ్మని బోధించెను. జానకి నిరాశాదైన్యములచేఁ బెనవైచుకొని తన చూపాతని మోముపైఁ బ్రసరింపఁజేసెను.

విధి బలీయమై జానకి పితృవిహీన యైనది. జమీందారిణి రూపలతాదేవి తన పంతము నెగ్గించుకొనినది. పున్నమ్మమాయాపాశములకు గుఱియై జానకి తనయాజానులంబిత కుటిలకుంతలములఁ గోల్పోయినది. భావిజీవితమొక యెడారి యనునిస్పృహచే జానకి తనశిరోజములకుఁ దిలోదకము లొసఁగినది. తన కాజన్మ బ్రహ్మచారిణీవ్రతమే శరణ్యమని నిర్ధారణ చేసికొనినది. నిరాశ, నిస్పృహ, విరక్తు లామె నాపాదమస్తము బంధించినవి. ఆమె భవిష్యజ్జీవితములోఁ దిమిరపటలము దప్ప మెఱుపు తీగె యించుకైనను గోచరింపలేదు. దినదినము నామె దేహము శుష్కించి శాంతిస్వరూపముచే నామె మూర్తి పరిశుద్ధతకుఁ దావలమై ప్రజ్వరిల్లుచుండెను.

స్నేహానుబంధమును బురస్కరించుకొని నాగమణి జానకిని జూడవచ్చి తనకు రాజయ్యయే పతి కాబోఁవు

చున్నాఁ డనువార్త వినిపింపఁగా వేఁడి నిట్టూర్పొకటి విడిచి పవిత్రమూర్తియుఁ, బ్రణయతపస్వియు, నచంచల హృదయుఁడు, పరిశుద్ధవర్తనుఁడు నగు రాజయ్యకు గృహిణి కాఁగల స్త్రీయే, ధన్యురా లని మనసార శ్లాఘించినది. రాజయ్య నాగమణియందలి ప్రేమచేఁ దపస్వియై సన్యసించుటవిని, జానకి రాజయ్యపైగల ప్రేమచే సన్యసించి బాలయోగినియై ప్రపంచ సుఖములకు దూర మైనది. కావి ధరించి యోగినీజనమున కుచిత మా తిలకమును దిద్దినది. గురుదేవుని యాజ్ఞచే జానకి యోగినీమాత యై భాషా మందిరమున నివసించి దేశ సేవకుఁ బూనినది.

గురుదేవుని మరణానంతరము భాషామందిరము, రాజ మందిర మను పేరుతోఁ బిలువఁబడి దానికి జానకీమాతయే సర్వాధికారిణి యైనది. క్రమక్రమమున నామె కఠిన నియమములకుఁ బూనుకొనెను. అనుదినము బ్రహ్మముహూర్తముననే లేచి స్నానాది విధులు తీర్చికొని ప్రభాత సంకీర్తనముఁ జేసి పూజాది ద్రవ్యములతో గురుదేవు నర్చించును. సమాధిచెంతనే దర్భాసనముపైఁ గూరుచుండి గీతాశాస్త్రమును బఠించుచుండును. పిమ్మట మందిర కార్యకలాపములలోఁ బాల్గొనును. మధ్యాహ్నము గురుదేవునకు నివేదించిన ఫల, క్షీరములను మాత్ర మారగించి దేహధారణ గావించుకొనును. సాయంకాలము భజనలు సలిపి సమాధిపూజలు నిర్వహించి రేయి సమాధి చెంత భూతలశయ్యపైఁ బరుండును——సత్యము జయించి మోసము పరాభవింపఁబడి మధుసూదనరావు జానకీమాత చెంత మోకరిల్లెను. యోగిని తనపవిత్రహృదయముతో నాగమణీమధుసూదనుల నాశీర్వదించెను. ప్రకృతి పునీత మయ్యెను.

తిరిగి చూడర యొకసారి......

సీ. గజపతీంద్రుల శౌర్యగర్వాపనోదసం
        గరమందు నీదు సోదరుఁడు గలఁడు
    బీజపురీంద్ర సద్రాజ నాయకుని ని
        ధనమందు నీదు సోదరుఁడు గలఁడు
    కొండవీడు నగల్చు చండభండనధరా
        తలమందు నీదుసోదరుఁడు గలఁడు
    కటకపురీదాహకార్యనిర్వాహణావి
        ధమునందు నీదు సోదరుఁడు గలఁడు
గీ. రాజపరమేశ శ్రీకృష్ణరాయదిగ్వి
    జయవిధానంబునందుఁ బ్రచండధీర
    తాదులను జూపె నిట్లు నీ సోదరుండు
    తిరిగి చూడర యొకసారి తేరి వారి.

'ప్రబోధము' నుండి——

——తిమ్మావజ్ఝల కోదండరామయ్య.

गोस्वामी तुलसीदासजी

by

VIDWAN, K. RAJAGOPALAN, B.O.L.,
Lecturer in Hindi.

ढाँचा:

१ तुलसीदास का जन्म और बाल्यकाल।

२. तुलसीदास के जन्म के समय भारत की परिस्थिति।

३. शिक्षा-दीक्षा और विवाह।

४. वैराग्य और तीर्थ यात्रा।

५. काव्य रचना।

६. मृत्यु।

७. तुलसीदास की सर्वप्रियता (क) कविता (ख) भक्ति और (ग) समाजसुधार।

भारत-वर्ष में मुसलमानों का राज्य स्थापित हो चुका था। हिन्दू लोग अपने शत्रुओं से लडते लडते थक गये थे। अब उन्हें मुसलमानों को शत्रु न मानकर शासक मानना पडा और वे उनसे मिल जुलकर रहने लगे। वीर-रस का क्षीण होता दीख पड़ा और हिन्दुओं का जीवन निराशामय था। उनका आँसू पोंछने वाला कोई नहीं था। उनका हृदय टूट गया और उनकी भक्ति भी कम होने लगी। ऐसी ही दशा तें गोस्वामी तुलसीदास जी का आविर्भाव हुआ जिन्होंने हिन्दुकों के टूटे दिल को संभाला और भगवान राम की झाँकी कराकर उन्के जीवन को सरस बनाया। साथ ही साथ उन्होंने अपनी अमर कृतियों के द्वारा हिन्दी साहित्य भंडार को बढाया और उसे अलंकृत किया।

गोस्वामी तुलसीदास ने सन् 1611 ई में बांदा जिला के अंतर्गत रामापुर नाम के गाँव में जन्म लिया। इन्के पिता का नाम आत्माराम और माता का का नाम हुलसी था। वे सरयूपारि ब्राह्मण थे इनका जन्म का नाम रामबोला था। जब वे उत्पन्न हुए तब वे पाँच बर्ष के बालक के समान थे और इन के मुँहमें पूरे 32 दाँत भी थे। जन्म के समय ये रोये नहीं बल्कि इनके मुँह से 'राम' शब्द निकला। पिता ने उसे राक्षस समझकर उसकी उपेक्षा की परन्तु माता ने उसे अपनी एक दासी मुनिया को पालन पोषण केलिए दे दिया। जन्म के पाँच दिन बाद माता का स्वर्गवास हो गया। पाँच साल के बाद मुनिया भी चल बसी। तब राजापुर में पिता के पास संवाद भेजा गया पर उन्होंने बालक को लेना स्वीकार नहीं किया। इस तरह अनाथ होकर तुलसीदास लोगों के द्वार द्वार भटते रहे।

किसी प्रकार बालक का निर्वाह कुछ दिन हुआ। अंत में बाबा नरहरिदास ने उसे अपने पास रख लिया और शिक्षा दीक्षा दी। ये ही गोस्वामी को रामचन्द्रजी की कथा सुनाया करते थे। इन्हीं के साथ वे काशी गये जहाँ उन्हों गुरु स्वामी रामानंदजी की संगति मिली। यहीं पर तुलसिदास रहने लगे। उन्होंने महात्मा शेषसनातन जी के पास वेद, पुराण आदि शास्त्रों का अच्छा अध्ययन किया। विद्या पूरी करके जब ने अपनी जन्म भूमि राजापूर को लौटे तो वहाँ इनके परिवार में कोई नहीं रहा था। गाँव के लोगों के आग्रह से वे वहीं रह कर उन्हें राम-कथा

का रसास्वादन कराया करते थे। एक बार एक ब्राह्मण राजापूर को स्नान करने आये। उन्होंने तुलसीदास की कथा सुनी तो वे मुग्ध हो गये और उन्होंने तुलसीदास को सुयोग्यवर समझ अर अपनी कन्या रत्नावली को उन्हें ब्याह दिया।

कहा जाता है कि तुलसीदास अपनी पत्नी में इतने अनुरक्त रहते थे कि एक बार उसके मायके चले जाने पर वे बडी नदी पार करके वहाँ चले गये। लेकिन उनकी स्त्री को यह बात बहुत बुरी लगी। वह उन्हें पुटकारती हुई बोली—

"अस्थि चर्म-मय देह मय तामें ऐसी प्रीति।
जैसी जो श्री राम महँ होति न तो भव भीति॥"

इस उक्ति का तुलसीदास पर बड़ा असर पड़ा। यह उन्हें ऐसी लगी कि वे तुरंत काशी जाकर सन्यासी हो गये। वहाँ से अयोध्या जाकर चार महीने रहे। पिर तीर्थयात्रा केलिये निकले जिस में उन्हें लग मग १६ वर्ष लग गये। अंत में चित्रकूट आकर वे बहुत दिनों तक रहने लगे।

चित्रकूट ही में सूरदासजी इनसे मिलने आये और यहीं इन्होंने 'गीतावली' और 'कृष्ण गीतावली' की रचना की। इसके बाद अयोध्या जाकर सन् 16-8 में इन्होंने 'रामचरितमानस' का प्रारंभ किया और उसे २ वर्ष ७ महीने में समाप्त किया। इन तीन ग्रन्थों के अलावा और ग्यारह ग्रन्थ तुलसी के प्रसिद्ध हैं। वे हैं:—

(१) दोहावली (२) कवितावली (३) विनय पत्रिका (४) रामाज्ञा प्रश्नावली (५) बरवै रामायण (६) राम ललना नहछू (७) वैराग्य संदीपनी (८) पार्वती मङ्गल (९) जानकी मङ्गल (१०) राम सतसई (११) हनुमद बाहुक।

संवत १६८० में श्रावण कृष्णा २ को गोस्वामीजी शरीरान्त हुए जैसे कि इस दोहे में प्रकट है

संवत सोरह सौ असी असी गंग के तीर।
श्रावण कृष्ण तीज शनि, तुलसी तज्यो शरीर॥

इस लोक प्रसिद्ध दोहे के अनुसार तुलसीदास संवत १६८० में १२७ वर्ष की परमायु भोग कर साकेत सिधारे।

गोस्वामी तुलसीदास जी की सवप्रियता के कारण इनकी कविता, भक्ति और समाज-सुधार हैं। हिन्दी साहित्य में इनका स्थान सर्वोच्च है। मानव हृदय पर जैसा विस्तृत अधिकार इन महापुरुष का देखा जाता है वैसा हिन्दी के किसी भी अन्य कवि का नहीं। रामचन्द्रजी की कथा के मार्मिक स्थलों का हृदय-ग्राही वर्णन करके इन्होंने सामान्य लोगों के की नहीं पढ़े-लिखे लोगों के मन भी आकृष्ट किये हैं। इस दृष्टि से भी हिन्दी के अन्य कवियों से ये बहुत ऊँचे उठ जाते हैं। इन्होंने काव्य की सभी प्रचलित शैलियों में अपनी रचनायें कीं और उन में पूर्ण सफलता प्राप्त की है। काव्य-भाषा व्रज और अवधी दोनों पर इनका संपूर्ण अधिकार देखा जाता है सब से बडी विशेषता गोस्वामीजी का वर्णनीय विषय है। मर्यादा पुरुषोत्तम भगवान राम को अपने काव्य का विषय बनाकर इन्होंने अपनी वाणी से सुधा-धारा प्रवाहित की हैं और उस में हिन्दू जाति को स्नान कराके उस का दुख दूर किया।

वास्तव में तुलसीदास की सब से अधिक सर्वप्रियता का कारण है इनका समाज सुधार। इन्होंने भयङ्कर परिस्थितियों से हिन्दू समाज को बचाया और उसे नया जीवन प्रदान किया। दुष्टदलनकारी भगवान् राम का मङ्गलमय रूप दिखलाकर जीवन् में आशा और शक्ति का संचार किया गया। रामचरितमानस सरीखा अद्वितीय ग्रन्थ रचकर गोस्वामी ने हिन्दू जाति का कल्याण कर दिया। इन्होंने हिन्दू समाज के लिए जो कुछ किया है उसे सहस्रों उपदेशक नहीं कर सकते। धन्य है गोस्वामी तुलसीदास और धन्य है वह जननी जिसके गर्भसे एसे महान का आविर्भाव हुआ।

"रामनाम मनि दीप धरु जीह देहरी द्वार।
तुलसी भीतर बाहिरो चाहसि अजियार॥"

Infinite Series : use of brackets and change of order of the terms

by

K. RAJAGOPAL NAIDU, M.A., L.T., DIP. ECON,
Professor of Mathematics.

1. The use of brackets in infinite series :—

Suppose we have a sequence (u_n) which converges to a limit 'l'.

Now coinsider

the sequence $u_2, u_4, u_6, \ldots u_{2n} \ldots\ldots$(1)

formed by taking only the even values of n.

If the sequence (u_m) converges to l, we are justified in saying that the sequence (1) too converges to l. But the converse need not be true.

If all we know is that the sequence (1) converges to l, then we are not justified in saying that the sequence (u_n) also converges to 'l'; for we do not have any information about the odd values of n.

Now consider an infinite series

$$u_1 + u_2 + u_3 + \ldots\ldots\ldots\ldots \quad (2)$$

and the same series with its terms bracketed

$$(u_1 + u_2) + (u_3 + u_4) + \ldots\ldots\ldots\ldots \quad (3)$$

Let $s_n = u_1 + u_2 + \ldots\ldots + u_n$.

To find the sum of the series (3), we consider the limit $n \to \infty$ of $(u_1 + u_2) + (u_3 + u_4) + \ldots\ldots$ to n terms.

$$= u_1 + u_2 + \ldots\ldots + u_{2n} = s_{2n}.$$

As explained above, if we know that $s_n \to s$, then we can atonce say that $s_{2n} \to s$. In other words, if we know that the series (2) is a convergent series and has a certain sum, than we can at once say that the bracketed series (3) is convergent and has the same sum. But if all we know is that the bracketed series (3) is convergent, and has a certain sum, then all our information is limited to s_{2n}, since odd values of n are unaccounted for. Hence we are not justified in saying that the series (2) is convergent till we have investigated the sequence (s_{2n+1}).

Summarising, we may say that we may put brackets in and be sure of our results, but if we take away brackets, we must be careful in drawing conclusions.

Example 1 :—

The series $(1-\frac{1}{2})+(\frac{1}{3}-\frac{1}{4})+\ldots\ldots$is convergent. It does not follow from the above that the series.

$1-\frac{1}{2}+\frac{1}{3}-\frac{1}{4}\ldots\ldots$is convergent, though the second series can be proved to be convergent by the properties of an alternating series.

Example 2 :—

The series $(2-\frac{3}{2})+(\frac{4}{3}-\frac{5}{4})+\ldots\ldots$is the same as the series in Example 1 and is convergent. If we remove the brackets, the series thus obtained is easily seen to be divergent.

2. Change of order of the terms of a series :—

It is a familiar fact that a finite sum has the same value, no matter how the terms of the sum are arranged. This property, however, is by no means universally true for an infinite series.

In an infinite series, we have to first define what we mean by 'rearrangement of the series.'

Definition : The series $b_1 + b_2 + b_3 + \ldots\ldots$ is said to be a rearrangement of the series

$$a_1 + a_2 + a_3 + \ldots\ldots\ldots$$

if every b_r comes somewhere in the '*a*' series and *conversely*.

It is to be observed that in the arrangement we make a one to one correspondence between the terms of the two series, so that every term in the first series occupies a perfectly definite place in the second series and conversely.

Example :—

Consider the series.

$$s = 1 - \tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{5} - \tfrac{1}{6} + \ldots\ldots$$

which we know is convergent and has a positive value S greater than $\frac{1}{2}$. Suppose we rearrange the terms of this series so that each positive term is followed by two negative terms. The series then becomes

$$s' = 1 - \tfrac{1}{2} - \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{6} - \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{5} - \tfrac{1}{10} - \tfrac{1}{12} + \ldots$$

Now we can go on for as long as we like putting two negative terms to one positive term. If we were dealing with a finite number of terms say 10 terms, and began putting two negative terms to one positive term, we would be obliged to stop when we had exhausted all of one sign, and fill in with those terms we had so far left out.

Thus the 10 terms.

$$1 - \tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{5} - \tfrac{1}{6} + \tfrac{1}{7} \quad \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{9} - \tfrac{1}{10}$$

may be rearranged us.

$$1 - \tfrac{1}{2} - \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{6} - \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{5} - \tfrac{1}{10} + \tfrac{1}{7} + \tfrac{1}{9}$$

Here we have gone on as long as possible puttingtwo negative terms to one positive, but at the end we have been obliged to compensate by putting in all the positives we had left ont. Hence the sum is not altered.

But in the case of an infinite series, we can continue ad infinitum with two negative terms to one positive. There is no compensation here. We cannot therefore expect that the sum of the series remain the same as it was before.

In the case of the infinite series, we have

$$s'_{3n} \equiv (1 - \tfrac{1}{2}) - \tfrac{1}{4} + (\tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{6}) - \tfrac{1}{8} + \ldots\ldots \left(\frac{1}{2n-1} - \frac{1}{4n-2}\right) - \frac{1}{4n}$$

$$= \tfrac{1}{2} - \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{6} - \tfrac{1}{8} + \ldots\ldots \frac{1}{4n-2} - \frac{1}{4n}$$

$$= \tfrac{1}{2}\left(1 - \tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{4} + \ldots \ldots \frac{1}{2n-1} - \frac{1}{2n}\right)$$

$$= \tfrac{1}{2} s_{2n}$$

Hence $\displaystyle \lim_{n\to\infty} s'_{3n} = \lim_{n\to\infty} \tfrac{1}{2} s_{2n} = \tfrac{1}{2} s$

Also it is seen that $lt\ s'_{3n+1} = lt\ s'_{3n+2} = lt\ s'_{3n}$, so that the sum of the series s' is $\frac{1}{2} s$.

In view of the foregoing example, we naturally desire to know under what conditions we may derange the terms of a series without altering its sum.

The answer to the question is given in the following two theorems :

(1) A series of positive terms, if convergent, has a sum independent of the order of its terms ; but if divergent, it remains divergent, however its terms deranged.

(2) If a series $\sum u_n$ is absolutely convergent, its sum S is not altered by derangement.

For proof of (1) vide Bromwhich infinite series § 26.

For proof of (2) vide your class text.

Total Internal Reflection and Critical Angle

by

A. V. S.

When a ray of light travels from an optically rarer to a denser medium, the angle of refraction is always smaller than the angle of incidence. Therefore, for every angle of incidence lying between 0° and 90° there must necessarily be an angle of refraction. But when a ray of light travels from a denser to a rarer medium, the angle of refraction is greater them the angle of incidence. Therefore, when the angle of incidence increases from 0°, for a certain value of the angle of incidence, the angle of refraction will be just equal to 90°. The refracted ray in this particular position just grazes the surface of separation between the two media. The angle made by the incident ray with the normal at the point of incidence in this particular position is known as the *critical angle* of the denser medium. If the angle of incidence increases by any the slightest amount beyond this limiting value, the ray will no longer obey the laws of refraction, but will be reflected back into the denser medium according to the laws of reflection of light. This phenomenon is known as *total internal reflection*. *Total*—because, even when there is refraction, a small portion of the incident pencil is reflected from the plane polished surface of separation: but in this case, the refracted pencil also is reflected in addition to the above; so, the incident light is *wholly or completely* reflected. *Internal*—because, obviously, the whole of the incident pencil of light is turned back into the denser medium itself.

Definition of critical angle. When a ray of light passes from a denser to a rarer medium in such a manner that the refracted ray just grazes the surface of separation between the two media, the angle made by the incident ray with the normal at the point of incidence is known as the *critical angle* of the denser medium.

Thus, when a ray of light travels from a denser to a rarer medium, if the angle of incidence is less than the critical angle, the ray will be refracted. (Fig. 1.). If the angle of incidence is equal to the critical angle, the ray will graze the surface of separation. (Fig. 2.). If the angle of incidence is greater than the critical angle, the ray will be totally reflected. (Fig. 3.).

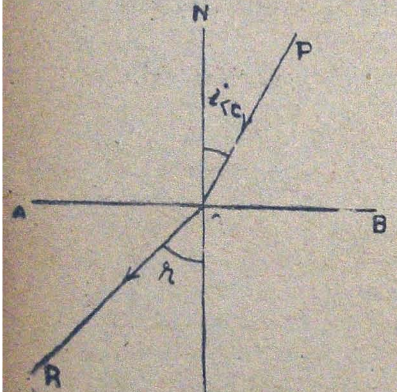

Fig. 1

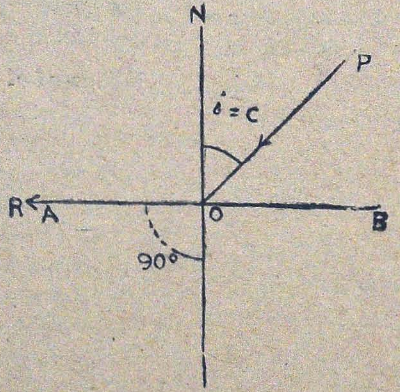

Fig. 2

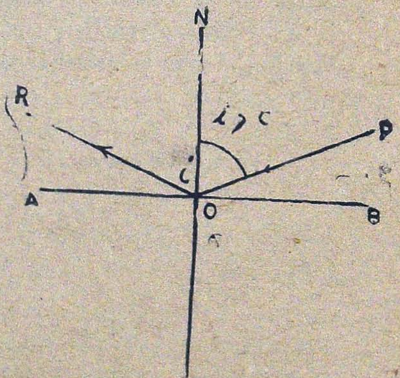

Fig 3

The conditions to be satisfied for total reflection to take place can be summarised thus :—

(1) The ray should travel from a denser to a rarer medium and (2) the angle of incidence should be greater than the critical angle.

Relation between the critical angle and refrective index of a medium.

When refraction takes place from a denser to a rarer medium, say from glass into air, as in Fig. 1.,

$${}_g\mu_a = \frac{\sin i}{\sin r}. \quad \text{But } {}_g\mu_a = 1/{}_a\mu_g.$$

$$\therefore \; {}_a\mu_g = \frac{\sin r}{\sin i}, \quad \text{When } i = c,\ r = 90, \text{ as in}$$

Fig. 2.

$$\therefore \; {}_a\mu_g = \frac{\sin 90}{\sin c} = \frac{1}{\sin c}.$$

$$\text{or} \quad \sin c = \frac{1}{{}_a\mu_g}.$$

Some practical applications of total reflection.

1. TOTAL REFLECTION PRISMS

A right angled isosceles glass prism is a totally reflecting prism. When a parallel pencil of light is incident normally on the face AB as in Fig. 4. it passes on undeviated and will be incident on the face AC at an angle of 45°. Now, the critical angle of glass is about 42°. So, the pencil being incident at an angle greater than the critical angle, will be totally reflected at the face AC and will emerge as a parallel pencil through the face CB. Total reflection prisms are largely used in Submarine Periscopes to detect the presence of enemy ships even from a depth. These total reflection prisms can also be used to turn a pencil of light through 180° or 360°.

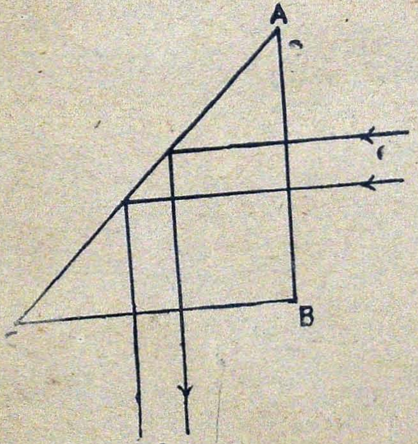

Fig. 4

Advantages of total reflection prisms over plane mirrors :—

(i) In a plane mirror silvered at the back, usually two images are seen—one faint image by reflection at the front face and another bright image by reflection at the back. In the case of a total reflection prism only one very bright image will be seen.

(ii) If the front face of the mirror be silvered with a view to avoid the appearance of the faint image, the mirror will easily tarnish due to constant handling. This tarnishing will take place even when the mirror is silvered at the back; but by providing suitable protection to the back. the life of the mirror may be lengthened. In the case of total reflection prisms there can be no such tarnishing, since there is no silvering at all.

2. *The Mirage* :—The mirage is an optical illusion caused by the phenomenon of total internal reflection. In the hot sandy deserts the layers of air nearer the sandy surface are hotter and hence rarer than the layers of air above. Therefore, rays of light starting from the top of a distant tall tree have to pass through layers of air which get rarer and rarer towards the earth, So the angle of incidence of these rays increases gradually from layer to layer until at a certain layer, the angle of incidence is greater than the critical angle of the denser layer. The rays are thus totally reflected and these totally reflected rays reach the eye of a distant traveller enabling him to see an inverted image of the tree. The traveller sees also the erect tree itself, as some of the rays from

98661

the tree reach his eye direct. The tree and its inverted image, produce in the mind of the thirsty traveller a false impression of the existence of a pool of water or an oasis in the sandy desert, by the law of association of ideas. This optical illusion is termed a mirage. On many an occasion thirsty travellers on the desert become cruel victims to this delusion.

A mirage can also occur in very cold regions. Here the layers of air in contact with the cold surface of the sea are denser than the layers higher up. So rays of light from a distant ship travelling upwards have to pass from denser to rarer layers. Total reflection, thus takes place at some suitable layer, and these totally reflected rays reaching the eye of an observer enables him to see an image of the ship hanging inverted in the sky! This is the mirage of the cold regions, frequently met with in the arctics.

3. A fish under water sees the setting sun high up in the sky at an angle to the vertica, equal to the critical angle of water. Becausel the rays from the setting sun grazing the surface of water can reach the eye of the fish under water only when they are refracted at an angle equal to the critical angle of water. It is also interesting to note that beyond the cone whose semivertical angle is the critical angle of water, the fish will see the objects at the bottom of the sea, hanging up in the sky by the phenomenon of total internal reflection.

Department of Chemistry :

OXIDES OF NITROGEN

by

G. VENKATESWARLU, B. SC. (HONS.)

A REVISION AID

	PREPARATION	PROPERTIES AND USES
N_2O Nitrous Oxide= Laughing gas	Heating a mixture of NH_4Cl/+ $NaNO_3$ (because NH_4NO_3 is an explosive) $NH_4Cl + NaNO_3 = NaCl + N_2O + 2H_2O$ Diff. between N_2O and O_2	1. Purification—Passing the gas through KOH, $KMnO_4$, $FeSO_4$ solns. 2. Collected over hot water or mercury. 3. Stored in steel cylinders. 4. Colourless : tasteless : slight smell :Heavier than air : soluble in cold water. 5 Supporter of Combustion of C, S, P, Mg, Na, H_2S etc. Used as an anaesthetic. (1) Pyrogallol absorbs oxygen. (2) Nitric Oxide (NO) turns brown with oxygen. (3) N_2O has smell and more soluble in water.
NO Nitric Oxide	Dil. Nitric acid (1 : 1) on Copper $3\,Cu + 8HNO_3 = 3Cu(NO_3)_2 + 4H_2O + 2NO$	(1) Purified by passing the gas through cold Fe SO_4. (2) Colourless : Sparingly soluble in water. (3) Stable towards heat : Undergoes spontaneous Oxidation-turns brown with air. (4) P, Mg burn in the gas. (5) Reacts with $KMnO_4$: Cu : Cl_2 etc. Importance : Intermediate product in the manufacture of HNO_3.
N_2O_4 $\downarrow\uparrow$ $2NO_2$	(1) Action of Conc. HNO_3 on Copper $Cu + 4HNO_3 \rightarrow Cu\,(NO_3)_2 + 2H_2O + 2NO_2$ (2) Action of heat on Nitrates $2Pb(NO_3)_2 = 2PbO + 4NO_2 + O_2$ Diff. between Br_2 and N_2O_4	(1) Collected by the displacement of air. (2) Brown : Pungent and irritating smell : Heavier than air : Soluble in water. (3) Undergoes thermal dissociation. (4) Supports the Combustion of K, Na, C, Cu, Fe etc. (5) Oxidises KI to I_2 : CO to CO_2 H_2S to S—Reduces $KMnO_4$. (6) Mixed anhydride. $N_2O_4 + H_2O = HNO_2 + HNO_3$ $N_2O_4 + 2KOH = KNO_2 + KNO_3 + H_2O$ (1) Soln of N_2O_4 in water is Colourless. (2) Soln of Br_2 in CS_2 is coloured. (3) $KMnO_4$ decolourises N_2O_4. (4) $FeSO_4$ turns Brown with N_2O_4. (5) Starch.
N_2O_3	$(2NO + N_2O_4)$ cooled below–30° gives a blue liquid	Unstable at room temp.
N_2O_5	Distilling Nitric acid with P_2O_5	White Solid : Acid anhydride of nitrates.

SCIENCE NEWS AND NOTES

by

G. MADAN MOHAN RAO, M.A.

SYNTHETIC RICE

Dr. Mahindra C. Guha, an Indian Scientist developed synthetic rice at the Salem College, in the state of West Virginia. It is claimed that the synthetic rice is not only inexpensive and easy to produce but also forms a healthful and nutritious food having curative properties. He says that the gastric ulcers caused by a diet of polished rice has been cured by a change to the synthetic rice of his formula. The synthetic rice contains proteins, fats, carbohydrates, water and some beneficial vitamins. In the preparation of synthetic rice he used the edible roots and herbs rich in carbohydrates like wild arrow root of India and Pakistan and certain cereals like corn starch, oats, barley and wheat as a source of carbohydrates which form the major constituent of natural rice. He mixed the ingredients after carefully weighing and heated the mixture till it becames dough-like. This was later cooled, moulded and put through a perforated container to form the rice grains. When cooked it is fluffy just like the polished rice.

* * *

NEW SOURCE OF RESERPINE

Reserpine is the drug used for treating high blood pressure and hypertension. This is obtained from an Indian plant Rauwolfia serpentina. Due to domestic needs, recently, the Government of India banned the export of the roots of Rauwolfia Serpentina. The value of Rauwolfia industry to the United States was estimated in 1954 at 50 million dollars. At present Resperine is sold in the form of tablets at a price of Rs. 450/- per gram. Since the introduction of ban by Indian Government, Scientists abroad have been engaged in investigating other sources in various parts of the world. Very recently the Common-wealth Scientific and Industrial Research Organisation (C.S I.R.O) of Australia have succeeded in finding a new source of reserpine. They state that the tree commonly known as "bitter bark" (Alstonia constricta) growing in Queensland and New Southwales contains substantial quantities of reserpine. They hope to supply this drug on a commercial scale. This alkaloid has been found to have a quality comparable to any other sources. Biological tests reveal that there is no difference between the reserpine from Australian source and that from the preparations based on Indian source. At present Reserpine cannot be synthetically prepared due to its complexity and so we have to depend entirely on the natural source of this drug.

* * *

BEES AND SECRET OF LONG LIFE

The French doctors and Scientists are hopeful of discovering a new wonder drug which may lead to the longer lives of human beings. The scientists have started their studies on this problem as a result of their observations of the life cycle of the Bees. In the beehive the nurse bees (workers) choose one bee larva as a future queen. This is fed by "Royal Jelly" which makes it grow very quickly and becomes twice the size and weight of the drones and workers. The queen also lives about 16 times longer than workers and drones The workers and drones have a life span of 2 to 6 months, while the queen lives for no less than 8 years. Now Scientists are engaged in analysing the chemical constitution of this "royal jelly' which is considered to be responsible for the superiority of the queen among it species.

Scientists say that the royal jelly has got the healing power when injected into human beings.

Mrs. Julia owen of Kensington claims that she has cured arthritis with bee-stings. William Eyre, who had been totally blind due to arthritis for nearly three years, got his eye sight after being treated by Mrs. Owen with bee-stings. It is hoped that these two wonder drugs emerging from the researches on the honey bees may be discovered in the near future.

BRYOPHYTA

by

G. Madan Mohan Rao, M.A.

Bryophyta includes the moisture-loving terrestrial plants, which are world-wide in distribution. These form the higher Cryptogams. They are commonly referred to as amphibious plants as they cannot complete the life cycle without the presence of water. They are considered to be intermediate between the aquatic algæ and the land plants. In the life cycle of Bryophytes, a definite alternation of generations is found. The plant is normally a Gametophyte producing the male and female gametes. These gametes on fusion form the sporophyte which produces the spores. So two difinite gametophytic and sporophytic generations alternate with each other and without any of these the life cycle is incomplete.

Bryophyta is divided into (1) Hepaticae or Liver-worts including Riccia and (2) Musci or Mosses including Funaria.

* * *

RICCIA

Ricca is a thalloid liver-wort found growing as a green carpet on wet ground, old damp walls and moist rocks. The plant is a flat

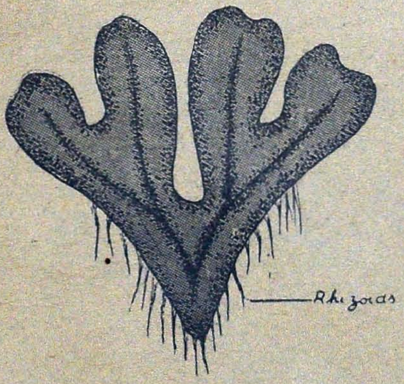

Riccia Plant

green, dichotomously branched, dorsiventral thallus. The dorsal surface has a longitudinal groove all along the midrib, while the ventral surface consists of a number of elongated unicellular hairs called rhizoids. The rhizoids help the plant in fixation and absorption of water and mineral salts. The ventral side contains a number of peg-like scales called amphigastria.

A vertical section of thallus shows two distinct regions—the dorsal ventilated region and the ventral compact storage region. The upper region is made up of chloroplasts containing green cells. These cells are arranged in longitudinal rows with narrow air spaces. The upper most cells of these rows are colourless as they contain no chloroplasts. This dorsal region is assimilatory in function. The ventral region is made up of big compactly arranged colourless cells storing water and food materials. From the bottom most layer of cells arise the rhizoids and scales.

* * *

REPRODUCTION

Riccia is a gametophytic plant bearing the sex organs in the tissue of the thallus. The male reproductive organs are called antheridia and the female reproductive organs are known as archegonia. Riccia plant is monoecious as both sets of sex organs are developed on the same plant. The sex organs are deeply sunk in the tissue of the thallus and open into the median furrow.

Antheridia occur as discoidal areas above the general level of the thallus. The antheridium is enclosed in the antheridial chamber formed by the growth of the adjacent tissue opening to the exterior through a small slit. Each antheridium is a pear-shaped body with a short stalk at the basal broader end. It consists of an outer layer of sterile cells

enclosing the inner fertile sperm-mother cells. Each sperm-mother cell divides forming two spermatozoids, which come out by the rupture of the outer wall. The spermatozoids are biciliated and they swim in the film of water surrounding the plant.

The archegonium is enclosed in the archegonial chamber formed by the growth of the tissue of the thallus. This has no stalk and consists of a basal enlarged venter and an elongated neck. Inside the venter is the ovum or egg above which is a ventral canal cell. In the neck are placed four neck canal cells. When the ovum is mature the ventral canal cell and the neck canal cells disintegrate leaving a passage through which a mucilagenous substance oozes out. This forms a chemical stimulus for the attraction of the spermatozoids.

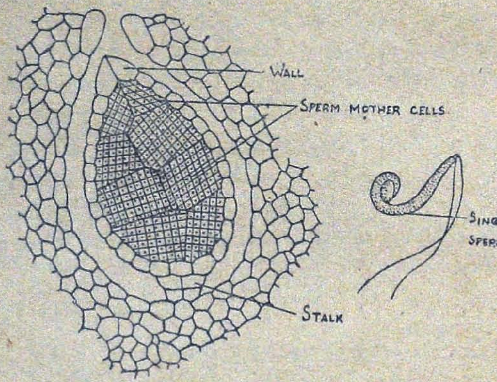

ANTHERIDIUM IN LONGITUDINAL SECTION

The spermatozoids discharged from the antheridium, after swimming freely for some time reach the archegonium. One of them passes into the archegonium and fuses with the egg bringing about fertilization. As a result of fertilization a zygote or oospore consisting of a fused or diploid nucleus is formed. The zygote by repeated divisions grows into a spherical mass of cells which fill the venter of the archegonium. This is called the sporogonium consisting of the outer sterile layer of cells called amphithecium and inner fertile cells called endothecium. The endothecium is formed of spore-mother cells. Each spore-mother cell undergoes two divisions forming 4 spores. The first division is of reduction type (meiosis). So the spore contains the haploid number of chromosomes.

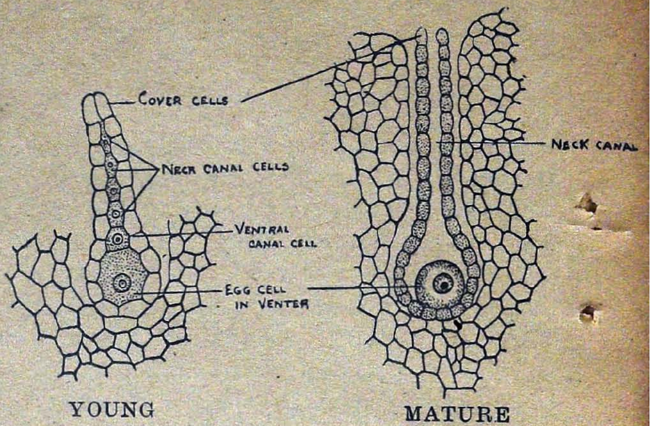

ARCHEGONIUM IN L. S.

The spores when ripe have thick outer walls and are liberated by breaking open of the sporogonial wall or by the death or decay of the surrounding tissues of the gametophyte. Under favourable conditions the spore germinates producing a small tube like structure which by further division grows into the thalloid plant.

The life history of Riccia shows a regular alternation of generations. The Riccia thallus represents the gametophytic generation producing the gametes from the sexual organs. This is the predominating part of the life history and the gametes contain haploid number of chromosomes. So this is known as haploid or sexual or gametophytic generation.

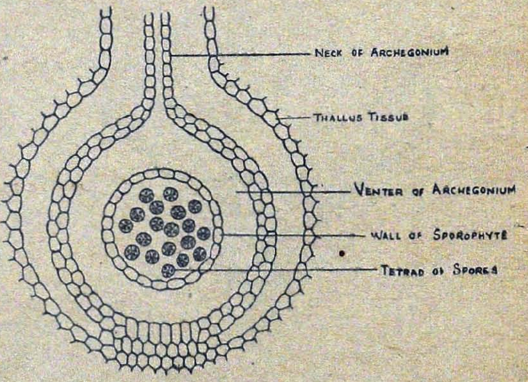

SPOROPHYTE OF RICCIA

The sporogonium represents the sporophytic generation. The sporogonium formed by the

fusion of gamets is inconspicuous being placed in the gemetophyte and entirely dependent on it. The cells of sporogonium contain diploid number of chromosomes. It produces the spores by reduction division containing haploid number of chromosomes. This part of the life cycle is called Diploid or asexual or sporophytic generation. Thus Riccia represents a definite alternation of generations.

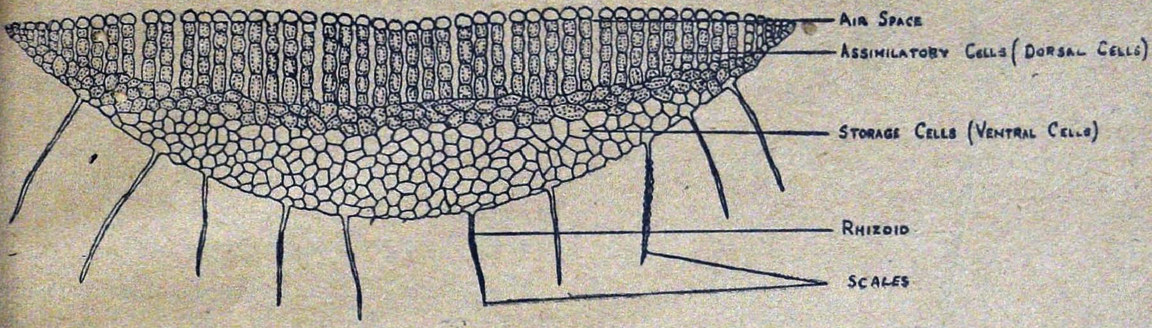

CROSS SECTION OF THALLUS

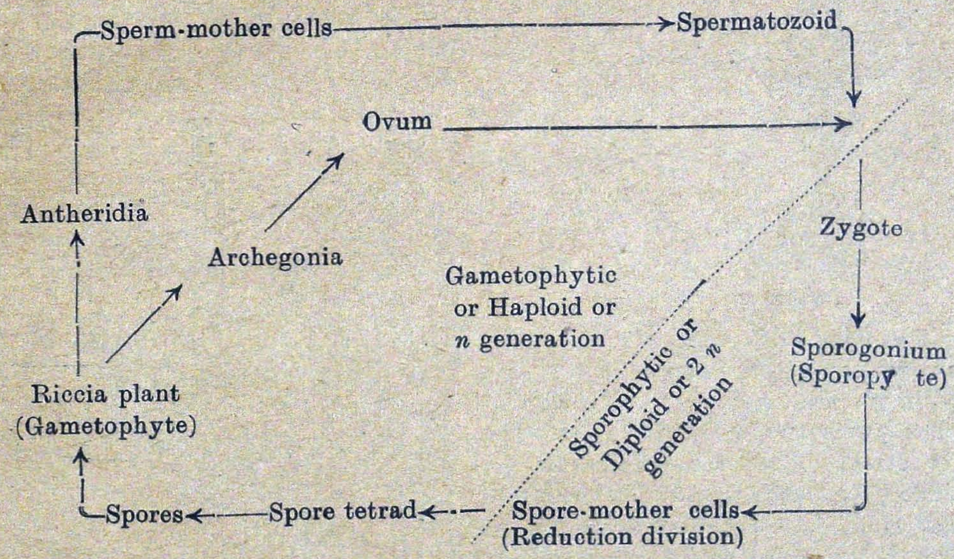

LIFE CYCLE OF RICCIA

MOSS PLANT : FUNARIA

Funaria represents an advanced Bryophyte occuring in large numbers on moist walls and tree trunks as a dense green carpet. The plant is small measuring about an inch in

FUNARIA PLANT

length. The plant body consists of a slender stem on which green sessile leaves are arranged in a spiral manner on ⅜th phyllotaxy. The leaves possess stout midribs. The plant is attached to the substratum by multicellular, branched, colourless rhizoids. The plant is independent manufacturing its own food materials with the green leaves. Water and mineral salts are absorbed by the rhizoids from the soil. The stem is thin and consists of the following histological structure. On the outside is the epiderims which encloses the inner cortex. In the centre of the cortex are placed elongated conducting cells forming a central cylinder.

The moss plant is a gametophyte developing the male sexual organs called antheridia and female organs called archegonia. Funaral is monoecious. The antheridia and archegonia develop at the tips of the distinct shoots of the same plant. The antheridia are situated at the top of the main shoot while the archegonia are placed at the apices of the lateral branches. The sexual organs are protected by an involucre of leaves called perichætiai leaves. In between the sexual organs are placed numerous multicellular, sterile, hair like structures called paraphyses. These help to keep the reproductive organs moist.

The antheridium is a club shaped structure placed on a short stalk. When mature it consists of an outer sterile layer of cells and inner fertile sperm-mother cells. Each sperm mother cell on division produces a single coiled, biciliated spermatozoid which is liberated by breaking open the outer wall.

The archegonium is a multicellular, flask shaped body placed on a very short stalk. It consists of the basal enlarged venter and an

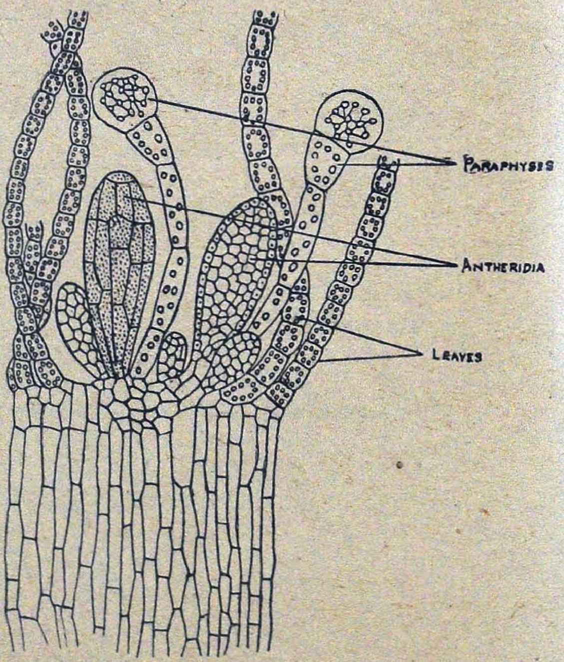

L. S. OF THE ANTHERIDIAL HEAD OF FUNARIA

elongated neck. The venter has the ovum below and the ventral canal cell above. In the

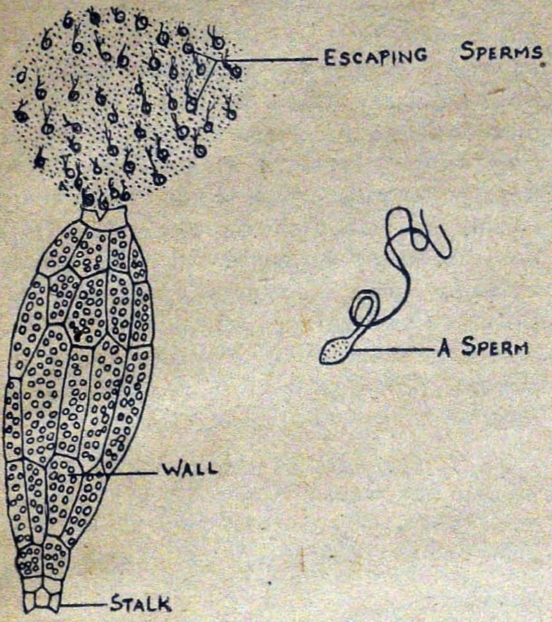

A MATURE ANTHERIDIUM LIBERATING SPERMATOZOIDS

neck are placed numerous neck canal cells. When the ovum is mature the passage is esta-

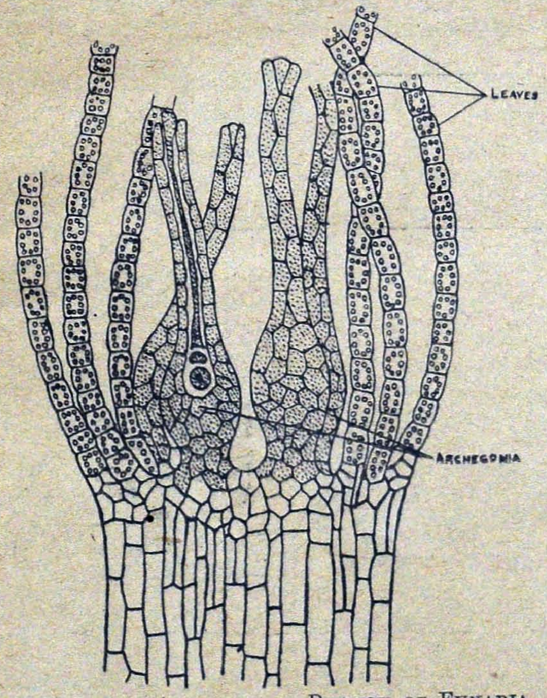

L. S. OF THE ARCHEGONIAL BRANCH OF FUNARIA

blished by the dissolution of the ventral and neck canal cells. The passage is filled with a mucilagemous substance containing cane sugar.

The biciliated spermatozoids on liberation swim freely in the film of water and reach the archegonium being attracted by cane sugar. One of them enters the archegonium and fuses with the ovum bringing about fertilization, forming a zygote or oospore. The zygote undergoes division forming a barrel-shaped structure and fills up the venter of the

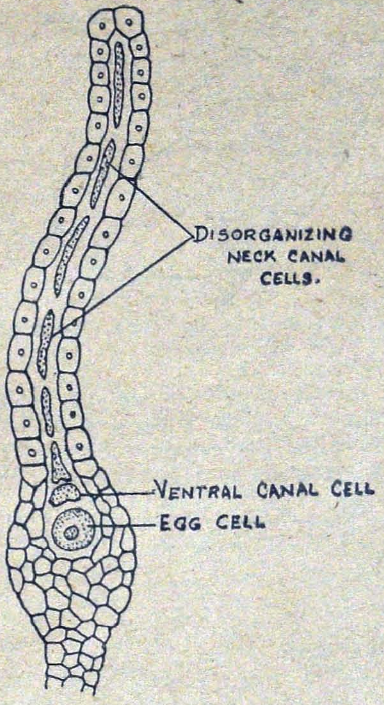

ARCHEGONIUM

archegonium. The basal portion of the archegonial wall ruptures and is drawn over the barrel shaped structure forming a caplike calyptra. The barrel-like embryo later grows into the sporogonium consisting of the capsule, seta and foot. The foot is the part of the seta where it enters the tissues of the gametophyte. When the capsule is ripe the calyptra dries and drops down.

The capsule contains numerous chloroplast containing cells at its base forming apophysis. The epidermis of the capsule contains numerous stomata. Above the apophysis in the centre are placed numerous sterile cells called columella. On either side of the

columella are the fertile cells forming the sporogenous tissue arranged as longitudinal strips. This contains the spore-mother cells.

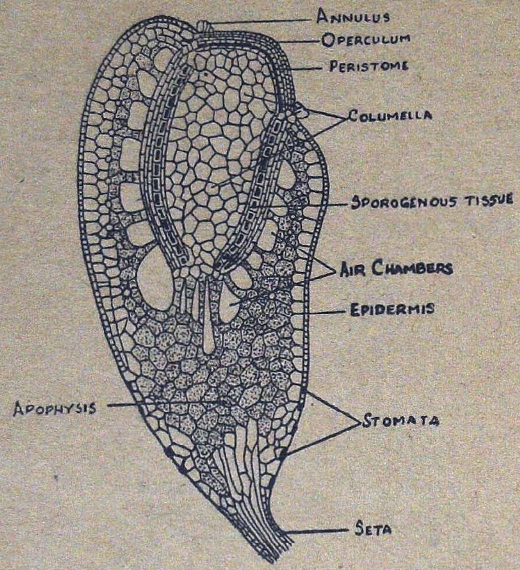

LONGITUDINAL SECTION OF THE CAPSULE OF SPOROPHYTE

Externally on either side of the sporogenous tissue are the air cavities separated by bridge like strands called trabeculae. At the top of the capsule is a lid-like operculum. There are several tooth-like structures called peristomial teeth projecting into the inner layer of the operculum. By the hygroscopic movements of the peristomial teeth the spores are dispersed. Each spore-mother cell divides twice of which the first is a reduction division forming four spores. The operculum drops when the sporongium is mature. When the capsule is mature it is filled with spores. During dry weather the peristomial teeth open liberating the spores which are disseminated by wind. The spore when falls on a suitable substratum germinates into a branched filamentous structure called protonema. The protonema develops lateral buds which grow into moss plants.

The green cells of the apophysis manufacture the carbonaceons food. For water and mineral salts the capsule depends on the gametophytic plant. So the sporophyte of the moss plant is partially dependent on the gametophyte.

The moss plant shows definite alternation of generations. The conspicuous plant is the gametophyte while the inconspicuous sporophyte is represented by the staiked capsule.

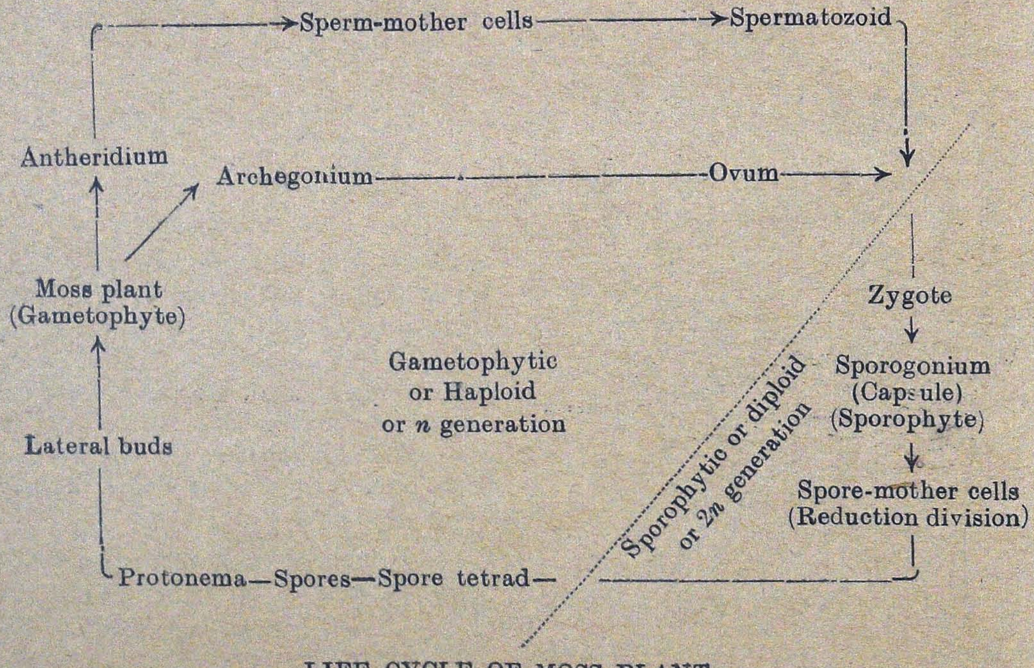

LIFE CYCLE OF MOSS PLANT

The British Empire and its evolution as the British Commonwealth of Nations

by

T. Dhanakoty, M.A.,
Professor of History.

1453 was a memorable year in the annals of mankind. The geographical discoveries towards the close of the 15th century opened up an era of commercial and colonial expansion.

Spain, Portugal, Holland, England and France seized this opportunity and spread themselves out to America, India and the East Indies. The history of the 16th, 17th and 18th centuries was the history of the unending struggle for supremacy among these powers. England, however, came to the top in the 19th century, beating Spain, Portugal, Holland and France in the imperial game.

Towards the close of the 18th century, Australia and Newzealand were discovered by Captain Cook. North Africa had been the scene of many historical occurrences from the earliest times. But the rest of Africa remained a sealed book to the world When Vasco-da-Gama rounded the Cape of Good Hope, South Africa also came within the scheme of things But the vast interior of Africa remained unexplored. But from 1769 onwards great explorers like Bruce, Mungo Park, David Livingstone and Stanley penetrated into the interior of what was rightly called the Dark Continent. Thus Australia and Newzealand and the whole continent of Africa became available for colonisation. Australia and Newzealand went to the lot of England. The French acquired colonies in Africa and Indo-China. Germany, Portugal and Italy also founded settlements in Africa. The Dutch established their sway in the East Indies. Russia spread over to the whole of North Asia. Thus the process of Europeanising the world was very much accelerated. Europe had become too small for the growing population and a tide of emigration set in in the 19th century. Secondly the Industrial Revolution brought in large-scale production. Raw materials were required in abundance. To secure economic advantages political power was necessary. The Europeans went out as colonists and blossomed out as imperialists.

It is in a such a background of imperial progress that we must study the growth of the British Empire. What is generally known as the first British Empire consisted of the 13 American colonies and a few trading settlements in India. During the second Hundred Years, War in the 18th century, England inflicted crushing defeats on France. As a result of these victories the British Empire embraced the U.S.A., Canada, South Afric", Egypt, Sudan, India, Australia, Newzealand and the Federated Malay states. Her empire was the biggest known to history. The sun never set on it. The economic prosperity of England went up by leaps and bounds on account of her possessions. The economic conditions of the colonies were controlled solely in the interest of the mother country, In economics there was exploitation and in politics there was inperialism.

Such an imperial policy did not continue for long. The loss of the 13 colonies in the American War of Independence brought in a wholesome change in the outlook of the imperial Britain. That period is even des-

cribed as the period of the Second British Empire. The 19th century was an age of wholesome changes not only in Britain but throughout the British Empire. There was a wave of humanitarianism which affected the social and political outlook of England. Natually, therefore, Britain's imperial policy underwent a thorough change. The changed outlook is best reflected in tne words and deeds of the representative Englishmen of the 19th century. Even so confirmed an imperialist and exploiter like Cecil Rhodes made a significant observation: "Philanthrophy is good but philanthrophy + 5% is infinitely better" Disraeli, the high priest of imperialism regarded colonies as "millstones round our necks" In other words they were more a liability than an asset. Rudyard Kipling spoke about the "White Man's burden", meaning thereby that the English people should assist the colonials to come up to high economic and political standards. Henry Campbell Bannerman made a profound remark when he said "Good government is no substitute for self-government". Gladstone, the greatest of them all, appeared as the friend, philosopher and guide of all struggling nationalities. The statements quoted above would distinctly show that the imperial policy of Britain had travelled from the rank exploitation of the 18th century to an enlightened attitude of liberalism in the 19th century.

Transformation of the empire into the Commonwealth.

The British Empire occupied one-fourth of globe and 440 million people lived therein. England was supreme in all matters and the colonies existed for promoting the prosperity and power of the empire. England turned a blind eye to the prosperity of the colonies. What she wanted was their goods. Under the influence of the time-spirit, the British imperial structure was profoundly altered. In the place of the empire a commonwealth came into existence. England had coveted her goods before. Now she wanted to promote her good only. The empire was a relationship between the master and the servants. The commonwealth was an assembly of equal partners behaving fraternally towards one another. Such a transformation was indeed the biggest political achievement, the like of which was not witnessed before.

The first great step towaıds this transformation was taken when Lord Durham was sent to Canada by the British Parliament to examine the Candian political affairs and submit a report thereon. Durham witnessed the bitter quariels between the English and the French Candians. If he were an imperialist he would have recommended strong measures against them. But a democrat that he was, he advised the parliament that the best solution was to make Canada a self-governing dominion. It was a statesman-like advice. The Durham report of 1839 is rightly regarded as the Magna-carta of the commonwealth idea. Acting on his advice, Canada was decalred a dominion in 1848. The momentum supplied by Durham made other colonies also dominions. Another great statesman of the age called Wakefield advised the Parliament that Australia should not be regarded as a mere trading port or a convict settlement but as a great nation in the making. Under such influences rapid strides were taken towards self-government in the colonies. The other countries to become dominions were Australia, (1901) Newzealand (1907) and South Africa (1909).

In 1917, a momentous step was taken by convening an Imperial Conference. The various parts of the empire attended the Conference and discussed imperial problems. Imperial conferences were to meet once in four years. The Imperial Conference which met in 1926 made an epoch-making statement known as the Balfour Declaration. The terms of the pronouncement are as follows. The dominions are autonomous parts, equal in status, and not subordinate to England either in internal or external affairs and united by a common allegiance to the crown and freely associated as members of the British Commonwealth of Nations. The word

Commonwealth was first used in that Declaration. It was an expression of pious hope. Unless it was given legal recognition the Commonwealth idea would not become a reality. The next great step was taken when the Statute of Westminster was passed in 1931. The Balfour Declaration was given parliamentary recognition. Its important provisions were that no law of the British Parliament could be binding on any Dominion Parliament, and that dominions were completely free in internal and external affairs The most significant provision was that any dominion could secede from the Commonwealth whenever it chose. Thus we find the empire transforming itself into a Commonwealth i e. a free association of free peoples.

India, Ceylon and Burma are now self-governing countries The transformation, however, is not quite complete, because there are still a few territories which have not been given dominion status, such as Bahamas, Bermudas (West Indian Islands) Malta, Jamaica, and the Federated Malay states. The old imperial spirit has not yet beat a retreat and so long as these territories remain under the control of the United Kingdom, the application of the term Commonwealth would not be quite appropriate. That is why, perhaps, the great Winston Churchill prefers to use the expression British Empire and Commonwealth.

The latest development in Commonwealth politics is the admission of Republican India, into the Commonwealth fold. When India was granted freedom in August 1947, she was given the status of a dominion. She had continued as such from August 1947 to January 1950. On the 26th January 1950 she proclaimed herself to be a republic. The continuance of the republican India as a member of the British Commonwealth was inconsistent with the Statute of Westminster, which says, among other things, that a Commonwealth country should take the oath of allegiance to the British crown. For very obvious reasons, India, a republican country, cannot take the oath of allegiance to the British Crown. But India expressed her willingness for Commonwealth membership. The Commonwealth statesmen, therefore, found out a solution for this constitutional difficulty. India with her republican status can remain in the Commonwealth, not by taking an oath of allegiance to the British crown, but by recognising the Crown as the Head of the Commonwealth and as a bond of unity. The Commonwealth has given one more proof of its capacity to survive as a world-wide organisation in which people belonging to different races, cultures, and political traditions could live side by side as equal and honourable partners. As we began we may conclude that this Commonwealth organisation is the grandest political structure known to history.

PETER THE GREAT

by

P. NATARAJAN, M.A.
Lecturer in History.

Introduction :

When Peter came to the throne, he was seventeen years old. He was one of the important kings of Russia. He was strong of limb and stout of heart. Historians call him a mixture of opposites Inspite of his cruel deeds he was one of the most enlightened despots of the 18th century. He put thousands of men to death when a revolt broke out in Russia. Soon afterwards he came to the throne.

Aims of Peter :

Peter wanted to make Russia a powerful country and at the same time to make himself a powerful monarch. He also wanted to introduce the Western civilisation into Russia. In short his first aim was to Europeanise Russia. His second aim was to break Russia's isolation. To achieve these aims, he formed his own domestic and foreign policies.

Domestic Policy :

Peter became familiar, even as a boy, with the advanced ideas of the European countries in matters of art, Government and civilisation. When he became king he was struck by the backwardness of his country. To improve the conditions in Russia he wanted to create a regular army of the European type in the place of old, inefficient barbarous army. He also knew very well the usefulness of having suitable harbours for Russia. Above all he wanted to promote industry and commerce. Accordingly he dismissed the old royal bodyguard and created a well-disciplined army. Next Peter visited England, France, Holland and Germany. When he returned to Russia, he established elementary and technical schools all over the country. He did not like his countrymen growing long beards and wearing loose shirts He ordered everyone to wear the European dress. He imposed a tax on those who continued to grow beards. He encouraged the ship-building industry and very soon Russia had a very fine navy. He founded a new capital, St. Petersburg. He extended religious toleration to all. He replaced the old calendar of Russia by the Christian calendar.

Administrative Policy :

For governing the country, Peter appointed a small advisory council. He compelled all nobles in Russia to serve in the army. The complete administration was in the hands of Peter. He divided the Government into ten departments for purposes of administration. He divided the country into eight provinces and each province was under the control of a Governor who was assisted by an elected council. Peter gave the complete control of the church to the Holy Synod, which was composed of Bishops and which was presided over by a lay man appointed by the king. Regarding the local administration, each town had its own elected council. These councils in various towns were controlled by Chief Magistrates nominated by the Czar. Villages were Governed according to the old system of village council.

Religious Policy :

The Russian Church underwent changes in the time of Peter. The Russian Church had become a "State" within a State. The head of the Russian Church was the Patriarch, who was, as it were, the Russian Pope. This Patriarch of Russia enjoyed both religious and temporal powers. When Peter came to power he abolished the post of the Patriarch and instead appointed an administrative body

called Holy Synod to control the religious affairs.

Foreign Policy:

The desire of Peter was to extend the frontiers of Russia to the Black Sea and the Baltic regions. When he carried out his plan of expansion, he came into conflict with the Turks, the Swedes and the Poles. In 1697 Peter sailed down the Don and Azov, the key to the Black Sea, and the Turks. He made Azov the headquarters of the Russian fleet. Charles XII was then the king of Sweden. Peter underestimated the strength of Charles XII, who landed in Denmark and proceeded to Russia. On his way he captured Copenhagen. He defeated the Russian forces and planned to attack the Capital. Moscow was noted for its terrible winter. Charles XII wasted his army and was forced to surrender to Peter the Great. A peace treaty was made at Nystade. Peter acquired from Sweden, in full sovereignty, the Baltic provinces. By his vigorous foreign policy in the Baltic and the Black Sea regions he was able to break the isolation of Russia and linked her up with the progressives forces of Europe. Truly he opened windows on the West.

Conclusion:

Peter the great made Russia a most important power in the 18th century. The Peace of Nystade marked the decline of Sweden and the rise of Russia as a first class power in Europe. The government of Peter was highly centralised. The Russian monarchy of the 18th century was a perfect despotism of the Asiatic type. The people of Russia were much benefited by the rule of Peter. People became not only civilised but also there was progress in all walks of life. The people hailed Peter, "The Father of the Father land, Peter the Great and Emperor of all the Russians".

The British Constitution - An Analysis

by

S. N. BALASUNDARAM, M.A., (HIST.), M.A. (POL.), B.T.
Lecturer in History

"In England the Parliament has an acknowledged right to modify the constitution; as, therefore, the Constitution may undergo perpetual changes, it does not in reality exist; the Parliament is at once a legislative and a constituent assembly".* So wrote Alexis de Tocqueville in 1834. While dealing with the powers of the judiciary in the U.S.A., this great French admirer of English institutions was much struck by the striking and profound contrast between the American and the English way of government, even though the common, informing principle of both was, and still is, the conception of the "rule of law," a precious legacy inherited by the Americans from their English ancestors. This difference seemed to him so fundamental that he denied the existence of the British Constitution.

But, the British Constitution has been regarded as the fountain source of the growth and development of the idea of Constitutional Government in the presentday world. Out of it have flowed two great conceptions, Parliamentary Government and Constitutionalism, i. e. government according to law. These twin conceptions have influenced the world of constitution-making and have been imbibed by other nations of the world. For example, the Indian Constituent Assembly, when the nature of the executive and the role of the President had been discussed, cast its lot in favour of that type of executive that is the peculiar feature of the British Constitution, viz. the Parliamentary executive whose hallmark, in the words of Bagehot, is "the close union, the nearly complete fusion, of the executive and legislative powers".** In view of what has been remarked, does it not seem paradoxical that the British Constitution, the product of centuries of successful, political experiment that has been influencing many younger nations engaged in consciously building their fundamental law, should be deemed to be non-existent?

Before trying to find an answer to Tocqueville, we must make one point clear. What do we mean by a Constitution? The following illustration explains its meaning. The Indian Constituent Assembly that had concluded its sessions in November, 1949, framed the Constitution of the Indian Union that came into operation on the 26th of January, 1950, and is still in force. This is a document of legal rules that regulate the government of our country. This is the fundamental and paramount law of our land. It describes the various organs of government as well as their relationships, the relations between the Union and the States, and the Fundamental Rights assured to the citizens of India. The Supreme Court of India is empowered to apply this fundamental law in all cases, however arising, and declare any act or rule of the Union and State Governments null and void, if repugnant to the law of the Constitution. Thus, our Constitution is the supreme law of the land. From this illustration we can deduce a rather narrow and rigid definition that the Constitution is a collection of only "legal rules that govern the government of a country and are embodied in a document".*** When we speak of the Constitution of the U.S.A., or France or Italy

* Tocqueville, American Democracy (Henry Reeve's translation).
** Bagehot, The English Constitution.
*** K. C. Wheare, Modern Constitutions.

or Eire, we mean it in this sense. The Americans first adopted the word, Constitution, in the sense that we have used. It is clearly set forth in the Preamble to the American Constitution of 1789, when it declares, "We, the people of United States... do ordain and establish this Constitution for the United States of America".

A corollary flows from our adopting this definition of what a Constitution is. The mere fact that a country possesses a documentary Constitution, makes it different from one that has no Constitution in the sense that we have adopted. This difference, though it may appear slight to a superficial observer, brings out a striking feature of most modern Constitutions In law they enjoy a status, superior to other legal rules that obtain in the system of government. The test that reveals the supremacy of the law of the Constitution is the special method of its amendment. For example, Article 368 of the Indian Constitution of 1950 lays down the special process by which it is to be amended. Whereas ordinary laws can be passed and amended by the Union Parliament with a simple majority, a special, prescribed majority, as well as the consent of half the Part A and B States in certain respects, is insisted upon in regard to amending the Constitution. The same thing is true of the United States or Australia or of any country having a written, supreme Constitution that controls the organs of government. In such countries there is a marked and clear-cut difference between ordinary statute law passed by the legislature created by the Constitution and Constitutional law passed or amended by a specially created body brought into being in the manner laid down by the Constitution itself. This difference is due to the fact that the process of changing the Constitution differs from that of changing ordinary laws. The revealing consequence of this difference between Constitutional law and statue law is that the Constitution enjoys an unchallenged primacy in the legal system of the country where it operates. This supreme position of the Constitution in law is brought home to us when the judiciary is given the power of reviewing acts passed by the legislature—a power that makes the Constitution the touchstone testing the validity of ordinary legislative enactments.* These two devices to secure the supremacy of the Constitution as a matter of law, viz. the special amending process and judicial review, illustrate that the Constitution is the *fundamental* law whose special sanctity shall not be trifled with, because it is the legal expression of the general will of the sovereign people who have, either through the voice of their representatives or through the means of a referendum, signified their approual to be governed in accordance with its rules.

With this preliminary survey in mind let us examine Tocqueville's statement that has the finality of a dictum. As a result of his study of the American democracy, Tocqueville was greatly impressed by the two salient and distinctive features of the American Constitution. First, it a a document containing only the legal rules that regulate the government of the country. Secondly, he was struck by the "remarkable novelty of the American system" that his famous successor, Lord Bryce, describes in his "American Commonwealth," as "the subjection of all the ordinary authorities and organs of Government to a supreme instrument expressing the will of the sovereign people and capable of being altered by them alone". Thus the American Constitution is the "supreme law of the land" on which the judges, as Tocqueville remarks, found their decisions rather than on the laws passed by Congress or any State legislature. According to him this supremacy of the American Constitution expresses itself characteristically in the power of the Supreme Court

* This is broadly true of most countries having written, supreme constitutions. The three significant exceptions are the Fourth Republic of France, the Swiss Confederation and Belgium.

to declare any law null and void, if repuguant to the Constitution. This supremacy explicitly stated in Art. 6 (2) of the U.S. Constitution was first enforced by the power of judicial review exercised by the Supreme Court, when Chief Justice Mashall delivering his two famous judgments in Marbury V. Madison (1803) and Mcculloch V. Maryland (1819), demonstrated and asserted the supremacy of the law of the Constitution over acts of legislature, either federal or State.

Thus, Tocqueville's conception of what a constitution ought to be was formed by his study of the American Constitution of 1789. According to him a Constitution is a written document containing the legal rules that regulate the government of a country and it must be a supreme instrument controlling all the organs of government and capable of amendment by a special process in the manner laid down by the Constitution itself. To quote his words, a Constitution is "a detached whole, which as it represents the determination of the whole people, is no less binding on the legislator than on the private citizen, but which may be altered by the will of the people in predetermined cases, according to established rules. In America the constitution may therefore vary, but as long as it exists, it is the origin of all authority and the sole vehicle of the preponderating force". *

When Tocqueville applied these two characteristics to the British constitution, he could not, in 1834, find a constitution in the sense he meant. According to him there is no Constitution in the American sense of the term and in the sense that we have adopted following the American usage. For in the England of his day he found no single document containing the legal rules regulating the government. In fact the British constitution was regulated by conventions not recognizable in a court of law. Secondly, Parliament had absolute legislative supremacy. It was to quote his words, "at once a legislative and a constituent assembly". There was no check on the authority of Parliament. The Courts without demur applied any law passed by it. In it, to quote from Blackstone's "Commentaries," resided "that absolute despotic power, which must in all governments reside somewhere". In other words, it was "within the sphere of law irresponsible and onnipotent".** It passed any law it liked and in the same manner passed the Bill of Attainder that sent Thomas Wentworth, the evil counsellor of Charles I, to the gallows, the Bill of Rights (1689) that ushered in the era of constitutional monarchy, the Parliament Act of 1911 that regulates today the constitutional relations between the two Houses, with the scale tilted in favour of the House of Commons, and an Act licensing dogs. The situation has not changed since Tocqueville wrote in 1834. If the shade of Tocqueville were to revisit the earth and to comment upon contemporary English political institutions, it would still affirm what he said in 1834, viz. "in England...the constitution does not in reality exist".

It, now, behoves us to enquire into the forces that have contributed to the absence of those two features in England, that contradistinguishes the English constitution from that of the U.S,A., although "in every other respect the institutious of the English people on each side the Atlantic rest upon the same notions of law, of justice and of the relation between the rights of the individuals and the rights of the government or the state".*** In the first place, we have to seek out the reason why England has not a formal, documentary Constitution. In the second place, we have to explain why in England the Constitution is not supreme over the legislature.

For an answer to these questions we must turn to the pages of English contitutional

* Tocqueville, op. cit.

** Bryce, American Commonwealth (Vol I).

*** Dicey, Law of the Constitution (9th edition by E C.S. Wade)

history. To put the matter in a nutshell, in England throughout the course of her history from the foundation of the Anglo-saxon kingdoms in the seventh century A.D. to the present day there has been no conscions movement for the creation of a Constitution. In other words, no constituent assembly claiming to be the sole representative of the sovereign people, has ever promulgated the considered principles of the Engltsh Constitution in a single, fundamental law. When the Americans in 1774 announced the Declaration of Independence to the world and the French in 1789 pulled down the despotism of the ancien regime, they consciously committed a revolutionary break with the past. Consequently, they were forced to give their thought to the principles of government. The natural result of such a state of things was that through the device of a constituent assembly they drafted, or rather deliberately created, a fundamental law to regulate the organs of government. In England such a sudden and revolutionary break with the past occurred in 1649 when the Civil Warbetween Charles I and Palriament ended in the destruction of the monacrhy and a republic arose out of its ashes. The Commonwealth and the Protectorate (1649–60) saw the Instrument of Government (1653) and the Humble Petition and Advice (1654) that were in reality unsuccessful experiments in constitution-making. The Restoration of 1660 put an end to the interregnum,—the age of written constitutions that attempted to embody the constitutional ideas of the republican Leveller party that following Lilburne, based all power on democratic consent. With the restoration of monarchy in 1660 were restored the traditional political order aud the constitutional link with the past and the solemn and strict rule of the "Saints" so repugnant to the traditionally established mode of the nation's life became a night marish experience of a bygone generation. Since then there has never been a sudden and capricious breach with the past. Thus, the English Constitution as it exists day, is the result of a continuous process of development that is characteristic of a living organism. This unbroken continuity has gone on hand in glove with change, Ancient institutions have been adapted to meet the changing needs of new times without any violence to their living structure. "Neither in its formal and legal, nor in its informal and practical aspect, has English Government at any stage of its history violently and permanently repudiated its own tradition." *

(To be concluded)

---

* D.L. Keir, The constitutional History of Modern Britain.

The Ancient Monument at Gudivada

by

C. Radhakrishna Sarma, M.A.,
Lecturer in Telugu.

It is a well-known fact that almost all places in the modern Krishna and Guntur districts were famous Buddhist centres when Buddhism was at its Zenith in the Telugu Country. But unfortunately, after the decline of Buddhism, all the Buddhist centres lost their importance and grandeur. To-day the ruined or demolished Topes (Stupas) are seen in a deplorable condition in those places which once attracted many pilgrims from places far and wide. Some of these Stupas are the living monuments of the artists and the sculptors of the age. One such ancient monument is the Stupa at Gudivada.

Gudivada is a place of great antiquity in the Krishna district. It is 20 miles North-West of Masulipatam which is an ancient sea port. Gudivada is cenrally situated in the Masulipatam Vijayavada Railway line. To-day it has its own importance due to its commercial importance, educational advancement and political consciousness.

It was Mr. Boswell who first came to know of the Stupa at Gudivada and reported to the Madras Government about it in 1870, urging them to take proper measures for its protection. Again, in 1871, Mr. Boswell furnished more details regarding the Stupa to the Madras Government. As a result, the government came forward to preserve the ancient monuments in the Krishna district.

According to Mr. Boswell, Gudivada Tope, circular in shape, resembles the famous Amaravathi Stupa. But it is not easy to ascertain precisely the shape and nature of the Gudivada Tope, since it is not fully excavated. Therefore, scholars do not hold a unanimous opinion. According to the old school of thought, it resembles Sanchi Stupa. Another school of thought holds the view that it is akin to the Bhattiprolu Tope which is in the Guntur district. Rains have washed away the upper layers of the mound, large quantities of stones with some unintelligible figures and letters inscribed on them are visible in the surroundings of the Stupa. Such a place of historic antiquity was demolished by the authorities of the department of Publicworks, while laying the road between Masulipatam and Vijayavada. At that time masses of large-sized bricks were taken out of the Stupa. Then four caskets are said to have been discovered by the authorities in the Tope. In one of those caskets, it is said, there were some valuable things like a gold leaf, precious stones etc.

Mr. Sewell, in the year 1878, visited the Gudivada Tope and thought that the Stupa was similar to Sanchi Stupa. He came across coins of the Andhra Satavahana kings. On some of these coins, the names of Gotamiputra (Gautamiputra) Siri (Sri), Satakana (Satakarni) were engraved. Figures of lion, serpent, horse, the crescent and chaitya were also found on those coins. Further, a Roman coin was also discovered by Mr. Sewell. Hence it is believed that Gudivada, even in the past, was a prosperous commercial centre having contacts with foreign countries.

In the heart of the town, there is an old Hindu temple which is dedicated to the Lord Bhimesvara. In this temple an excellent Jain idol was found. This idol is now installed in the local Parsvantha temple which is a Jain Shrine beautifully built in recent times. But the priests of the Bhimesvara temple say that the idol was that of Munisvara, a Hindu God. A close examination of the idol shows that is that of a Jaina God.

At the Bhimesvara temple two Telugu inscriptions were also found, one dated S. S. 1159 (A.D. 1237), and the other dated S.S. 1165 (A.D. 1243). Both are records of private grants of charity.

The mounds of the ruined Buddhist Stupas in the Telugu country are now generally associated with the name of 'Lanja Dibba'. (Mound of Concubine). The Stupa at Gudivada also bears this name. The local people tell an interesting story connected with this Stupa. The story is as follows: Once there lived a lady on the mound of the Tope. Though a prostitute, she was very much devoted to God. She used to take her meal only once a day; that too after seeing the light placed on the Gopuram of the Akiripalli temple which was forty miles away from her residence in Gudivada. Such a pious lady she was. As she lived on that mound for a long period, it came to be associated with her and was called the mound of concubine. But it is not known how far this is historically true.

It is now the duty of the Andhra Government to see that these ancient mounments are excavated and preserved so that new light may be thrown on our cultural and social history. In the year 1892, excavation of the Tope of Gudivada was carried on to some extent. But it was left unfinished. It is said that there is some difficulty in pursuing this excavation work as there are private houses and public roads in the locality which cannot be interfered with. However the government can reexamine how far further excavation is possible without injuring vested interests.

Evolution of Indian Federal Financial Relations

by

V. Shanmuga Sundaram, B.A., (Hons.) (Econ.) M.A. (Pol. Sc.)
Professor of Economics.

The history falls into four broad periods: (1) Period of 60 years ending in 1919. (2) Period under the Reforms of 1919. (3) The Period under the Government of India Act, 1935. (4) The Period under the Constitution of India, 1950.

1. The first period witnessed very slow devolution of financial authority from the Central to the Provincial Governments. Earlier, Government was highly centralised and the Centre dominated the provincial sphere. Then, a system of allocations by provincial financial settlements took place. The settlements were reviewed quinquennially, but were later made quasi-permanent. The system known as 'divided heads of revenue' was evolved. Under the system, the Centre retained the entire profits of the Commercial Departments and the proceeds of revenue whose *locale* was no guide to its true incidence. In practice, since no definite standard of needs had been evolved. The revenue was supplemented by means of fixed cash assignments, recurring as well as non-recurring.

2. The Montagu-Chelmsford Report on Constitutional Reforms abolished the "divided heads" and effected a complete separation between the central and provincial heads of revenue. With all sources of revenue completely distributed on the lines proposed, it was estimated that there would remain a large deficit in the budget of the Government of India. This led to the proposal in the Report that the Provinces should make contributions to the Government of India. The Financial Relations Committee was appointed to advise as to the amounts of provincial contributions and also on the claims of Bombay to a share of the proceeds of income-tax. The (Meston) Committee reported in March, 1920 They recommended that general stamps be made Provincial for financial and administrative reasons. The Committee proposed a scheme of initial contributions and of standard contributions to be attained over a period of seven years. The standard contributions, which were based on the relative taxable capacity of the Provinces and other economic factors, never came into operation. The scheme of contributions was subjected to criticism from various quarters. Some Provinces disliked the initial contributions, others the standard contributions, and industrial provinces like Bombay were opposed to the whole basis of the revised scheme. The recommendations of the Joint Select Committee relating to income-tax were embodied in Devolution Rules 14 and 15. Rule 15 provided that a Province should receive 3 pies in each rupee of the amount by which the assessed income of any year exceeded that of the year 1920-21. The rule however, represented a slight departure in principle from the scheme of complete division of source originally proposed, and thus marked the beginning of the use of income tax as a balancing factor. The Provinces pressed insistently for the abolition of contributions. They were remitted over a period, were wholly suspended from 1927-88 and were abolished from 1928-29. The abolitlon of the contributions considerably eased the situation of the agricultural provinces which had the largest contributions to make. Two main criticisms were made against the general scheme of financial relations under the "Reforms" of 1919. The sources of revenue assigned to the

provinces were relatively inelastic; on the other hand, many elastic and expanding sources of revenue were given to the Centre whose needs were then viewed as comparatively stationary. Secondly, while agricultural provinces received a welcome accession of resources in land revenue which, of all the central and provincial heads was the most important at the time, the revenues of industrial provinces were precluded from benefiting by the prosperity of business enterprise in their areas. The framework set up in 1919, however, remained unaltered till the Government of India Act, 1935, came into operation. During this period there was also the first systematic enquiry into the whole field of Indian Taxation by the Indian Taxation Enquiry Committee, 1924-25. They recommended that general stamps and excise duty on foreign liquors manufactured in the country should be transferred to the Centre, and also suggested that the total revenue from opium might well be transferred similarly. They considered that if any division of taxes was to be made at all, the choice of income-tax as the main balancing factor was inevitable. The Committee expressed themselves against giving the provinces power to levy and administer an income-tax as well as against the imposition by the Centre of surcharges for the benefit of the Provinces. They indicated that the amount might be distributed on the basis of the collections in each Province, subject to adjustments similar to those agreed upon for the purpose of the distribution of income-tax under Devolution Rule 15, in cases where profits assessed in one Province originated in another.

The next important review of the Indian financial arrangements was made by the Indian Statutory Commission, whose report was issued in 1930 Lord Layton, their Financial Assessor, envisaged the use of income-tax as the main balancing factor in reallocation of revenues between the Centre and the Provinces. He endorsed the general method of division proposed by the Taxation Enquiry Committee and recommended that one-half of the income-tax paid by residents of a Province (including tax on dividends received by them from companies carrying on operations outside the Province) be assigned to the Province concerned. Super-tax would remain entirely Central, subject to reconsideration after ten years. The Provincial Governments were also to have the option of levying a surcharge on tax collected on the incomes of residents in the Province limited to half the tax transferred to them. The problem of allocation of resources between the Centre and the units came up again for consideration by two sub-committees of the Federal Structure Committee of the Second and Third Round Table Conferences, both of them presided over by Viscount Peel and by an Expert Committee presided over by Lord Percy, which came in between. The First Peel Committee suggested that all income-tax proceeds should be transferred to the Provinces at the very outset of federation, collection and administration being in federal hands: federal tax revenues would be mostly derived from indirect taxation. Any resultant federal deficit could be met from provincial contributions which would be extinguished in definite stages over a ten to fifteen year period. Later, if any permanent federal surplus were to materialise, the federal government should be free to allocate the surplus to the unit as an alternative preferable to reduction of taxation.

The Percy Committee were accordingly appointed to examine these questions. It should be simple, easily understood and administratively workable; it should give results likely to be accepted as fair between Province and Province; and it should be compatible with the idea of a federation of autonomous units. Theoretically, the basis of origin had much to commend it, but it would be administratively unworkable unless the allocations were made on arbitrary lines. Ultimately, they expressed themselves in favour of the basis of residence in one of two forms, either the basis of personal incomes

assessed or assessable in each province or the amount of income-tax attributable to each Province. On the question of distribution of income-tax between the Centre and the Provinces, the Percy Committee expressed the view that if the entire proceeds of income-tax were transferred, the Centre would be faced with a substantial deficit. From the point of view of stability of provincial budgets they suggested that the share of income-tax due to the Provinces should not be altered from year to year even if the date for this were readily available on the bases suggested by them, but should be fixed for a term of years, subject to revision every five years in the light of figures of personal income-tax. The Second Peel Committee proposed a two-fold division of the proceeds of taxes on income into shares which would be assigned as a permanent constitutional arrangement to the federal government and to the Provinces respectively. The federal government would be entitled to a share based on the proceeds of heads of tax which were not derived solely from the residents in British India, such as corporation tax, tax on federal officers, tax in federal areas, tax on Government of India securities and taxes on the income of persons not resident in British India. The whole of the remaining proceeds from income-tax were to be assigned to the provinces but until sufficient time had elapsed for the development of sources of revenue, the federal government should retain a block amount out of the provincial share of income-tax. The Committee also proposed subventions from the Centre to the deficit provinces in approved cases and on certain conditions, to enable them to balance their budgets on the basis of providing for bare necessities. They thought that it was desirable to provide in the constitution for emergency powers for the federal government to levy contributions under defined circumstances.

The White Paper on the Proposals for Indian Constitutional Reforms issued by His Majesty's Government in December 1931 contemplated that a prescribed percentage, not being less than 50 percent nor more than 75 percent, of the net revenue derived from taxes on income of companies should be assigned to the Provinces on a prescribed basis. It also proposed that the federation should retain for the first three years a prescribed sum out of the provincial share which would continue to be retained for a further period of seven years with a reduction of one-eighth of the original sum in each successive year. The White Paper proposals introduced two new features into the plan for the division of sources of revenue. The Federal Legislature was to be empowered by law to assign to the units the whole or part of the yield of salt duties, excise duties, other than those specifically assigned to the units and export duties. They also suggested that in respect of certain taxes, including terminal taxes and death duties, while the power to levy the tax would be vested solely in the federation, the proceeds would be distributed to the provinces, the federation would have the right to impose a surcharge for federal purposes. The Joint Parliamentary Committee on Indian Constitutional Reforms, 1933–34, agreed generally with the proposals in the White Paper. The modified proposals relating to income-tax and other matters were incorporated in the Government of India Act, 19.5. The States had remained outside the fiscal and financial system of the rest of the country except for certain arrangements entered into with them by the Government of India regarding such matters as maritime, customs, central excises posts and telegraphs and railways. Under it the Indian States were to accede in regard to foreign relations, defence and communications, with option to accede in regard to other Central subjects also. Section 118 of the Act provided (a) for the assigment to Provinces and the States which acceded in respect of the subject of income-tax of a percentage of the net proceeds of taxes on income other than agricultural income, except in so far as these proceeds represented proceeds attributable to Chief Commissioner's Proxinces or to taxes

payable in respect of federal emoluments and (b) for the distribution among the Provinces and States of their share. Section 140 (2) laid down that one-half or such higher proportion as might be determined by Order-in-Council of the net proceeds of the export duty on jute and jute products should be assigned to the Provinces or federated States in which jute was grown in proportion to the respective amounts of jute grown therein. Further, the Act provided for the levy by central legislation of duties in respect of succession to property either than agricultural land, and other than those attributable to the Chief Commissioner's Provinces, to the Provinces and federated States.

3. Sir Otto Niemeyer was appointed to make recommendations on matters which under Section 138 (1) and (2), 140 (2) and 142 of the Government of India Act had to be prescribed or determined by Order-in-Council and on certain other ancillary matters. In respect of income-tax, having regard to the dual considerations of the necessity of safeguarding the financial stability of the Centre and the obvious future needs of the Provinces and "in order to maintain a reasonable adjustment of relative burdens between the various units". He recommended that 50 per cent of the net proceeds of income-tax should be assigned to the Provinces. Even supposing it were practicable to ascertain to what part of the country particular fractions of income and incidence of the taxation burden properly adhered, it was, he pointed out still arguable that in a federation other considerations also were involved, particularly if the benefits and incidence of other forms of common taxation were unequally divided as between the various partners. He recommended distribution among the provinces according to the following fixed percentages :—Madras—15%, Bombay, 20%, Bengal 20%, United Provinces 15% Punjab 8%, Bihar 10%, Central Provinces 5% Assam 2%, North West Frontier Provinces 1%, Orissa 2%, and Sind 2%. Sir Otto Niemeyer also recommended that the Centre should retain for the first five years out of the provincial moiety a sum equivalent to the amount by which the central share plus the contribution from Railways fell short of Rs. 13 crores a year and that the amount retained from the provincial share should be surrendered to the Provinces over a further period of five years. Sir Otto Niemeyer recommended that the provinces' share of the jute export duty, be raised by 12½ per cent to 62½ per cent of the net proceeds of the duty. The following annual grants to the Provinces were also recommended, subject to certain conditions, by Sir Otto Niemeyer :—United Provinces—25 lakhs, Assam—30 lakhs, North-West Frontier Province—100 lakhs, Orissa—40 lakhs and Sind—105 lakhs. The above recommendations were accepted by the authorities and embodied in the Government of India (Distribution of Revenues) Order, 1936. This Order, subject to a change made in 1940, continued to regulate the allocation of resources between the Centre and the units until the partition of the country in August 1947. In each of the next four years the sum retained by the Centre from the provincial share was reduced by Rs. 75 lakhs a year over the previous year, and the full provincial share was restored to the Provinces in 1950-51. The partition of the country in August 1947 necessitated an adjustment in financial arrangements which affected the scheme of distribution of both income-tax and jute export duty. The provincial shares thus fixed, which governed the distribution between the 15th August 1947 and 31st March 1950 were as follows :—Bombay 21%, Madras 18%, West Bengal 12%, Uttar Pradesh 19%, Madhya Pradesh 6%, Punjab 5%, Bihar 13%, Orissa 3%, Assam 3%. As regards the jute duty, the provincial share was reduced from 62½%, to 20% roughly in proportion to the jute-growing area which came to be included in Pakistan, but the basis of distribution of the share among the Provinces was left undisturbed. The financial relations between the Centre and the Units came up for review in connection with the drafting of the new Constitution. This Committee recommended that the whole of income-tax, including

corporation tax and income-tax on federal emoluments, should be shared between the Centre and the Units except to the extent of the tax attributable to centrally administered areas. They suggested that the provincial share should be fixed at 60 per cent to be allocated among the Provinces in the following manner : 20 on the basis of population and 35 on the basis of collection, the remaining 5 being used for mitigating hardships that might arise as a result of the application of the other two criteria. In order however, to avoid hardship to the four jute-growing Provinces which were receiving a share of the duty, they proposed that fixed grants-in-aid of Rs. 1 crore to West Bengal, Rs. 15 lakhs to Assam, Rs. 17 lakhs to Bihar and Rs. 3 lakhs to Orissa be given every year as "compensation" for a period not exceeding ten years or till the export duties on jute were abolished. Another recommendation of the Committee, which is of interest in the present context, relates to central excise duties. Pursuant to the recommendations of the Committee, export duies were made exclusively Central under the Constitution. Provision was made for the payment of grants-in-aid to the States of West Bengal, Bihar, Assam and Orissa in lieu of their share of the jute export duty; the amount were, however left to be prescribed by the President. The Committee were also responsible for the suggestion that a Finance Commission should be set up to deal, among other things, with matters connected with the division of revenues between the Centre and the units and the distribution among the units of their shares.

4. Financial relations between the Centre and the former Princely States become for the first time a matter, certain aspects of which are to be regulated after considering the recommendations of a Finance Commission. The percentage of the net proceeds of income-tax to be assigned to the States and the distribution of the States' share among them are left to be prescribed by an Order of the President. Provision is made specifically for the payment of grants-in-aid for the purpose of promoting the welfare of the scheduled tribes and raising the level of administration of the scheduled areas in the States. As a Finance Commission could not be set up immediately, the States' share of income-tax and its distribution and the payment of grants-in-aid under Articles 273 and 275 of the Constitution had to be regulated by Order of the President for the period between the commencement of the Constitution and the appointment of the Commission. Towards the end of 1949, Sri C. D. Deshmukh was requested by the Government of India to enquire into and decide these two questions. It was agreed that his decision would be in the nature of a binding award. He confined himself to the reallocation of the percentages realised as a result of the partition from the share of the divided provinces and the provinces wholly included in Pakistan. In approaching his task, Sri Deshmukh first attempted to estimate as nearly as possible the percentages that might have been allotted by Sir Otto Niemeyer to parts of the Provinces now included in Pakistan had they been in existence as separate Provinces at the time. The table below indicates the percentage distribution among the States of their share of income-tax under the award given by Sri C. D. Deshmukh :–Madras 0·25%, Bombay 21%, West Bengal 13·5%, Uttar Pradesh 18%, Punjab 5·5%, Bihar 12·5%, Madya Pradesh 6·0%, Assam 30% and Orissa 3%.

The pattern of Central taxation is now uniform throughout the country, except in Jammu and Kashmir with which there has been no financial integration and which is governed by special provisions in the Constitution. It is, however, necessary to add that while the rates of income-tax are uniform throughout the country, provision has been made for the grant of rebate on a progressively diminishing scale for a short transitional period in some of the Part B States. It was considered undesirable to bring the Indian rates into operation immediately, either because these States had no income-tax prior to integration or because their rates of taxa-

tion were lower. The rebates will disappear in Hyderabad 1953-54, in Mysore from 1954-55 and in Sourashtra, Rajasthan and Madhya Bharat from 1955-56. It may also be mentioned that in four Part B States (Hyderabad, Rajasthan, Madhya Bharat and Saurashtra), which before integration relied to a substantial extent for their revenue on internal customs duties, inter-state transit duties have been allowed to be levied instead for a short period of four or five years, to give these States time to replace them by alternative taxes like the sales tax. The financial dislocation caused to some of the Part A States by the merger of the former Indian States in their territory was also dealt with on the same lines as for the Part B States, although the Constitution does not contemplate any agreements with them on this account. All the Part A States affected by the merger receive 50 per cent of the net proceeds of the taxes on income other than agricultural incomes levied and collected in the merged territories within the States each year or the "revenue gap grant" whichever might be larger. Four Part A States, namely, Bombay, Bihar, Madhya Pradesh and West Bengal are now in receipt of revenue gap grants. The other States affected by the merger (Madras, Uttar Pradesh, Punjab and Orissa) do not receive "revenue gap grants" but get instead their share of income-tax in respect of the merged territories.

Some specific problems like (a) distribution of income-tax, (b) division of Union excises, (c) grants in aid in lieu of duties and (d) general principles of grants-in-aid engaged the attention of the member of the Neogy Commission[1]. Distribution of Income-Tax. Under the present arrangement, the percentage share to each province is fixed and it is subjected to alterations only by a finance commission. The rival claims of the several states in India with regard to the sharing of income-tax is given below. Even earlier, the Reforms Committee of 1918, attempted to solve it by having divided heads[2]. The experience of other federations cannot be borrowed in toto, because of differences in national polity and economy. Even in Australia and Canada, it was of late been agreed upon to permit the Central Government, to levy income-tax and distribute the proceeds. The basis of distribution may depend upon any one or more of the bases. (1) Collection, (2) Residence, (3) Origin of income, (4) Available volume of labour, (5) Relative population and (6) per capita. The Commission took into account the general of the needs furnished with the population and contribution. They recommended that the percentage share of the net proceeds of income tax assigned to the States should be distributed among them, Assam (2·25), Bihar (9·75), Bombay (17·50), Hyderabad (4·50), Madhya Bharat (1·75), Madhya Pradesh (5·25), Madras (15·25), Mysore (2·25), Orissa (3·50), Pepsu (0·75), Punjab (3·25), Rajasthan (3·50), Sourashtra (1·0), Travancore-Cochin (2·50), Uttar Pradesh (15·75) and West Bengal (11·25). The second problem was the division of union excises (Article 272, Constitution). All the States except Bombay, Madhya Pradesh, Assam and Rajasthan, suggested the distribution of all the excise duties. Selection of excises to be divided and State to be decided. The Commission came to the conclusion that the duties on tobacco, matches and vegetable products are the most suitable for distribution and it was recommended that 40% of it been allotted to the States. The third problem was the grant-in-aid in lieu of export duty. Under the 1935 Act, there was a similar provision (Section

1. The Finance Commission, appointed under Article 218 (1) of the Constitution consisted of Mr. K. C. Neogy, (Chairman), Mr. V. P. Menon, Mr. Justice Kaushalendra Rao, Dr. B. K. Madin and Mr. N. V. Rangachari, member-secretary.

2. Report of the Indian Constitution Reforms (1918) para 203, see also report of the financial relating Committee (Meston, para 6).

140(2)). Sir Otto Niemeyer, who wanted to make recommendation regarding the proportion of duty to be assigned to the provinces, recommended the export duty to be abandoned. West Bengal, Assam, Bihar and Orissa were the only states interested in distributing this grants-in-aid. The Commission recommended the payment of 150, 75 and 50 lakhs of rupees as grants-in-aid payable annually to these states under Articles 273 of the Constitution. The problem of the principles was met by formulating the following criteria for determining the eligibility of a state for a grant-in-aid. (1) Budgetary needs, (2) Tax effort, (3) Economy in expenditure, (4) Standard of social obligations and (5) Broad purposes of national importance. While one is happy that the Finance Commission had submitted a very concise and a forthright report, public financers cannot but express their regret that the Commission had not adequately collected materials just as the Royal Commission of Canada did or even like the Commonwealth Grants Commission of Australia. The report appears to have more an official touch than an acadamic approach.

SUNFED

Thirty-two of the 60 United Nations Member states have proposed that UN and specialized agency members be asked for detailed views on the structure and operation of the proposed Special UN Fund for Economic Development (SUNFED), to provide information for drafting the statute of the Fund. They would also have the Assembly go on record in favour of the Fund's early establishment.

Their proposal was introduced as a draft resolution in the Assembly's Economic and Financial Committee which is now discussing the question of creating the Fund to help underdeveloped countries accelerate their economic progress. This finance agency, the proposal point out, would marks an important step towards lowering international tensions and speeding up world disarmament by helping to promote world economic stability and development.

Questions To Goverments

Under the 32-nation proposal, governments will be invited by Secretary-General Dag Hammarskjold to give detailed replies to eight questions. The questions are :

—1. What, in your expectation, will be the role of a special Fund for the economic development of your country ?

—2. What is your opinion on the nature of contributions to the operational budget of the Special Fund ?

—3. What is your opinion about the initial sum to be collected before the Special Fund starts operations ?

—4. What do you think about the Special Fund making grants-in-aid and loans and under what terms and conditions ?

—5. What is your opinion about the relationships between the Special Fund on the one hand and the United Nations and the specialixed agencies on the other ?

—6. What should be the structure (governing bodies and management) of the Special Fund ?

—7. What should be the methods and mechanism for the appraisal of projects submitted by governments ?

—8. Any other suggestions on the structure and functions of the Special Fund ?

Source : UNITED NATIONS News Latter,
Vol 2, No. 46, UN Information Centre, New Delhi.

SOCIAL SERVICE LEAGUE

WORK CAMP AT VANIAN CHATRAM

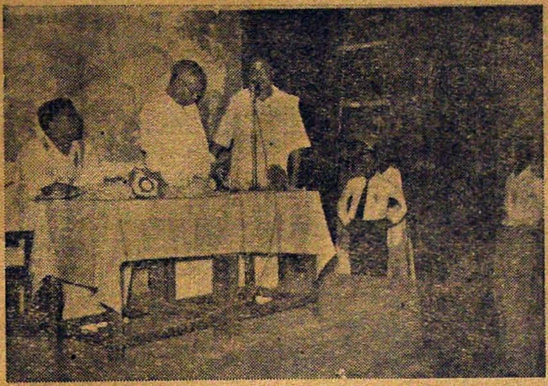

Govindaswamy Naidu welcomes the minister on behalf of the village.

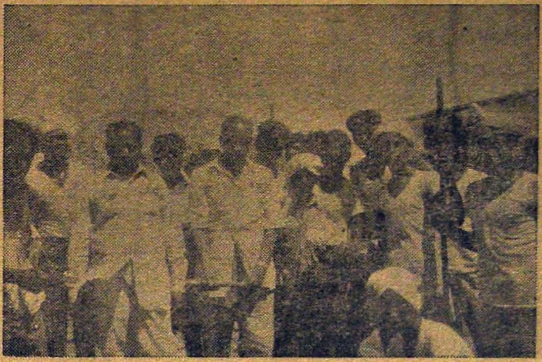

Our Principal with students at work spot

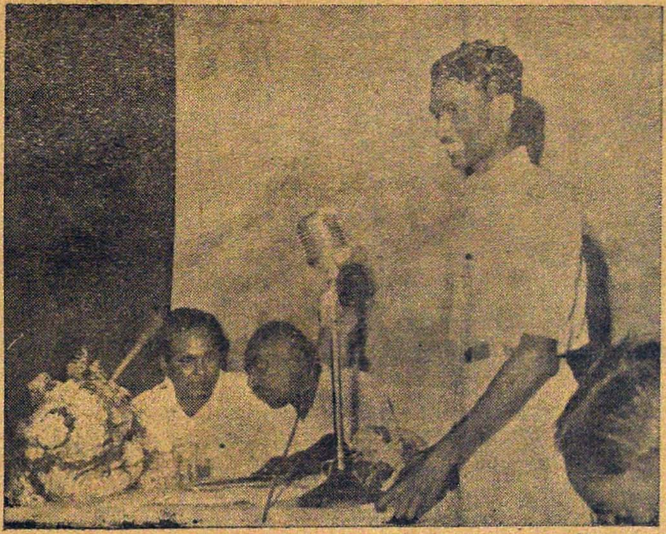

Vote of thanks by C. Chenniappan, Secretary.

—Photo by P. K. Lakshmikantham, II U. C., I Group.

Our Vice-principle with pickaxe.

—Photo by C. Chenniappan.

Mr. S. Natarajan (High School Teacher) with the students.

—Photo by C. Chenniappan.

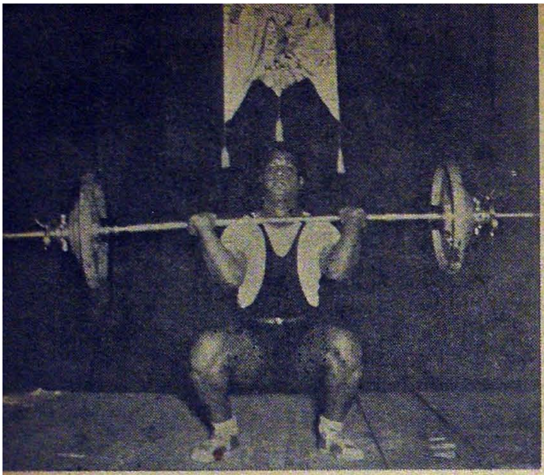

R. Selvadurai, III class I b.

1. Madras City—Middle-Heavy weight champion—1954 & 1955.
2. Madras State—Middle-Heavy weight Champion—1955.

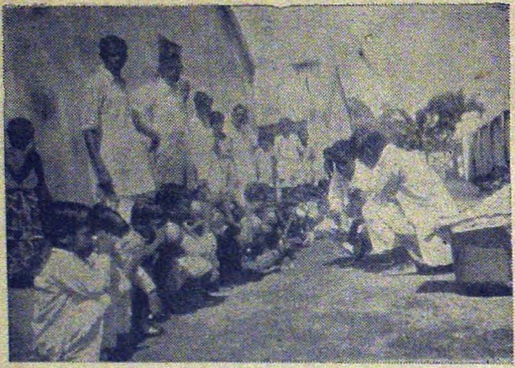

Children are drinking milk at Swathanthrapuram.

—*Photo by C. Chenniappan.*

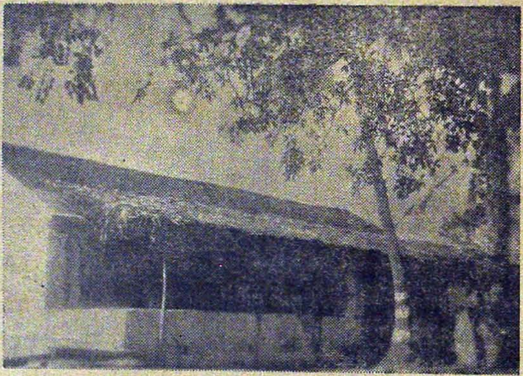

Vanian Chatram which gave shelter for the Campers.

—*Photo by K. N. Parthasarathy.*

A Scene from Tamil Drama "Hunch back of Maninad"

SIR THEAGARAYA COLLEGE OLD BOYS ASSOCIATION

I have great pleasure in presenting the Annual Report of the above association.

I feel I can safely say that this year has been the Association's most successful one. Not only has its membership increased but it has been able to include a few more activities lacking previously. This was mainly due to the active work of the efficient Executive Committee of the Association for the year 1954–55:

President: Mr. S. M. Raman, B.A. (Hons.)

Vice-President: Mr. M. Ekambaram.

Secretary: R. Selvadurai.

Treasurer: R. Gnanapragasam.

Members of the Executive Committee: K. Venkataraman, M. S. Sivapragasam, M. S. Chandrasekhar, K. K. Gajapathy, and T. Manavalan.

The Association was "AT HOME" to the Old boys of our College who took their degrees from their respective colleges at the last convocation of the Madras and other Universities on Monday the 13th September, 1954 at 5 p.m., when Dr. Harry D. Edgren (Professor of Recreation, George Williams College, Chicago) a visiting Fullbright Scholar from U. S. A. addressed the gathering. Though it was a season of examinations, there was a fairly good gathering of our members. After a sumptuous Tea, the meeting began with our President, Mr. S. M. Raman in the chair. It was a real pleasure to hear Dr. Edgren and everybody enjoyed his lecture on Recreation. The vote of thanks was given by Mr. M. S. Chandrasekher and the meeting came to a close after a musical concret by Mr. D. K. Raman and Mr. V. L. Janakiraman, the illustrious twin musicians of our College.

During the second Cultural Festival of our College, we were given an opportunity to exhibit our histrionic talents. A drama entitled "BARRISTER" was put on boards during the festival enacted by our talented actors, Messrs A. P. Thirunavukkarasu, Chitti Babu, Pabu, Palanivelu and others. I take this opportunity to thank our able Director, Mr. V. K. Shanmugasundaram, who was mainly responsible for the successful staging of the play.

The Association celebrated the Annual Day with great gusto on 23rd October 1955. Rightly did the Executive Committee choose one of their members a distinguished student of our college, Mr. B. Subramaniam B.A. (Hons) to presided over the function. We also availed ourselves of the opportunity to offer our heartfelt felicitations to our lovable Principal on his recent successful election to the Syndicate of Madras University.

It was really a sight on that day to see almost all the old students of our college gathered in our college campus. All the members of our staff were present and they looked very cheerful in meeting their old students. The function began with a grand Tea which was tastefully arranged in the Venkateswara Buildings. In this connection I thank Mr. B. Chengalvarayan, Lecturer in Commerce, who took much interest in arranging the Tea in time.

The meeting began with Mr. B. Subramaniyam, B.A. (Hons.) in the chair. Mr. K. K. Gajapathy welcomed the gathering. Mr. M.S. Sivapragasam read and presented to Felicitation Address to our Principal M. K. Shanmugam, Messrs. K. Venkatraman, Venkatramana Rao, V.K. Shanmugasundaram and B.K. Venugopal

spoke on behalf of the students in appreciative terms of our Principal. Our Principal replied aptly after the chairman's speech. A one-act play "Dharmasangadam" was staged on that day by our own members. The drama entertained the gathering till 9 p.m. Our thanks are due to, the great little man of histrionics, Mr. R. L. Lingaraj, but for whom the drama could not have been staged.

Our special thanks are due to our dynamic Professer T. Dhanakoty, who was the man behind the seenes, guiding us in all possible ways.

Earlier there was a general body meeting and the office bearers for the year 1955-56 were elected. The following are the new office bearers.

President : A. P. Thirunavukkarasu.

Vice-President : E. Chitti Babu.

Secretary : D. Mohanakrishnan.

Treasurer : R. Gnanapragasam.

Members of the Executive Committee : K. Venkataraman, K. K. Gajapathy, M. S. Sivapragasam, T. R. Palanivelu, and T. G. Krishnamurthy.

The function came to a close after the vote of thanks by Mr. R. Selvadurai.

I hope and trust that the new office bearers will exert their utmost and make the Old Boy's Association a rallying centre of the *alumni* of our college, and a connecting link between the past and the present students.

R. SELVADURAI,
Secretary.

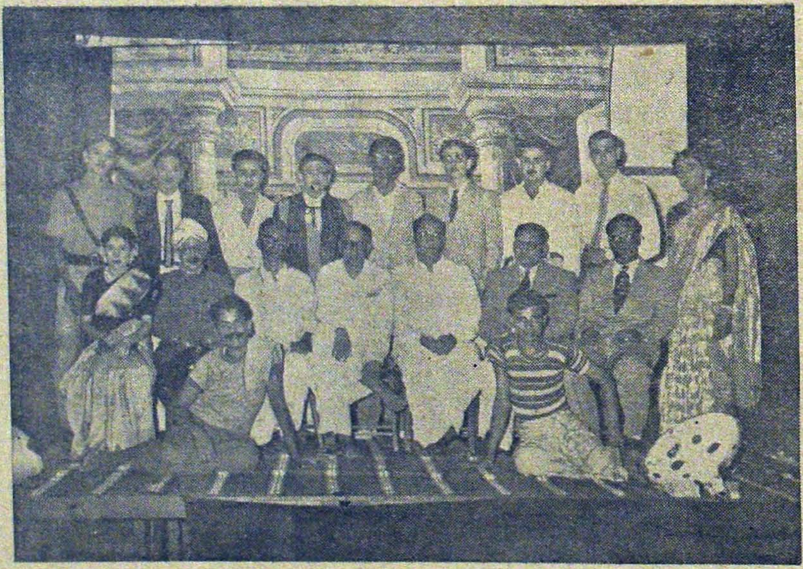

A Drama "Dharmasangadam" staged by the old students of the College on Sir Theagaraya College Old Boys Annual day—23—10—'55.
Photo by P. K. Ramalingam (Old boy.)

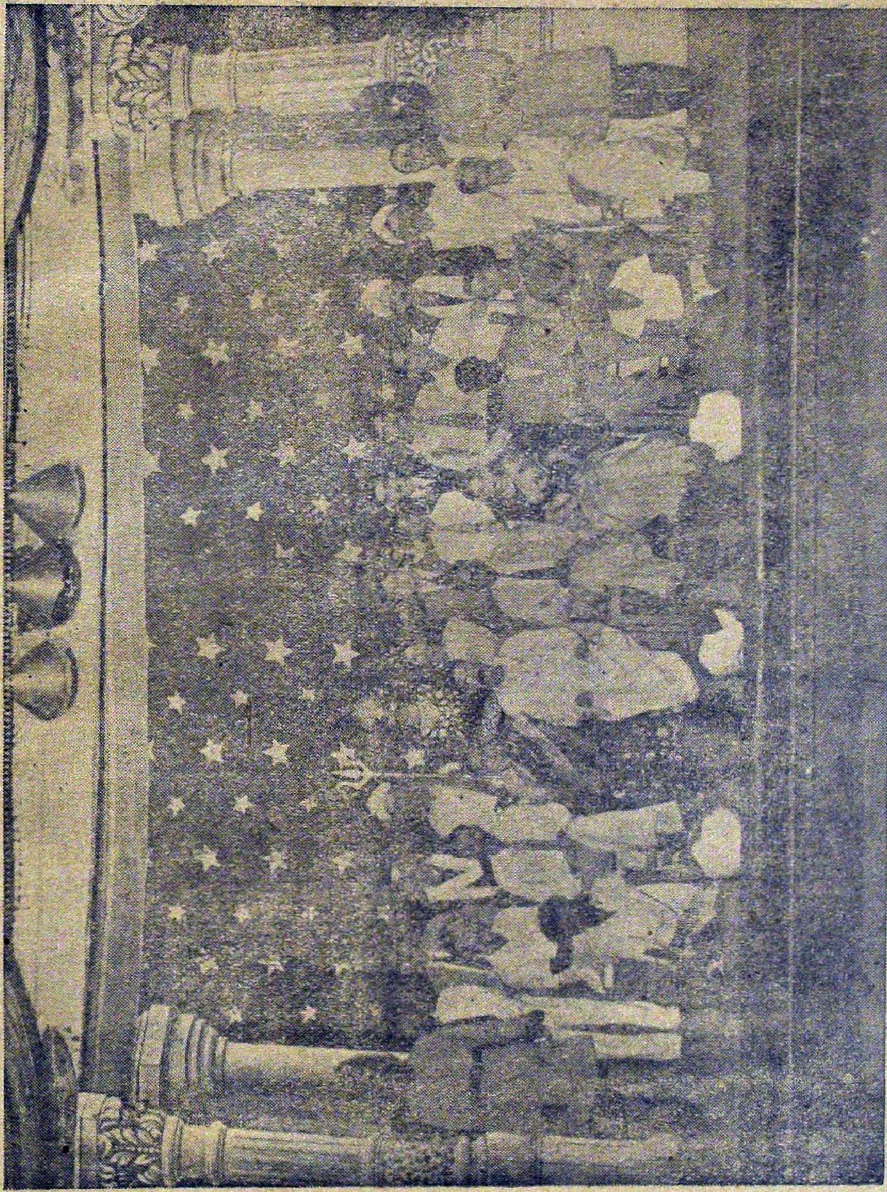

In aid of the College Social Service League a Tamil Drama "Scientist" was staged at Museum Theatre, Egmore, on 28—8—'55.

"சாகவில்லை"

by

எம். சாலமன், மாணவர் தலைவர்

வேல் பாய்ந்த புண்ணிலிருந்து குருதி வழிவதுபோல இரத்தக்கண்ணீர் சொரியுங் கண்கள்—வாடிய முகம்—எப்பக்கமும் அழும் ஓசை—உள்ளம் உடைந்தவர்களாக உறவினர்களும், நட்பின் பிரிவைச் சகிக்க முடியாத நண்பர்களும் சூழ்ந்திருந்திருக்கின்றனர். துணிந்து விட்டான் - பெய்யும், புரட்டும், உருட்டும், பொறாமையும், நிறைந்த மாக்கள் மத்தியில் தன் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள மனந் துணிந்துவிட்டான்; மக்களின் மடமையைத் தீர்ப்பதையே தனது கடமையாகக்கொண்ட மாவீரன். நச்சுக்கோப்பையைக் கையிலெடுத்துவிட்டான். "வேண்டாம்! வேண்டாம்!! என அலறினர்கள் அருகிலிருந்தவர் அனைவரும். பயனில்லை. நஞ்சை அருந்திவிட்டான்; நாசகர்களின் வீழ்ச்சிக்குக் கீதம்பாடியவன். சிலவினாடிகளில் வீழ்ந்தான் தரையில் விவேகி சாக்ரட்டீஸ்.

உலகத்திற்கே நாகரிகக் களஞ்சியமாக விளங்கியது கிரேக்க நாடு. இன்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 2,400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அங்குக் குடியரசு மலர்ந்திருந்தது. ஆட்சித் திரைக்குள் அரசியல் சூதாடிகளின் அட்டகாசம் "வேலியே பயிரை மேய்ந்தது" என்பது போலப் பொது உடமையைத் தனது உடைமையாக்கிக்கொண்ட தன்னலப்பேய்கள் ஆளும் பீடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு மக்களின் சொத்துக்களை மனம்போனவாறு கொள்ளையடித்தனர்; மக்கள் பலவாறாக வஞ்சிக்கப்பட்டார்கள். உழவன் விதைகளைத் தெளித்து விளைச்சலைக் கொள்வதுபோல வாழ வழியற்றவர்கள் தங்கள் நலனையே அடிப்படையாகக் கொண்டு மூடக் கருத்துக்களை மக்களிடத்தில் பரப்பி அதன் விளைவாக வயிறு வளர்த்தார்கள்.

கிரேக்கநாடு அறியாமை என்னும் கருமேகத்தால் மூடப்பட்டிருந்தது. இந்தக் கருமேகத்தையும் கிழித்துக்கொண்டு காட்சியளித்தது ஒரு சுடரொளி. அறியாமை என்னும் அக இருளைப்போக்க அடிவானத்தில் தோன்றிய வளர்பிறை மக்களுக்குச் சீர்திருத்தப் பாதையைக் காட்டியது. சிதறிக்கிடந்தவர்களுக்குச் செழிப்பான வாழ்வைக் கொடுத்தது. மூடக்கொள்கைகளை முறியடித்து மக்களுக்குமுன்னேற்றப் பாதையைக் காட்டியது. அந்த வளர்பிறை என்னும் சுடரொளிதான் சான்றோன் சாக்ரட்டீஸ்.

தன்னைத்தானே அறிந்தான். தான் அறிந்ததை மற்றவர்களுக்குப் போதித்தான். எக்காலத்திலும் பயன்படும் உயரிய கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்காக, தன்னை எதிர்த்துவரும் வெள்ளத்தையும் பொருட்படுத்தாது எதிர் நீச்சுப்போட்டான் இலட்சியவாதி சாக்ரட்டீஸ்.

எந்த நாட்டு மக்களின் சிதைந்த உள்ளங்களைச் சிந்தனைக் கூடமாக்க எண்ணினானோ அதே உள்ளங்கள் இவன்மேல் "சீரழிக்க வந்தவன் என்ற சீறிய சொல்லை வாரியிறைத்தது. மக்களின் மடமையை மாற்றவந்த மாவீரனுக்கு மரணத்தைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தது மாக்கள் கூட்டம்.

"தத்துவத்தை விண்ணுலகினின்றும் மண்ணுலகுக்குக் கொண்டுவந்தவன் சாக்ரட்டீஸ்" என்று கூறுகிறான் ரோமாபுரி நிபுணன் சிசிரோ. "சாக்ரட்டீஸ் ஒரு உலகஞானி" என்று போற்றுகிறார்கள் மெகாரா, கிரேஸ் என்ற நகரின் கண் வாழும் பேரறிஞர்கள். சாக்ரட்டீஸின் பூத உடல் மறைந்தது. ஆனால் அவனுடைய ஆவி உலகைவிட்டு அகலவில்லை. நாட்டு மக்களின் நலனுக்காகப் பாடுபடும் நல்லவர்களின் நாவிலே உயிர்க்கிறான் சாக்ரட்டீஸ்.

பரதேசி

by

கொ. ப. சம்பந்தம் II. U. C. III. B.

சாத்தூரில் மார்க்கபந்து முதலியார் என்றால் அறியாதவர்கள் யாரும் அவ்வூரில் இருக்கமாட்டார்கள். அந்தவளவு பெருத்தவியாபாரி. சில்லறை வியாபாரம் முதல் பெரியவியாபாரம்வரை செய்து வருபவர். அவ்வூரிலேயே அவர்கடை தான் மிகப்பெரிது. ஆகவே எந்த ரேஷன்கடை வந்தாலும் அதைத்தம் கடையுடன்சேர்த்து நடத்துவார். பணம் ஒன்றே அவர் மிகவும் விரும்புவது. அதை அடைய எத்தகைய செயல் செய்யவும் பின்வாங்கமாட்டார். அவர் செய்யாத கள்ளவியாபாரம் இல்லை எனலாம். அவருடைய இழிசெயலை யாவரும் அறிவர். ஆயினும் அதைப்பற்றி ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளக்கூட அஞ்சுவார்கள். அந்தநிலையிலே அவர் பெருவாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார்.

அவரிடத்தில் மருதமுத்து குமஸ்தா வேலைபார்த்துவந்தான். உண்மை உருவிலே சொல்வதானால் அவர்பெயரிலே எல்லா வியாபாரங்களையும் இரவென்றும் பகலென்றும் பாராது பார்த்துவந்தான். அவன் என்னமோ நல்ல நாணயமானவன்தான். ஆனால் அவன் மனச்சாட்சிப்படி நடக்க முடியவில்லை. கள்ள வியாபாரத்தை வெறுத்தாலும் அதை செய்ய முடியாமல் இருக்கமுடியவில்லை. எல்லாம் முதலியார் உத்தரவுப்படியே செய்துவரவேண்டியதாயிற்று. சில சமயங்களில் நின்றுவிடலாம் என்றுகூடத் தீர்மானிப்பான். ஆனால் இரண்டுபிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு மனைவியுடன் வாழ்க்கை நடத்துவதெப்படி என்று எண்ணும்போது எல்லாம் மறைந்து விடும்.

மருதமுத்து நல்ல குடும்பத்திலே பிறந்தவன். அவன் திருமணம் செய்து கொண்டபோது அவன் மனைவியும் நல்ல முறையிலே நகைகளுடனேதான் வந்தாள். ஆனால் காலம் எல்லாநகைகளையும் கரைத்து விட்டது. நல்ல குடும்பம் நலிந்து விட்டதென்றே சொல்லலாம். அவனுக்கு மாதம் முப்பது ரூபாய்தான் சம்பளம். எதிர்பாராத செலவுகள் நேரும்போதெல்லாம் முதலியாரிடம் பணம் வேண்டுவான். ஆனால் முதலியார் பணவிஷயத்தில் மிகவும் கண்டிப்பானவர். பணம் என்றால் உயிர் அவருக்கு. அவனுக்குத்தரும் சம்பளம் முப்பதுரூபாயும் மொத்தமாகக் கொடுக்கும் பழக்கம் முதலியாருக்கும் இல்லை. அவ்வாறு வாங்கும் பாக்கியம் மருதமுத்துக்கும் இல்லை

இரண்டொரு தினத்திற்கொருமுறை ஒருரூபாய் இரண்டுரூபாய் கொடுத்து அவன் சம்பளத்தைச் சரிசெய்து விடுவார். அவன் வெளியூர் போவதாயிருந்தால்கூடப் போதியபணம் தருவதில்லை. அதனால் அவன் மிகவும் வருந்தினான், வேதனையுற்றான் அக்காலத்தில் அவன் நகைகளை முதலியாரிடம் வைத்துச் சிறு தொகை செலவுக்கு வாங்கிக்கொள்ளுவான். பிறகு அதையும் முதலியார் கணக்கில் சரிசெய்துவிடுவார். இவ்வாறு அவன் உழைப்பையும் உடைமையையும் உறிஞ்சிக்கொண்டேவந்தார். மருதமுத்துவும் வேறுவழியின்றி மானத்தோடுவாழ அவரைவிட்டு அகலவும் முடியவில்லை.

ஒரு வியாபாரத்தில் அதிகப்பணம் தேவைப்பட்டது. முதலியாருக்குத் தன் இருப்பில் எடுக்க மனம்வரவில்லை. அந்தக்கள்ள வியாபாரத்தையும் விட மனமில்லை. அப்போது மருதமுத்துவின் மனைவியிடத்தில் அவள் தாய்வீட்டார் போட்ட தங்கச்செயின் இருப்பது

முதலியாருக்குத் தெரியும். அவர்களும் எந்தவறுமை வந்தாலும் அதை அடைமானம் வைக்கக்கூடாதென்று எண்ணி இருந்தார்கள். ஆனால் சந்தர்ப்பம் சதி செய்துவிட்டது. இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் முதலியார் ஈடுசெய்ய எண்ணி மருதமுத்துவை அழைத்து அந்தச்செயினைக் கொண்டுவருமாறு சொன்னார். அவன் தயங்கிநின்றான். முதலியார் நாளை மறுதினமே தருவதாக உறுமினார். வேறு வழியின்றி மனைவியிடத்தில் நிலைமையை விளக்கி வாங்கிவந்தான்.

மருதமுத்து மூலமாகவே அந்தச்செயினைக்கொண்டு அந்த வியாபாரத்தைச்சரி செய்துகொண்டார். பாம்பின்வாயிலகப்பட்ட தவளைபோன்றிருந்தது அந்தச் செயின். மருதமுத்துவுக்குச் சம்பளம் உயர்த்தாது அவ்வப்போது கொடுக்கும் இரண்டு, மூன்றுரூபாய் எல்லாம் கணக்காக்கிக்கொண்டார். இந்தநிலையில் வறுமைக் கருநாகம் கடித்து நஞ்சு உடலில் ஏறத்தொடங்கியது.

இந்தநிலையில் ஓர் கள்ளவியாபாரத்தில் முதலியார் பெரிய உத்தியோகஸ்தரிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டார். மீண்டு வருவதியலாதென்றுணர்ந்து அதிலிருந்து தப்பிக்க மருதுமுத்துவைப் பலியாக்கத் தயங்கவேயில்லை. முடிவாக அக்குற்றத்திற்கும் தனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்றும், அது மருதமுத்து தனிப்பட்ட முறையில் செய்ததென்றும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்து அவன் குடும்பத்திற்கு ஆவனசெய்வதாகவும், அவன் நகைகளை எல்லாம் திருப்பித் தருவதாகவும் ஆசைகாட்டி அவனை ஏழு வருடக் கடுங்காவல்தண்டனைக்கு உள்ளாக்கித்தான் மீண்டார்.

வறுமைக் கருநாகத்தின் நஞ்சு இறங்க மருந்தென்றெண்ணி மருதமுத்துவும் அவர் வார்த்தைகளை நம்பினான். மேலும் முதலியாரிடத்திலிருந்து வேதனையடைவதைவிடச் சிறைசென்று விடுதலையடைவது சிறந்ததென்று கருதினான்.

மருதமுத்து சிறை சென்றபிறகு அனுக்குப்பதில் முதலியார் வேறு குமஸ்தாவை அமர்த்திக்கொண்டார். ஆயினும் முன்போல் நல்ல இலாபம் கிடைக்கவில்லை. அப்போதுதான் மருதமுத்து தனக்குச்செய்த தொண்டை நினைந்து அவன் இல்லாமல் வருமானம் குறைந்ததற்காக வருந்தினார். ஆயினும் அவர் சொல்லியபடி அவன் குடும்பத்திற்கும், அவன் நகைகளையும் ஆவன செய்யவுமில்லை, திருப்பித்தரவுமில்லை. மருதமுத்து வந்தபிறகு அவன் மூலமாகக் கள்ள வியாபாரத்தைப்பெருக்கிக் கிடைக்கும் இலாபத்தில் ஓர் பகுதியைச்சேர்த்துத் தரலாம் என்று கருதுவதாக அவன் மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டான்.

மருதமுத்துவின் மனைவிமக்கள் செய்வதறியாது அவர்கள் எதிர்பாராநிலைமையை எண்ணி வேதனையுற்றார்கள். முடிவாக அவள் தாயில்லம் செல்லத் துணிந்து செல்லுங்கால் மனம் வேறுபட்டு இவ்வுலகையே வெறுத்துவிட்டாள். ஏழாண்டுகளுக்குப்பிறகு தன்னை அழைத்துப்போக முதலியார் வருவார் என்று எதிர்பார்த்த மருதமுத்து ஏமாந்தவனாய் அவர்கள் கொடுத்த பாஸ்வைத்துக் கொண்டு ஊர் வந்துசேர்ந்தான். மனைவி மக்களை மகிழ்ச்சியுடன் பார்க்கவந்தவன் வீட்டைப் பார்க்கும்போது சுடுகாடாய்த் தென்பட்டது. அருகிலிருந்தவர்கள் முதலியாரின் எண்ணத்தையும் அவன் மனைவிமக்கள் முடிவையும் அறிவித்தார்கள்.

அவனுக்கு உலகமே சுழன்றது. முதலியாரின் துரோகத்திற்குப் . பழி வாங்க நினைத்தான். அவரை எதிர்த்துச் செய்ய வழியறியாது எங்கோ சென்றுவிட்டான்.

* * * * *

இரண்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு காசியில் ஓர் பரதேசி விசித்திரமாக நீண்ட தாடியுடன் திரிந்துகொண்டிருந்தான். அவன் கையிலிருந்த திருவோடு அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்துவந்தது. அப்போது மருதமுத்துவால் சேர்க்கப்பட்ட பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு காசி சென்றிருந்தார் முதலியார். அவர் அந்தப் பரதேசியின் நிலையைப்பார்த்து மன

மிரங்கி எல்லாப் பரதேசிகளையும்விட அந்தப் பரதேசியிடத்தில் அன்புகொண்டு அதிகப்பணம் போட்டார். அவனை எங்கோ பார்த்தமாதிரி இருந்தது அவருக்கு.

அந்தப்பரதேசி சற்றுநேரம் பொறுத்து அந்த முதலியாரை உற்று நோக்கினன். ஏதோநினைந்தவன்போல் உணர்ச்சி பொங்கத் தன் திருவோட்டை எடுத்துக் கண்ணில் கனல்பறக்கப் பார்த்து "மருதமுத்துவின் பணம் இன்னும் எடுத்துக்கொள்" என்று கூறிக் கொண்டே திருவோட்டை ஓங்கி மார்க்க பந்து முதலியார் மண்டைமேல் போட்டு விட்டு எங்கோ போய்விட்டான் அந்தப் பரதேசி.

"அந்தப்பரதேசி பைத்தியக்காரன்; ஏன் அவனிடத்தில் போனீர்கள்" என்று மற்ற பரதேசிகள் கேட்டார்கள். முதலியார் "ஏற்ற பரிசு" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனிடத்தில் மன்னிப்புக்கேட்கத் தலையிலிருந்து வழிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துக்கொண்டே சுற்று முற்றும் பார்த்தார். அருகிலிருந்தவர் ஒன்றும் புரியாமல் பரதேசியை வைது கொண்டும், முதலியாரின் பரிதாபநிலையைக் கண்டு வருந்தியும் ஏதோதோ பேசிக்கொண்டு போயினர்.

அன்றிலிருந்து மார்க்கபந்து முதலியார் மனமாறி அந்தப்பரதேசியிடத்தில் மன்னிப்புக்கேட்டு மன நிம்மதியடைய அவனை இன்றும் தேடிக்கொண்டேயிருக்கின்றார்.

ஒரு நாள்?

by

அ. சிவப்பிரகாசம் II. U. C. III. B.

மருதூர் மணிக்கம் B.A. படித்துப் பட்டம் பெற்றதும் எந்தவேலைக்குப் போவ தென்று முடிவு செய்யாமலிருந்தான். அவனுக்கு நகரவாழ்க்கைமிகவும் பிடித் திருந்தது. ஆயினும் சொந்த ஊரில் நிலம் இருந்தபடியால் அதையும் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஏற்பட்டது. தாய் தந்தையர்களுக்கு ஒரே புதல்வன். அவன் விருப்பத்தையும் அவர்கள் தடை செய்யவில்லை. எனவே மாணிக்கம் சென்னையில் L.T. தேர்வுபெற்று ஓர் ஆசிரியர் தொழிலில் அமர்ந்தான்.

மாணிக்கம் L.T. படிக்கும்போது சுந்தரம் நெருங்கியநண்பனக இருந்தான். முதலில் இருவரும் ஆசிரியர் தொழிலில் அமர்ந்தார்கள். பிறகு சுந்தரம் ஆசிரி யர் தொழிலை விட்டு ஓர் பேங்கில் வேலைக்கு அமர்ந்தான். மாணிக்கம் முதலில் சிற்றுண்டிச்சாலையில்தான் தங் கியிருந்தான். பிறகு சுந்தரத்தின் சம்ம தத்தின்பேரிலேயே அவன் வீட்டில் குடியேறினன். விடுமுறைதோறும் ஊர் சென்று வரும்போது அரிசியும், மற்றும் சில சாமான்களும் எடுத்துவருவான் மாணிக்கம்.

சுந்தரம் ஆசிரியர் தொழிலில் புகுந்த போதுதான் அவன் தந்தையும் இறந்து விட்டார். ஒரேதங்கை அபர்ணவுடன் வசித்துவந்தான். அபர்ணதான் வீட்டு வேலைகளை எல்லாம் கவனித்து வந்தாள். 'வேலைக்காரியை வைத்துக்கொள்' என்று சுந்தரம் சொல்லியபோதும் வேண்டாம் என்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டாள்.

சந்திரனைப் பாம்பு கவ்வியிருப்பது போல அவள் கன்னத்திலிருந்து நீண்ட கூந்தல் கருநாகம்போலச் சுருண்டுவளர்ந் திருந்தது. ஓரிரண்டு கூந்தல் காற்றில் அசையும்போது அவள் முகத்தை முத்த மிடுதல்போலத் தவழ்ந்துகொண்டிருக் கும். புருவம் மன்மதன் வில்லைப்போல வும், மைதீட்டியிருக்கும் கண் குவளை மல ரைப்போலவும், சுருங்கச் சொல்வதானல் நல்ல உடற்கட்டோடு இளமையும், அழ கும் அவள் மாநிற உடலில் பொருந்தி அணிகலன்களுக்கு அழகு கொடுக்கும் தன்மை உடையவளாய்க் கண்டவர் கவ ரும் வண்ணமிருந்தாள்.

சுந்தரத்திற்கு இடைவேளை (மத்தியா னம்) சாப்பாடு ஆள்மூலம் அனுப்பிவிடு வாள். மாணிக்கம் மட்டும் பள்ளிக்கு அருகில் இருந்ததால் வீட்டிற்கு வந்து விடுவான். அபர்ணவும் அண்ணன் முறையில் பழகி நன்கு உபசரித்து வந்தாள்.

காலம் கருத்தையும் மாற்றவல்லது. இளமைப் பருவத்துக் காதல் உள்ளங்கள் எண்ணும் எண்ணங்களை எழுத்தால் எழுதமுடியாது. மேலும் சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் சேர்ந்தால் எரியில் நெய் ஊற்றியதுபோலாகும். மாணிக்கத்தின் உள்ளம் அபர்ணவின் ஆழ்ந்த உள் ளத்தை அடைய விரும்பியது. அவள் உள்ளமும் அவனை அடைய விரும்பிய தில் தவறு ஒன்றுமில்லை. அந்த அளவு இளமையும் எழிலும் உணர்ச்சியும் அவர் களிடம் பொருந்தியிருந்தன.

இந்நிலையில் சுந்தரமும் தடுப்பான் என்று அவர்கள் எண்ணும் அளவுக்கு அவன் நடந்துகொள்ளவில்லை. இரு வரும் தனித்தனியே விரும்பினர். ஆனல் கருத்தைப் பரிமாறிக்கொள்ளக் காலம்

இடந்தரவில்லை. பாங்கில் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை கணக்கு முடிவுபெறவேண்டு மாதலால் ஒருவாரம் இரவுவேலை செய்ய வேண்டியநிலை ஏற்பட்டது சுந்தரத்திற்கு.

ஓர் இரவு அபர்ணாவின் மனம் கருத்தை வெளியிட விரும்பியது. நாணம் தடுத்தது. படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு படுத்துறங்க முயற்சித்தாள். முடியவில்லை. மாணிக்கமும் தன் கருத்தை அறிவித்து அவள் கருத்தை அறிய விரும்பினான். அச்சம் தடுத்து நின்றது.

நடுநிசி! திடீரென்று கனவு கண்டு அலறுபவள்போல அபர்ணா அலறினாள். பக்கத்து அறையிலிருந்த மாணிக்கம் விரைவாக எழுந்து அவள் அறைக்குள் சென்றான். அதற்குள் அவளும் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டாள். தக்க சமயமென்று மாணிக்கம் தன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். அவள் ஒன்றும் சொல்லாமல் தலை குனிந்து நின்றாள். அவள் கரத்தைப் பிடித்தான். அவளும் கையை விடுவித்துக்கொள்ள முயற்சிக்கவில்லை. ஆத்திரத்தில் அறிவிருந்தும் சிலர்போல உணர்ச்சியில் அறிவிழந்தாள்போலும். அவள்பேதையுள்ளம் என்னென்ன உரைத்ததோ நாம் யறியோம். மாணிக்கத்திற்கு விடுமுறை வந்தது.

அடுத்த சந்திப்பிற்குள் திருமண ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வருகிறேன் என்று அவளிடத்தில் சொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றான். தன் பெற்றோர்களிடம் தன் கருத்தை வெளியிட்டான். வைதீகத்தில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுள்ள அவர்கள் மாற்றுக் குலத்தில் திருமணஞ்செய்ய ஒருப்படவில்லை. வேறு பெண்பார்க்க முயற்சித்தார்கள். பள்ளி திறந்தும் மாணிக்கம் வரவில்லை. அபர்ணா செய்வதறியாது ஏங்கித் திகிலடைந்தாள். மறக்கவும் மறைக்கவும் முயன்றாலும் அவள் அடிவயிறு அவள் கருத்திற்கு மாறாக இருந்தது. காலம் கடத்த இது தருணமில்லை என்று கருதி முடிவில் ஓர் நாள் ஆருயிர் அண்ணனிடம் தன் நிலையைக் கூறிவிட்டாள்.

அன்புத் தங்கையின் நிலையறிந்து அழுதல்தவிர வேறொன்றும் செய்குவதறியானாயினன். அவளைப் பழிக்கவும் அவன்மனம் துணியவில்லை. முடிவாக அவனே மருதூர் செல்ல எண்ணினான். ஆயினும் அவனால் போகமுடியவில்லை. உடனே மாணிக்கத்திற்குத் தங்கள் நிலைமையைக் குறித்துச் சுருக்கமாக முடங்கல் வரைந்தான். அதில் மானத்தின் இலக்கணமான "தன்னிலையில் தாழாமையையும் தாழ்ந்தால் உயிர் வாழாமையையும்" குறிப்பிட்டிருந்தான்.

மடல் கண்ட மாணிக்கம் கள்ளமற்ற வெள்ளையுள்ளம் படைத்த அபர்ணாவின் கண்ணீர் வெள்ளத்தை நினைத்தான். அவன் அண்ணனின் நிலைமையும் அவன் உள்ளத்தின் தன்மையும் நன்கு அறிந்தான். பெற்றோர்கள் அவன் விருப்பத்திற்கு இணங்கவே இல்லை. ஆயினும் இன்னும் மூன்றுநாட்களுக்குள் வருவதாக முடங்கல் சுந்திரத்திற்கு எழுதிவிட்டான்.

மடல் வரைந்தபிறகு மாணிக்கத்தின் மனம் பெற்றோரையும் விட்டுவிடத் துணியவில்லை. மூன்று நாட்கள் ஆகியும் அவன் புறப்படவில்லை. அவன் அகக்கண்முன் அவள் பரிதாப நிலை வந்து உருக்குலையச்செய்தது. ஆகவே நான்காம்நாள் பெற்றோரையும் உதறித் தள்ளிவிட்டுப் புறப்பட்டான் சென்னைக்கு.

சுந்தரம் லீவு எடுத்துக்கொண்டு தினமும் மாணிக்கத்தின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனால் மூன்றுநாள் ஆகியும் வராததைக்கண்டு பெரிதும் கவன்றார்கள். யாது செய்வதென்று அவர்களால் முடிவு செய்யமுடியவில்லை. அபர்ணா தான் செய்த தவற்றிற்காவும் அண்ணன் படும் துன்பத்தைக்கண்டும் கதறினாள்; வேதனையுற்றாள். இருவருமே ஒருவர்க்கொருவர் ஆறுதல் சொல்லிக்கொள்ளும் நிலையில் இல்லை.

சுந்தரம், வெளியில் சென்று ஒருமணி நேரத்தில் வந்துவிடுவதாகச் சொல்லிச் சென்றான். அவன் சென்ற பிறகு அபர்ணாவுக்கு உலகமே இருண்டது. பேய்க்காற்று அவள் மனத்தைக் கலக்கத் தொடங்கியது. ஒருமணி நேரமாகியும் சுந்தரம் வரவில்லை. எண்ணாத எண்ண மெல்லாம் எண்ணத் தொடங்கினாள். தன்னைப் பற்றி என்ன நினைத்திருப்பாரோ என்று ஏங்கினாள். முடிவாகத் தன் வாழ்வு முடிந்துவிட்டதாகக் கருதினாள். 'ஆம்' என்று உள்ளம் அகோரச் சிரிப்புச் சிரித்தது. எதிரே தாம்புக் கயிறு இருக்கக் கண்டாள். அதுதான் அவளுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் என்று எண்ணி அதைத் தஞ்சமடையக் கதவுகளைச் சாத்தினாள்.

சுந்தரம் அப்போதுதான் விரைவாக வந்தான். கதவு திறந்து கண்டபோது அவனுக்கு உலகமே சுழன்றது. உரை தடுமாறியது. ஓவென்று அலறிப் பைத்தியக்காரனாகவே மாறிவிட்டான். அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான். அப்போதுதான் மாணிக்கம் உற்றார் உறவினரைவிட்டு, தாய் தந்தையரை உதறித்தள்ளி அபர்ணாவை ஆதரிக்கக் குறித்தகாலம் தவறிவந்தான். சுந்தரத்தின் நிலைமைகண்டு கலங்கினான். ஆனால் சுந்தரம் "ஒருகணம் தாமதித்துவந்து தங்கையை இழந்தேன்" என்று கூறிக் கொண்டே உலகத்தைவிட்டு வெளியேற எங்கோ மாணிக்கத்தையும் கவனியாது சென்றான். மாணிக்கத்தின் வாய் "ஒரு நாள்" என்று முணுமுணுத்தது. இருவரும் ஓர் நிலையுடையராகி எங்குச் சென்றார்களோ அதையாரும் அறியார்கள்.

உணவுப் போராட்டம்

by

A. தர்மராஜன் I. U. C. III. B.

'உணவு' மூன்று எழுத்துச் சொல் தான். அப்பப்பா! உணவுக்காகப் பிரம்மாண்ட வேலைகளையும் செய்து முடிக்கின்றான் மனிதன். நீரிலே மூழ்கு கின்றான்; விண்ணிலே பறக்கின்றான்; மண்ணிலே மாபெரும் வேலைகளையும் செய்கின்றான் மனிதன். மனிதன் மாத் திரமென்ன? உலக உயிர்களத்தனையும் உணவுப்போராட்டம் நடத்துகின்றன.

பசிப்பிணி இன்றி எல்லோரும் இன் புற்றிருக்கும் நிலை என்றுதான் வருமோ அறியோம். மனிதன் மானத்தோடு வாழ உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, இருக்க இடம், வாழ வசதி ஆகிய இந் நான்கில் உணவே முக்கியமானது என் பதை யாரும் மறுத்தலியலாது. இல்லா மலா புத்தநெறி வளர்த்த மணிமேகலை தன்னிளமையையும் மறந்து உணவளிக் கும் தொண்டினை மேற்கொண்டாள்.

உணவுப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெறவே மக்கள் ஓயாது உழைக்கின்ற னர். நல்ல உணவும், நாகரீக வாழ்வும் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு கல்வி கற்றல் முதலிய வழிகளில் பட்டம் பதவிகளைத் தேடுகின்றனர்; வேலைதேடி அலைகின்றனர். ஊதியமின்றி வேலை செய்கிறேன் என்று எந்த நாடாளவரு வோருங்கூடச் சொல்லுவதைக்காணோம். உலகில் பிறரை ஏமாற்றியாவது உண்டு கொழுப்பவரையும் காண்கிறோம். இக் காலத்தில்தான் என்பதில்லை. பண்டை நூல்களில் அக்கால நிலைமையும் காண லாம். புலவர்பெருமக்கள் தம் வறுமை தீர வழிதேடி, வள்ளல்களை நாடித் தம் கவிதையைப் பாடி வாழ்ந்தனர் எனத் தெரிகிறது. இரப்போர், வள்ளல்கள், ஆண்டான், அடிமைத்தன்மை உணர்த் தும் சொற்கள் பண்டை நூல்களில் காணப்படுகின்றன.

மழை இன்மையால், படையெடுப்பால் நாடு வறுமையுற்றாலும், நாட்டிற்கு நல லனகூறிய பண்டைப் புலவர்களையே மிகுதியும் உணவின்மை நாடியிருக்கிறது. 'மாரிபெய்து நாடு நாடாயின ஞான்று வம்மின்' என ஓர் பாண்டியன் இச் சொல்லேருழவர்களையே போக்கியுள் ளான். என்னே வறுமையின் கொடுமை!

பிற்காலப்புலவர் ஒருவர் "பலதொழி லும் இருக்கக் கல்வி அதிகமென்றே கற்றுவிட்டேன்" பலன் கண்டிலேன் என்று வருந்திக் கூறியது, இக்காலம் படித்தவர் வேலைதேடி அலையும் நிலையை நினைவுப் படுத்துகிறது.

"சேவித்தும் சென்றிரந்தும்...நாழி அரிசிக்கே நாம்"

"இடும்பைகூர் என்வயிறே உன்னோடு வாழ்தலரிது"

"சோறுகண்ட மூளியார்சொல்"? என் றெல்லாம் பிற்காலத்திலும் உயிரனைய தாய்மொழிப் புலவர்களே கலங்கியுள்ள னர். அத்தகைய அமைப்பே இன்றள வும் நீடித்திருப்பது சரியா? ஏன் இந்த நிலை? ஆராயவேண்டாமா? பண்டைய அரசர்களும், அறிஞர்களும் இந்த நிலையை நீக்க முயலவில்லையா என்றால், முயன்றார்கள். எனினும் சமதர்மப் பொருளாதாரத் தொடக்க வேலையைத் தான் செய்திருக்கிறார்களே தவிர, நிரந் தரமாக இல்லாமையை இல்லாமல் செய் யத்திட்டம் தீட்டவில்லை. இதோ புறநா னூற்றில் :-

உண்ணா மருங்குல் காட்டித் தன்னூர்க்
கருங்கைக் கொல்லனை இரக்கும்
திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசின் எனவே

இவ்வடிகள் மாறன் என்ற வீரன்,

யாழ் துணையாகத் தமிழிசை மிழற்றும், ஓர் கலைஞனின் ஒட்டிய வயிற்றைக் காட்டி அவன் உணவுப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கப் போராடத்தொடங்கி, வேல் வடித்துக் கொடு என கொல்லனைவேண்டி இருக்கிறேன் என்னும் கருத்துடையன புரட்சிமிக்க நல்ல கருத்து எனினும் தாய் மொழியும், தமிழிசையும் கற்ற கலைஞர்களையே வறுமைவிட்டகல நிரந்தர ஏற்பாடு செய்யவில்லை தமிழ்நாடு. மேல் கண்ட புறநானூற்று அடிகள், உணவுக்காகப் போராட்டம் தொடங்கியமை பாராட்டுதற்குரியதன்றோ. இன்னும் சிறந்த புரட்சி உள்ளம் படைத்த தலைவன் ஒருவன் தமிழகத்தில் விளங்கினான் என்பதைத் தமிழ்ப்பாட்டி ஔவை கூறுவதைக்கேண்மின் :-

"உண்டாயின் பதம் கொடுத்து
இல்லாயின் உடனுண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்" (புறம்)

நாட்டில் வளமுண்டானபோது எல்லோருக்கும் உணவுப்பங்கீடு செய்து, வளமில்லாதபோது எளிய உணவையும், ஏழையைப்போல் ஏழையோடு உண்டான். அந்த ஏழைகள் தோழன் அதியமான் என்கிறார் ஔவையார். உணவு முக்கியம் என்பதை உணர்ந்தான். "உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்" என்று உணராமலா சொல்லியுள்ளனர்.

"இரந்தும் வாழவேண்டுமென்று கடவுள் படைத்திருந்தால் ஒழிக அவன்" என்று உலகம் போற்றும் வள்ளுவர் கூறினர். "பாத்தூண் மரீயவனை" "பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல்" என்று பணக்காரனிடம் ஏழைசார்பில் வேண்டுகோள் விடுத்தனரேயன்றி நிரந்தர ஏற்பாடுசெய்ய முடிந்திலது. கம்பரைக் காண்போம் :-

ஒருநாடு இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி இருக்கிறார்.

"வண்மை இல்லையோர் வறுமை யின்மையால்'
"இல்லாரும் இல்லை உடையாரும் இல்லை"

இவ்வடிகள் கல்வியிற் சிறந்த கம்பனைப் போற்ற உதவுகின்றன. இதைத்தான் புதுவைக்குயில் கூவுகிறது.

"எல்லார்க்கும் எல்லாம் என்றிருப்பதான
இடம்நோக்கி நடக்கின்ற இந்தவையம்"
"இல்லையை உணவில்லையே எனும் எளிமை
இனிமேலில்லை எனவே முரசறைவாய்"

எனப் போராட்டக்கீதம் பாடுகிறது.

"இல்லை என்ற சோம்பேறியைப் பார்த்து நிலம் என்ற நல்லவள் சிரித்தாள்" என்ற புரட்சிவள்ளுவன் கூறியது. எனவே மக்கள் வாழ! நாடு வாழ! வேண்டிய உணவுக்கு நிலமாக, வேலையாக, நல்ல திட்டங்கள் உருவாகுமென்று ஏழை உலகம் எதிர்பார்க்கிறது.

மாணவர் மேடை

by

அ. கோ. ஜனார்த்தனம், II U.C. III B.

கதிரவனை மறைக்கும் வல்லமை எமக்கு இனி இல்லை என்றுஎண்ணிய கரிய மேகங்கள் நகர ஆரம்பித்தன; பொதிய மலை தன்சரிய ஆடையைத் தகர்த்தெறிய முற்பட்டது; பட்சிகள் கூடுவிட்டுப் பறந்தன; தாமரை, தன் இதழ்விரிக்க ஆயத்தம் செய்தது; பனித்துளிகள் சிட்டென மறைந்தன; பூஞ்சோலைகள் நன்மணம் வீசிப் பகலவனை வரவேற்றன; அருவியும், ஓடையும் ஆனந்தித்து ஆரவாரம் செய்தன; புள்ளினங்கள் புளகாங்கிதம் அடைந்து பாட்டிசைத்தன; பரிதியும் இத்தனை வரவேற்புடன் இன்னிசையும், பொன்னும், புகழும், பொறையும் தவழ்ந்த இப்பொன்னுடாகிய, தென்னாட்டில் தவழ விருப்புடன் வெளிவந்தான்.

அன்று சந்திரன், துயிலினின்று, துள்ளி எழுந்து, துரிதமாய் அனைத்தும் முடித்து அன்று மாலை நடக்கவிருக்கும் தன் "கல்லூரி மாணவமன்றம்" சொற்பயிற்சிக் கூட்டத்திற்கு ஆயத்தம் செய்ய அமர்ந்தான். பொருள் "புறநானூறு".

மாலைநேரம்; மணி ஆறு இருக்கும்; கூட்டம் ஆரம்பமாயிற்று. வழக்கம்போல் ஓர் உயர் பதவியினர் தலைமை தாங்கினர். பலர் பேசினர். இறுதியாகச் சந்திரன் எழுந்து வழக்கமான பீடிகையுடன் தன் பிரசங்கத்தைத் தொடங்கினன்.

"புறநானூறு! நண்பர்களே! புறநானூற்றை நினைக்குங் காலை என் சிந்தை, பொற்காலத் தமிழகத்தின்மேல் நாட்டம் கொள்கின்றது. பண்டைத் தமிழகத்தின் முடிமன்னர்களைப்பற்றி அறிய வேண்டுமானல், புறநானூறு அதற்கோர் கலங்கரை விளக்காம். பண்டைத் தமிழகத்தின் செவ்விய செங்கோலாட்சியை நினைப்புறவேண்டுமானல், புறநானூறு அதற்கோர் கலங்கரை விளக்காம். பண்டைத் தமிழகத்தின் வள்ளல்களின் வள்ளல் தன்மையை எண்ணவேண்டுமானல், புறநானூறு அதற்கோர் கலங்கரை விளக்காம். பண்டைத் தமிழகத்தின் கலையின், களி நடனச் சிறப்பைக் கண்ணுற வேண்டுமானல் புறநானூறு அதற்கோர் கலங்கரை விளக்காம். எனவே, அத்தகைய புறநானூற்றிலிருந்து—வரலாற்றுச் செவ்வத்திலிருந்து, சிற்சில, விடயங்களை ஆராய்வோம்.

பண்டைத் தமிழகத்தின் முடிமன்னர்கள், வெறும் அரசியல் அதிகாரிகள் மட்டுமல்ல; கலைக்குக் கண்ணுகக் காரியம் செய்த கலைஞர்கள்; கவிகளின் மூலம் நாட்டினைச் சீர்திருத்திய கவிஞர்கள்; நல்லாட்சியின் மூலம் மக்கள் அன்பைப் பெற்ற நல்லாட்சியாளர்கள்; புலவர்களை ஆதரித்த புரவலர்கள்; சுருங்கக் கூறின் அவர்கள் தமிழ் மொழிக்காகவும் நாட்டிற்காகவும் செயற்கருஞ் செயல்களைப் புரிந்து, மக்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த கள்வர்கள். இவ்வளவு நுண்ணிய விடயங்களையும்கூட நம்மால் காணமுடிகின்றது, புறம் பேசும் புறநானூற்றிலே.

பண்டைத் தமிழகத்திலே, புகழோடு வாழ்ந்த வள்ளல்களைக் காணுகின்றோம். அவர்களிலே பாரி என்பவன் குறிப்பிடத்தக்கவன். முல்லைக்குத் தன் தேர் தந்த முடி மன்னனவன். பாணரைப் பரிசிலோடு புன் சிரிப்புச் சிரிக்கவைக்கும் புரவலனவன். புலவர் பெருமக்களைப் புகழ்ந்து, அவர் கவிதையில் மூழ்கி, இன்பத்திளைத்துப் புரந்தருளுகின்றவனவன். அவனைக் கபிலர், ஔவையார் போன்றோர் பாடியிருக்கின்றனர். பாரியைக்

கபிலர் குறிப்பிடுகையில் "செந்தமிழ்ப் புலவர் எல்லாம் பாரி ஒருவனையே மாறி மாறிப் புகழ்வதேன், இவ்வுலகைக் காப்பவன் அவன்தானே? மழையும் உலகத்தைக் காக்கவில்லையோ?" என்று பாரியை இகழ்வதைப்போன்று புகழ்கின்றார். அப்பாட்டின் நயம்தான் என்னே!

"பாரி பாரி என்று, பல ஏத்தி
ஒருவர்ப் புகழ்வர் செந்நாப்புலவர்;
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே."

ஆகவே, வள்ளன்மையில் உலகில் தலை சிறந்த நாடாகத் தமிழகம் திகழ்ந்ததைப் புறநானூறு செப்புகின்றது.

கொடையும், வீரமும் தமிழரின் தலையாய பண்பு என்பதைப் புறநானூறு பலபடப் பகர்கின்றது. மன்னர்களின் வீரத்தையும், மக்களின் வீரத்தையும், அதனைப் புலவர் மிகைப்படுத்தாது கூறிய காலையுங்கூட நம் மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கின்றதன்றோ. பண்டை நாளில் வீரத்தாய்மார்கள், நாட்டிற்காகத் தம் குடும்பத்தையே அழிக்கவும் காத்திருந்தனர் என்பனவற்றையெல்லாம் நாம் காணுகின்றோம். நெடுஞ்செழியனைச் சேரனும், சோழனும் எதிர்க்கும் காலையில் புலவர்கள் செழியனுக்கும், அவன் படைக்கும் உற்சாகமூட்டி ஊக்குவித்ததைப் புறநானூற்றிலே தவிர வேறு எந்நூலில் நம்மால் காண இயலும்?

மன்னன் என்பதற்காக, மக்களின் குறைகளை எடுத்துரைக்கத் தயங்கவில்லை புலவர்கள். மேலும் அதைக் கடமையென ஏற்று, மன்னன் முன் சென்று மக்கள் குறையை மன்னனிடம் உணர்த்தி, அறிவுரை சொல்லிப் புகழ்பெற்றனர். அவர்களில் பலர் மன்னனுக்கு உயிர்த்தோழராகவும் விளங்கியுள்ளனர்.—இடத்தினல் (தூரத்தினல்) இருவரும் வேறுபட்டிருந்தாலும் கோப்பெருஞ் சோழன், பிசிராந்தையார் ஆகியவரின் உள்ளத்தின் நட்பு ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் மன்னர்கள், மொழியின்மீது பெருவிருப்புக் கொண்டிருந்தனர் என்பதைப் பல பாடல்கள் புகல்கின்றன. உதாரணமாக, மோசிகீரனர் என்னும் புலவர் இரும்பொறையின் முரசு கட்டிலில் அறியாது படுத்த காலை, அவன் அதைக் கண்ணுற்றும்—செய்யவேண்டிய செயலை—தண்டனையை விதிக்காமல், தமிழ் மீது—தமிழ்ப் புலவர்—மீது கொண்டிருந்த விருப்பினுல் கவரி வீசியதாக அறிகிறோம்.

தவிர, புறநானூற்றிலிருந்து, அக்காலையில் வாழ்ந்த புலவர்களைப்பற்றி அறிகின்றோம் நாம். அநேக பாவலர்கள், காவலர்கட்குக் கடமையுணர்த்திக் காலம் கடத்தினர். வருணனைப் புலவர்களாக மாங்குடி மருதனர் போன்றவர்களையும், வாழ்த்துப்பாப் பாடும், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனர் போன்றவர்களையும், ஔவையார், கபிலர், கோவூர் கிழார் போன்றவர்களையும், நாம் தெரிந்துகொள்கின்றோம்.

இவைமட்டுமே என்று எண்ணுதீர்கள் தோழர்களே! காவலர்மட்டுமன்றி, பாவலர் ஆண், பெண், என்ற பால் வேற்றுமை அற்றுப் பாடியுள்ளமையையும் புறநானூற்றிலே காணலாம்; இன்று நம்மால் கல்வியிற் கடைப்பட்டோர் என்று கருதப்படும் குற மகளிர் அன்று மலைநாட்டையாண்ட 'ஏறைக்கோண்' என்பவனை ஒரு குறமகளும், கரிகால் சோழனை 'வெண்ணி' என்னும் ஊரில் பிறந்த குயத்தியும், எயினக் குலத்திற் பிறந்த ஓர் இளமங்கை வஞ்சிமா நகரத்தின் வளம்பற்றியும் பாடியுள்ளார். இவை யாவற்றையும் நாம் இன்று புறநானூற்றில் காணலாம்.

இறுதியாக, அதில் காணப்படும், சில சொல் வழக்கு, காலவரையறை முதலியவற்றைக் கூறி என் உரையை முடிக்கின்றேன். பொதுவாக மன்னர்களைப் புலவர்கள் வாழ்த்துவதாகவே, வள்ளல்களைப் பாவலர்கள் பாடுவதாகவே, அரசியலை அறிஞர்கள் அனுசரிப்பதாகவே, ஆட்சியை ஆன்றவிந்தடங்கிய சான்றோர் ஆதரிப்பதாகவே பாடல்கள் புறநானூற்றிலே இருக்கும் நிறைய.

மன்னர்களை வாழ்த்தும்போது "காவிரி எக்கர் மணலினும் நீடு வாழ்க" என்றும், அவர்களின் பாதத்தை வணங்கிப் புகழும் போது "நின் பீடு கெழு நோன்தாளே" என்றும் இன்ன பிற வழக்குகளும் அக் காலையில் நன்கு வழக்கிலிருந்தன என்று நம்மால் ஊகிக்க முடிகின்றது.

எனவே அத்தகைய நூலைப் பயின்று பண்டைப் புகழறிந்து புது தமிழகத்திற்கு நல்லதோர் வழிகாண விழைவோமாக என்று கூறி என் சிறிய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

கைதட்டல் வானை முட்டியது. சப்தம் அடங்கி நிசப்தம் நிலவப் பல நிமிடங்கள் ஆயின. இறுதியில் முடிவு சந்திரனுக்குச் சாதகம்தான் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

CONGRATULATIONS ONCE AGAIN!

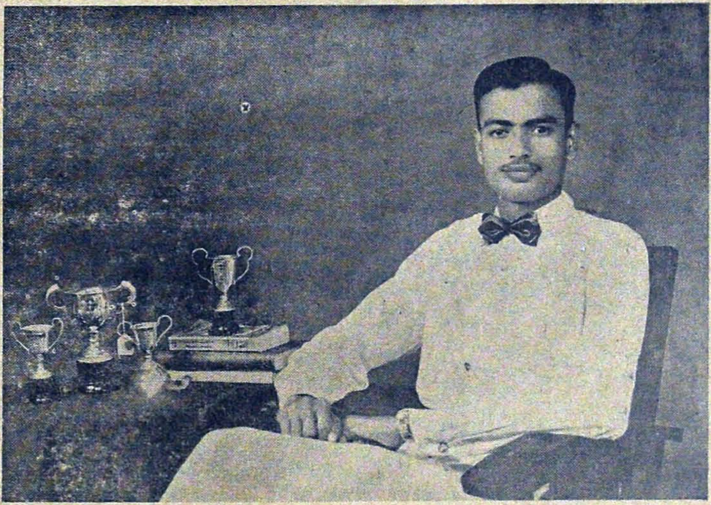

Mr. V. Mahalingam, IV B.A., Gr. IV B., our College Orator won the following prizes this academic year. *First Prize* in the contest conducted by the Madras State Co-operative Union in connection with All India Co-operative Week Celebrations on 6—11—'55. He also won along with Mr. V. Loganathan, III B.A. (Econ.) the *Pachaiyappa's College Principal's Rolling Cup* in the Inter Collegiate debate held on 12—11—'55. In both the contests the students of all the City Colleges participated.

ఆముక్తమాల్యద-కర్తృత్వము

by

B. Balapullanna, III B.A. IV B.

ఔను! ప్రపంచము బహువిశాల మయినది. కాబట్టి, విభిన్నాభిప్రాయములు తప్పక యుండగలవు. "లోకో భిన్నరుచిః" అన్నాడు పండితుడు. "ప్రపంచం పలు తెఱగులు" అన్నాడు పామరుడు. పండిత పామరు లంగీకరించిన, యీ జగత్ సత్యమును కాదనువా రెవరు? కాదని త్రోసిపుచ్చువా రెవరు? అట్లని ఒక మహామరుషునకు ద్రోహము చేయ దగునా? అతడు మాత్రము సామాన్యుడా?

అముక్తమాల్యద! అది ఒక మహాగ్రంథము. అమూల్య ప్రబంధము. అది మనకు లభించినది. దాని కర్తృత్వ మెవరి దయిన నేమి? మనకు కావలసినది ఫలము. అది యే చెట్టున మొలచినది యెవనికి కావలె? మన తోటలోని చెట్టుననే ఫలించెనని తోటమాలి చెప్పుచున్నాడు. అట్లే ఆగ్రంథమునందలి అవతారికాది పద్యములే రాయలవారి కర్తృత్వమును వేనోళ్ల నుద్ఘాటించుచున్నవి.

అవి పెద్దన మనుచరిత్ర యందలి పద్యము లని కొందరు వాదింతురు. అల్లసానివంటి మహాకవివరేణ్యునకు తన యొక్క గ్రంథము నందలి పద్యముల నట్లే మరియొక గ్రంథమునను బంకించుకొను దుర్దశయేమి పట్టినది? ఒక్క విషయము నేకవిధముల వ్రాయజాలిన కవితాపితామహు డట్టి పనికిమాలినపని యెన్నటికిని చేసి యుండడు. ఎన్ని విషయములనో పలు తెరంగుల చెప్పియున్న గండపెండేర బిరుదాంకితుడు తన ప్రభువంశ వర్ణనాది ప్రముఖ విషయముల యెడ నట్టి ఉదాసీనము ప్రదర్శించుననుట కలలోని వార్త. అయిన అ పద్యములు దీనియం దుండుటకు కారణము? కృష్ణదేవరాయలకు పెద్దనగారి యెడ నున్న గౌరవాతిశయ చిహ్నముగ వాని నాతడు స్వీకరించి యుండకూడదా? అల్లసాని మనుచరిత్రము చదివినపుడెల్ల రాయలు జ్ఞప్తికి వచ్చునుగదా! అట్లే రాయల గ్రంథము పఠించునపుడెల్ల అల్లసాని స్ఫురణకు వచ్చునట్లు వాని నట్లె గైకొని యుండరాదా? లేదు. రాయ లాత్మస్తుతిగావించుకొనుటకు సమ్మతము లేక తన యాస్థానకవి పద్యముల నా గ్రంథమున జేర్చియుండవచ్చును. ఈ సామ్యము కాక మరొక సామ్యమును కూడ నా రెంటియందు చెప్పవచ్చును. అముక్తమాల్యద గ్రంథమునందు ముక్కు తిమ్మనార్యునిచే రచింపబడిన కొన్ని పద్యములు కూడ గలవు. కొన్ని పద్యము లున్నంతమాత్రమున నా గ్రంథము ముక్కు తిమ్మనార్యునిచే రచింపబడినదని చెప్పుట గ్రుడ్డితనము. అదేవిధముగా మనుచరిత్రములోని కొన్ని పద్యములు ఆముక్తమాల్యదయందలి గ్రంథావతారికలోను, దశావతార వర్ణనమునందును గల వను నిదర్శనముతో పెద్దన్న కృతి యని చెప్పు టెంతయు సమంజసముగా నుండదు.

పెద్దనార్యుడు మనుచరిత్రను సులభశైలిని వ్రాసి యుండుటచే కఠినశైలిని నీ ఆముక్తమాల్యద వ్రాసె నని యొక వివాదము కలదు. అవి శైలియందే భేదించుట లేదు. శిల్పము, భావము, రసము, అలంకృతి, ధ్వని, శ్రావ్యత, యిత్యాది యనేక విషయములయందు భేదించుచున్నవి. కావున నివి రెండును పెద్దన రచనలే యని విశ్వసించుటకు వలనుపడదు.

ఎండక న్నెరుగని రాజు లేడ? కావ్యరచనయేడ? అని కొందరు గ్రుడ్డిగా వాదించిరి. "రవి గాననిచో కవి గాంచునే కదా?' అన్న జగ మెఱిగినసత్యమును వా రెఱిగినట్లు లేదు. ఈ వాదమును బట్టి కృష్ణదేవరాయలే ఆముక్తమాల్యదను రచించె నని కన్నులకు కట్టినట్లు తేటతెల్లము గావించుచున్నది.

అలెగ్జాండరు చక్రవర్తియె కదా? అతడు సారస్వతగోష్ఠు లెన్ని సలుపలేదు? సీజరుకూడ చక్రవర్తియేకదా? అతడు "కామెంటరీల" ను గ్రంథముల నెన్ని రచించలేదు? మహాఫ్రెడరిక్ రాజు కాడా? రాజులతో పోరాడలేదా? అత డెన్ని పద్యకావ్యముల రచింపలేదు? ఎన్ని గద్యకావ్యముల వ్రాయలేదు? అయిన నేమి అతనికి రాయలకు పట్టిన దుర్దశయే పట్టినది. ఏలయన, నాతడు రచించిన గ్రంథములను తన మిత్రుడగు వాల్టేరు మహాకవి కడకు పరీక్షార్థము పంప నతడు సరిచూచి వానిని ముద్రించుచు వచ్చెను. వాని నన్నిటిని వాల్టేరు మహాశయుడే రచించి యతని పేర ప్రకటించుచుండె నని గ్రుడ్డిలోకము ప్రచారము చేసినది.

ఇక భారతావనియందో సముద్రగుప్తుడు హర్షవర్ధనుడు, భోజుడు, బాబర్, వీరెల్లరును రాజులే. రారాజులే—కవిరాజులే. కృష్ణదేవరాయ లొక్కడూ కాడు? ఎన్ని గుండె లుండవలె. సంగీత, సాహిత్య సమరాంగణ సార్వభౌమ బిరుదాంకితుడగు శ్రీ కృష్ణదేవరాయల మహారాజే

ఆముక్తమాల్యదను రచించెనని ఘంటాపథముగా నొక్కి వక్కాణింపవచ్చును.

రాయల కంకిత మొసగిన మనుచరిత్రాది గ్రంథముల నాతడు కవిత్వప్రియుడని చెప్పుటయే గాక అతడు విరచించిన గ్రంథముల నేటిని బేర్కొని యుండలేదు. కాబట్టి అతడే గ్రంథములు వ్రాయలేదు. బాగుగా నున్నది. వాని నంకితము గొన్న తదుపరి రచించియుండ కూడదా? తిక్కన సోమయాజి కంకితము చేసిన "దశకుమార చరిత్ర"యందు అతని గ్రంథముల వేని నైనను కేతన యుదాహరించెనా? "మహాభారతము" కాదు, "నిర్వచనోత్తరరామాయణ"మ యినను లేద? కాబట్టి తిక్కన వానిని వ్రాయలేదనవలదా?

మనుచరిత్రము నేగాక ఆముక్తమాల్యదను కూడ పెద్దన వ్రాసినట్లీ క్రింది చాటుపద్యమువలన తెలియుచున్న దని చెప్పుచున్నారు.

చాటుపద్యము

సీ. ప్రౌఢ దీర్ఘ సమాసపదములు గూర్చి శ్రీ
 నాథుండు కూలార్చు నైషధంబు
దానితల్లిగ నల్లసాని పెద్దల తెల్పె
 ముదిమది దప్పి యాముక్తమాల్య
మాహించి తెలియరాకుండ సూరపరాజు
 భ్రమఁ గళాపూర్ణోదయము రచించె
నతిశ్లేషశబ్దవాగాడంబరం బొప్పఁ
 బస ఘటించెను మూర్తి వసుచరిత్ర
తే. నిట్టికవులకు నేను వాకట్టుకొలుపఁ
 జెప్పినాఁడ మదీయ వైచిత్రి మెఱయఁ
 పాండురంగవిజయమును బటిమ దనర
 విష్ణువరిష్ఠుఁడను రామకృష్ణకవిని.

పై చాటువు రాయలవారికి సమకాలికుడైన రామలింగడు వ్రాసినదని ప్రతీతి. నిజముగ మనము దానిని పరీక్షించిన ఆ చాటుపద్యమునందు "ఆముక్తమాల్య" మాహించి యను సంధి తప్పుగా నుండుటచే దానిని రామలింగడు మాత్రము వ్రాయలేదని తేటతెల్లమగుచున్నది. కావున ఆముక్తమాల్యద పెద్దన కర్తృక మని చెప్పుట అంధకారమువంటిది.

పై యన్నిటికంటె ప్రబలమైన కారణము గ్రంథమందే కలదు. రాయ లేకాదశినా డుపవసించి, విష్ణువు కడనే ఆ రాత్రి శయనించియుండ నా దేవుడు స్వప్నమున దర్శనమిచ్చి "ఆముక్తమాల్యద" ను తెనుగు సేయుమని నిర్దేశించెను. ఆ ఆనతిలో రాయలువారు రచించిన కొన్ని సంస్కృత గ్రంథముల నామములు సైతము కలవు. అట్టి సమయమున సాక్షాద్భగవంతునిచే నసత్యము లాడించుట కేరికైన మనస్కరించునా? ఆ గ్రంథమును పెద్దన్న చేత వ్రాయించి తన పేరు పెట్టుకొని కీర్తి పొందదలంచిన వాడు మనుచరిత్రలోని పద్యములనం దేల నుండనిచ్చును? శైలిభేదమునుబట్టియే యా గ్రంథము పెద్దనార్యుని కర్తృకము కాదని చెప్పవచ్చును.

పై నిదర్శనములున్నను, వాల్టేరు మహాకవిచే ఫ్రెడరిక రాజునకు పట్టిన దుర్దశ ఆముక్తమాల్య కర్తృత్వమునందు సంగీత, సాహిత్య, సమరాంగణ, సార్వభౌమ బిరుదాంకితుడగు శ్రీకృష్ణదేవరాయలవారికిని పట్టినది!

తన దాక వస్తే

by

B. RAGHUNATHARAO, IV U. C. IV B.

'మానవహృదయం అందరికీ ఒకే మాదిరిగా వుండొచ్చు కాని దాని ప్రవర్తన భిన్నరూపాలను ధరిస్తూవుంటుంది. అలాగే ప్రతి ఒకటీ దానిపుట్టుక ఒక్కటే అయినప్పటికీ దాని ప్రవర్తన మారుతూవుంటుంది. కూటికి లేనివాడు 'అన్నమో రామచంద్రా' యని అలమటిస్తూ వుంటే ఉన్నవాడు తిని జీర్ణించుకో లేకపోతాడు. బీదవాడు పెండ్లినాడు ఇద్దరే ఇద్దఱు మిత్రులతో సంతోషిస్తూ వుంటే ఉన్నవాడు చచ్చి నాడు ఇంట్లో బంధుమిత్రులతో విలపిస్తూంటాడు వానివారసుడు. లేనివాడు సంపాదించేందుకు పలుమార్గాలు చూస్తూంటే ఉన్నవాడు ఖర్చుపెట్టే మార్గం చూస్తూవుటాండు. రోగాలంతా ఆస్పత్రిలో రాత్రంతా మూలుగుతూవుంటే ఆరోగ్యవంతుడు ఆ రాత్రే సినిమాలో ఆనందిస్తూ యుంటాడు. ఇదంతా ప్లస్ మైనస్ కున్న భేదంఅంటే ఉన్నవానికి లేనివానికున్న భేదం. ఈ తారతమ్యాలు దైవనిర్ణయాలు కాబోలు' అనుకుంటూ రఘు బీచ్ లో సముద్రతరంగాల విజృంభణాన్ని చూస్తూ చల్లని గాలి పీలుస్తూ కూర్చున్నాడు.

రాత్రి భోంచేసి డాబాలో పండుకొన్నప్పుడు తిరిగి అట్టి తారతమ్యాలు ఎందుకున్నా యని ఆలోచింప సాగాడు. ఆలోచనా నిమగ్నుడై రాత్రి 12 గంటలకు పోలీసు స్టేషనులో కొట్టిన గంటనుబట్టి అర్థరాత్రి వేళయిందని అనుకొన్నాడు. కాని తన ఆలోచనలకు అంతమే లేకపోయింది. తన ఆలోచనలకు అంతే లేదా అన్న సమస్య ఏర్పడిందిప్పుడు. అంతమన్నది తప్పకవుంటుంది. ఎందుకంటే మొదలన్నది వున్నప్పుడు అంత ముంటుం దన్న విషయం తనకు బాగా తెలుసు. అయితే అది ఎప్పుడు కలుగుతుందా అనే సమస్యే. ఇప్పుడు వేసవికాలమవడము వల్ల రాత్రి దప్పికవేసింది. లేచి జగ్గులోని నీళ్ళు త్రాగి పడుకున్నాడు.

ఉదయం యథాతథంగా ఆఫీసుకువెళ్ళాడు. ఆఫీసులో తన మిత్రు లందరు వారి వారి పనులలో నిమగ్నులయి వున్నారు. సాయంత్రం 5 గంటలకు రఘు తన జీతాన్ని అందుకున్నాడు. జేబులో డబ్బు ఉన్నందువల్ల తనకు కావలసిన వస్తువులను చైనా బజారులో కొన్నాడు. ముచ్చట గొలిపే నూటు, మరికొన్ని విలువగల వస్తువులు తన సంచిలో వున్నాయి. వాటిని తీసుకొని కాఫీహోటలుకెళ్ళి కాఫీత్రాగి వద్దామని రామకృష్ణ భవన్ వెళ్ళాడు. ముందేమో వట్టికాఫీ తోటే లేచివస్తామని అనుకున్నాడు. కాని ఆ సప్లైయరు తన హోటల్లో కాఫీనే కాదు. మంచి మంచి స్వీట్లు, సావరి, కూల్ డ్రింక్సుకూడ వున్నాయి. ఏంకావాలో చెప్పుకోచూండ్దామని వెక్కిరించేటట్లు పెద్ద లిస్టు చేప్పేడు. అంతటితో రఘు నీకన్న నేనేమి తక్కువ అన్నట్లు కడుపునిండా ఫలహారంచేసి 1-5-6 బిల్లు సమర్పించి బయటపడ్డాడు. బస్సు స్టాపింగుకు వచ్చి బస్సుకోస మెదురుచూస్తున్నాడు. బస్సింకా వచ్చినట్లు లేదనుకొన్నాడు. నిజమే. అదిమనకు సంప్రదాయ సిద్ధమే కదా! అనుకొన్నాడు. కొన్ని నిముషాలు గడిచాయి; బస్సింకా రాలేదు. తాను పోవలిసింది 'వడపళని'కి బస్సు ఏఅర్ధ గంటకో కానిరాదు. ఆటో రిక్షాలో పోదా మనుకున్నాడు. కాని వృథాగా ఎందుకు డబ్బు పాడు చేయడం. ఇంతకు తనకు ఇంట్లో ఎవరున్నారని తాను తనరూమే. ఎప్పుడుపోయినా అడిగే దిక్కు లేదు. ఎవరో తన్ను మెల్లగా ట్రవుజరుపట్టి లాగినట్టయింది. రఘు కంగారుగా ఏ జేబుదొంగోనని తిరిగి చూచాడు. దైవవశాత్తు వాడు కాడు కాని ఒక చిన్నముష్టిపిన్నాడు సుమారు 8 సంవత్సరా లుంటాయి. దిగంబరుడుగా వున్నాడు. తైలసంస్కారం లేని వానిజుట్టు, చింపిరికండ్లు చూపరులకు అసహ్యం పుట్టుకొస్తుంది. వాడు సార్, ఒక పైసా ఇవ్వండి సార్ ఆకలవుతూంది అన్నాడు. తన దగ్గఱ చిల్లర లేదన్నాడు. వాడు తన కాళ్ళమీద పడబోయే సరికి వాడు వినేటట్టు లేడని అంతటితో 'క్యూ'లో పోయి నిలుచుకున్నాడు. వాడు అక్కడ వదలలేదు. ఈ దృశ్యాన్ని చూచి అందఱూ ఆనందింప సాగారు. రఘుకు ఆవేశంతోపాటు అవమానకరంగా తోచింది. 'పిల్లికి చెర్లాటం ఎలుకకు ప్రాణసంకటం' అంటూ ఏదో గొణిగాడు. సరే వీడిని ఎలాగయినా సాధించాలనుకున్నాడు. లేకుంటే ఈ వెధవ టోంపాయి తన్ను ఈలాగ సాధిస్తాడా. వీడెంత వీడి వయస్సెంత? అనుకున్నాడు. అంతలో ఒక వ్యక్తి ఈ వెధవలు మొండివెధవలు వదలరు అన్నాడు. ఇంకో వ్యక్తి పాపము కుఱ్ఱా డంటూ పైసా ఇచ్చాడు కాని వాడు మాత్రం రఘుని వదలలేదు. రఘు 'కూ'నుంచి బయటకు వచ్చి తాను ఏషాపులోనికోపోతే వీడురాడనుకొని బయలు

దేరాడు. కుఱ్ఱాడు వెంటపడ్డాడు. షాపులో కొనేదేమీ లేకపోవడంవల్ల హోటల్లోనికి వెళ్ళి ఇష్టం లేకపోయినా కాఫీ త్రాగుతూ వెధవ వెళ్ళిపోయి ఉంటాడు. ఇటువంటి వాళ్ళను ప్రోత్సాహించకూడదు. వీళ్ళను ప్రోత్సహించడమంటే దేశదారిద్ర్యాన్ని పెంచడ మన్నమాట. వెధవ ఎక్కడన్నా కష్టపడి బ్రకతరాదూ? తన దగ్గర నిజంగా పైసాగా చిల్లర లేదు. అయితేమాత్రం చిల్లరమార్చి ఇచ్చి ఉండే వాడే కాని తుంటరివెధవ తన్ను అంత మందిలో సతాయించాడు. తా నివ్వకుండా పోయింది సాధింపు కోసమే కాకపోతే మరెందుకు కాదు. అనుకుంటూ బయటపడ్డాడు. వాడు తన్ను వది లేగా! రఘుకు అంతటతో వాణ్ణి సాధించాలనే కోరిక ఎక్కువయింది. సరే వీడిని నాలుగుతన్నులు తంతే బాగుంటుందేమో నని అనుకున్నాడు. ఎలా తన్నడం? పబ్లిక్ బజారులో వాణ్ణి తంతే గోలచేస్తాడు. రచ్చవుతుంది. అందుకు ఉపాయ మాలోచించి హైకోర్టు కాంపౌండులో పడ్డాడు. నలువైపులా చెట్ల నీడ లుండడం వల్ల వ్యక్తికి గుర్తుపట్టడం కష్టమే అంతటితో వాని చెంపమీద నాలుగు వాయించాడు. వాడు మూర్ఛపడ్డ వానివలె నటించాడు అబ్బ! శని వదిలింది అనుకొని బస్సెక్కి రూము చేరుకున్నాడు.

రాత్రి పడుకొనేటప్పుడు తాను కుఱ్ఱవానిపట్ల ప్రవర్తించిన విధానాన్ని తలచుకొని అసహ్యించుకొన్నాడు. వాడు తన్ను పైసా అడిగినందుకు లేదన్నాడు. వాడు మొండిపట్టు పడితే వాడిని సాధించేందుకు హోటల్లో దాక్కొని రెండణాలు పెట్టి కాఫీ త్రాగాడు. పైసా బేడలో ఎనిమిదోవంతు. ఎందుకో వెధవసాధింపు. తన సాధింపువల్ల ఏం ప్రయోజనం! కుఱ్ఱవాడి చెంప వాచింది. తనకు అనవసరమైన ఖర్చు. ఇది అంతా డిగ్నిటీమెయింటెయిన్ మెంట్ అన్నమాట. పాడుడిగ్నిటీ, అందులో ఏముంది. నిన్నటిదినం బీచ్‌లో తనకు కలిగిన ఆలోచనకు అంతము దొరికింది. మానవుని కొన్ని సమయాల్లో తన్నావరించియున్న విషయాలను చింతిస్తూ తనపైనే భారమంతా వున్నదని చింతిస్తాడు. బుద్ధునివలె ఆలోచిస్తాడు. ఈ సత్యానికి తాను నిదర్శనం. తనుచింతించినంత మాత్రాన ఈ లోకంలోని భేదాభేదాలు తొలగిపోవు తారతమ్యాలు దైవనిర్ణయాలు చిన్నచూపుచూసే వారందరూ నిజంగా తమ గర్వంతో కాకున్నా తనవలె డిగ్నిటీ కోసమో సాధింపు కోసమో అలాప్రవర్తిస్తారు. లోకంలో చిన్నా పెద్దా, బీద ధనికులు అన్న భేదాలు లేకుంటే అది లోకమనిపించుకోదేమో అనుకుంటూ పడుకున్నాడు. తర్వాత రఘుకు భేదాల ఆలోచనే రాలేదు.

—

సుశీల

by

P. SUBRAHMANIAM, B. A. IV B.

(రవీంద్రుడు రచించిన **"Once ther was a king"** అను కథను అనువదించుటలో కొన్నిమార్పుల గావించి నందులకు పాఠకులు క్షమింతురుగాక)

అది ఒక సాయంసమయము. వాన మిక్కుటముగా కురియుచుండెను. నేను మాయింటి వసారాలో నొక మూల కూర్చుండి రాత్రి 7½ గం. వరకు వర్షము పడవలసినదిగా దేవుని ప్రార్థించుచుంటిని. కారణము నేను "ట్యూషన్"కు పోవలసి యుండుటయే. పైనపేర్కొన్న విధముగా నేను నాటక మాడుచుండగా మాబడిపంతులు **(Tutor)** గారి గొడుగు నాదగ్గఱకే కాసన్న మగుచున్న చిత్రమును గాంచగనే నాగుండె నీరైనది. కాని ధైర్యము చేసి, తెప్పరిల్లి యచ్చోట నిలువక ఒక్క పరుగున పాచిక లాడు మా అమ్మ, అమ్మమ్మల దగ్గరకు వెళ్లి "అమ్మా! నాకు తలనొప్పిగా నున్నది. ట్యూషనుకుపోలేను" అని మా అమ్మను ప్రార్థించితిని. పాచిక లాడుటలో నిమగ్నురాలై యున్న మాయమ్మ "**Tutor** వస్తే అబ్బాయికి ఒంట్లో బాగులేదని చెప్పి పంపి వేయవే" అని పనికత్తెకు ఆర్డరు వేసినది. ఆవిడ అర్డానిని శిరసావహించినదై యట్లే గావించెను.

పంతులుగారిని మోసగించితిమిగదా యను సంతోషముతో నుప్పొంగుచు ఒక్క కథను జెప్పుమని ముదుసలి యగు మా అమ్మమ్మనుకోరితిని. ఒక్క నిమిషముగూడ పరకాయించి అటు, నిటు, చూడని మా అమ్మమ్మ నామనవిని పెడచెవిని బెట్టెను. కథను వినుటకు ఆతురతతోనున్న నేను మా అమ్మమ్మను మరల తొందర బెట్టగా మాఅమ్మ బెదరించి నాకంక బెంగ మొగము జూపినది. కొంత సేపటికి పాచికలయాటయు పూర్తిగా వచ్చెను. పిల్లికి ఎలుకలన్న నెంతాశయో, కథలన్న అంతాశ నాకు, కావున నే ఆట సమాప్త మొందగనే మా అమ్మమ్మను కథ జెప్పమని గుర్తుకు దెచ్చితిని. అంతట నామె యీక్రింది విధమున కథ జెప్ప దొడంగినది.

"పూర్వ మొకప్పుడు శుద్ధోధనమహారాజు 'కపిలవస్తు' అను పట్టణమును పరిపాలించుచుండెను. ఆరాజు "అహింసాపరమోధర్మః" యను సూత్రము నవలంబించి రాజ్యమును బరిపాలించుటచే నెలకు మూడువానలు సక్రమముగా కురియుచుండెను. పాడిపంటలు సమృద్ధిగా పండుచుండెను. ప్రజలే కష్టములకు గురిగాకుండ సుఖముగా జీవించుచుండిరి. ఎచ్చోట వెలుతురుండునో అచ్చోటనే చీకటియునుండునన్న మనపూర్వికుల లోకోక్తి ప్రకారము ఏకొఱతయులేని ఆరాజ్యములో రాజునకు పురుషసంతానము లేకపోవుటయే కొఱతగా నుండెను. కొంతకాలమునకు రాజు తనజీవితముపై విసుగొంది అడవులకు వెళ్లి తపమాచరించి మగశిశువును బడయవలయు నన్నపట్టుదలతో తనరాణిని కుమార్తెయగు సుశీలను భవనమున వదలిపెట్టి పోయెను.

ఇట్లు కొన్నాళ్లు గడచినవి. "పువ్వు పుట్టగనే పరిమళము వ్యాపించునట్లు" రాజకుమార్తె నిండు జవ్వనియైన వార్త యందఱి చెవులకందెను. కాని రాజుమాత్రము ఇంటికిరాడాయెను. రాజకుమార్తె రజస్వలయయి నాలుగు వత్సరము లగుటచే సుశీలకు వివాహప్రయత్నములు జరుపు భారము రాణిపై బడెను. తనభర్త లేనిదే యెవ్విధమున నామె తనకుమార్తె విషయము తలపెట్టగలదు? కాన ఒకయుపాయమును తలపెట్టి భటులను బిలిచి "మీరు అడవులవెంబడి బోయి రాజునుగాంచి, ఒక్కరాత్రి రాజభవనమున భోజనము గావించి తిరిగి యడవులకు చేరునట్లుగా జెప్పి తీసుకరావలసినదని" అన యిడెను. వారును రాణి ఆజ్ఞను తలదాల్చినవారై యవ్విధముననే యొనరించిరి.

మరుసటి ఉదయము రాజు, రాజభవనమును జేరగనే తనంతట తానే పొంగిపొరలుచున్నటువంటి సంతోషమును రాణి పట్టరానిదియై స్వయముగా పలువిధములగు పదార్థములచే రాజును మెప్పింపగోరినదై వంటను పూర్తిగావించి స్వయముగ తానే రాజుగారికి వడ్డించెను. ఆసమయమున మందహాసము మొగమున తాండవ మాడుచుండగా, చిరునవ్వులు పెదవులపై చిందులు ద్రొక్కుచుండగా, మల్లెమొగ్గలవంటి పండ్లలోని కాంతులు దీపపుకాంతులతో సమ్మిళితమై ప్రకాశించుచుండగా, తనశరీరము దేదీప్యమానముగా మెఱయుచుండగా, నెమలిఫించముతో చేయబడిన విసనకఱ్ఱను చేబట్టి కనులకు మిఱుమిట్లు గొలుపు సుశీల తనతండ్రిప్రక్కన నిలబడెను. ఆలావణ్య లతికను గాంచిన రాజు సందిగ్ధావస్థుడై "ఎవరీమె?" అన్నట్లు, ప్రశ్నార్థకముగా రాణివైపు చూడ, అందులకు రాణి "ఈ బంగారుబొమ్మ నీయనుంగు కుమార్తెయేగదా, నీకు స్ఫురణకు రాలేదా" యని బదులుపల్కెను. అప్పుడా రాజు ఆశ్చర్యపడి "ఈ చక్కని చుక్కయగు నాకుమార్తెకు నీవేల యింకను వివాహము గావింపక యూరకుంటివి?" యని ప్రశ్నించెను. మనకోరిక సఫల మయ్యెను గదా యను సంతోషముతో, ఇదియే తరుణమనియెంచి రాణి 'మీరులేనిదే నేనెవ్విధమున వివాహ మొనరింతును'

అన్న పలుకుల వెలిబుచ్చెను. అంతట రాజు "ఇది ఏటి కర్మ? అడవిని వీడి యిచ్చోటి కేల వచ్చితిని" అని మదిలోన దలపోసినవాడై వెంటనే "నేను జెప్పు నిబంధనకు నీవు లోబడియుండవలయును సుమా!" యని రాణిని అడుగగా నామెయు సమ్మతించెను. "నేను రేపటి రోజున రాజభవనమును వీడిపోవునప్పు డెవరిని తొలిసారిగా గాంతునో యాతడే యీమెకు భర్త. అతనికే యీమె నిచ్చి నీవు పెండ్లి గావింపవలయును" అని యొక నిబంధనను రాజు పలుకగా దానిని రాణి శిరమునదాల్చినది. పాప మా సుశీల విధివిలాస మెవ్విధమున నున్నదో గదా!

వేకువజామున 4 గంటలకు కోడి కూసెను. రాజు శయ్యనుంచి లేచెను. రాణి, యుక్తవయస్కుడును, బుద్ధిమంతుడును నగునొకడు రాజు కంటి కగపడవలయు నని ఈశ్వరుని ప్రార్థించుచుండినది. బలాఢ్యుడును, ధీరుడును, వీరుడును, బుద్ధిమంతుడును నగు నొక లేబ్రాయపురాకొమరు డొకడు రాజుకన్నులకు గోచరింపవలయు నని కలలు గనుచు సుశీల వేయిదేవుళ్లకు మ్రొక్కుచుండెను. కాని సుశీలనో మెవ్విధమున పండునో గదా! రాజు ప్రయాణమునకు సిద్ధ మయ్యెను. రాణి, సుశీల, వేయి కండ్లతో దేవుని వేడుచుండగా రాజు బయలుదేరెను. భవనపుమెట్టుల నొక్కొక్కటిగా దిగుచుండెను. చివరకు కట్టకడపట్టిమెట్టున కడపటి అడుగు బెట్టెను. ఇక క్రింద అడుగు బెట్టగనే ఎవ్వరిని రాజు చూచునో యాతనికగదా సుశీల వివాహము జేసికొనవలసినది. పాపము! ఎంతపాపిష్ఠురాలా సుశీల! ఏమివిధి? ఏమని విన్నవింతు. సమిధ లేర్పఱచుకొనుచున్న 7 ఏండ్ల బీదబ్రాహ్మణ బాలుని గాంచిన రాజీ బాలునికే సుశీల నిచ్చి వివాహ గావింప వలయు నని రాణి కాజ్ఞాపించి అరణ్యంబుల వెంబడి వెళ్లిపోయెను."

మహావైభవముతో సర్వైశ్వర్యములలో తుల తూగుచున్న రాకొమరుని పెండ్లి గావించుకొనవలసిన సుశీల, విధికి బలియై, అమాయకత్వ మనుసముద్రములో ఒడ్డును గానక, సమిధ లేర్చుకొనుచున్న బీదబ్రాహ్మణ బాలునా వివాహమాడుట. ఇదియేనా రాజనీతి? ఇదియేనా రాజధర్మము? ఇదియేనా రాజు గావింపవలసిన న్యాయము? అక్కటా! ఏమి విధి? ఏమనివిన్నవింతు! ఈవిధిని తప్పించుకొనుటకు బ్రహ్మరుద్రాదులకైనను తరము గదా!—యని ఒక ఉపన్యాస మిచ్చి మరల కథను సాగింపుమని మా అమ్మమ్మను వేడితిని.

"బ్రాహ్మణబాలునకు, సుశీలకును వివాహము గావించిన తదుపరి యాతడు బడికి బోవుచు వచ్చుచుండెను. ఇవ్విధమున బడికి బోవుచు వచ్చుచునుండ, తనతరగతి విద్యార్థులు "మీ యింటియందు నీతో నివసించుచున్న ఆలేబ్రాయపు జవ్వని యెవ్వతె" యని ప్రశ్నింపసాగిరి. వారడిగిన ప్రశ్నలోని గూఢార్థమును గ్రహించినవాడైనందున "ఆమె యెవ్వరో కనుగొని మీకు మనవిచేసెద" నని వినయముతో బల్కెను. అంతట నబ్బాలు డిల్లు చేరగనే "ఎవ్వతెవీవు? నీచరిత మెట్టిది? నీవు నాతో నివసించుటకు కారణం బేమి? నీవు నా కపరిమిత ప్రేమపూర్వకముగా పరిచర్య చేయుటెందులకు"-యనుప్రశ్నలవర్షమును నామెపై కురిపించెను. అందుల కాబిడ్డ "నీకు రేపటి రోజున సమాధాన మిచ్చెద" నని పల్కి యాతని నూరడించి, గావింపవలసిన యుపచర్య లన్నియు గావించి యాతని నిద్దుర బుచ్చెను.

మరుసటిరో జాతడు కమ్మనికలలతో నిదురలేవగనే మొండిపట్టుపట్టి, యెవ్విధముననైనను ఈ సౌందర్యవతి యొక్క పుట్టుపూర్వోత్తరముల దెలిసికొని, పెండ్లి గావించుకొని సుఖమును, భోగభాగ్యంబులను, ననుభవింపవలయు నని మదిం దలచినవాడై "ఈరోజున నీచరితను చెప్పక తప్పదు. కాననిప్పుడే నీవు నిష్కర్షగా నుడువవలసిన దని పల్కగా, ఆబిడ యద్దానికి "ఈరోజురాత్రి భోజన మైనపిదప సావకాశముగా కూర్చుండి అన్ని సంగతులను సెలవిచ్చెద" నని యాతనిచేతిపై, మృదువైన తన చేతిని వైచి వాగ్దాన మొనరించెను.

సూర్యుడు పడమటకొండయందు జేరెను. మేతకై పోయినపశువులు, ఇంటిమొగము పట్టినవి, పక్షులు తమ తమ గూళ్ల జేరుచుండెను. నిమిషములతరబడి నల్లని చీకటియు ఆవరించినది. రాత్రియు సమీపించెను. వికసించిన పుష్పము దరికి భ్రమరము చేరగనే యాపుష్ప మెంత సంతోషపడునో యట్లే తనభర్తతోగూడ సుఖభోగములను నీరోజనుభవింప బోవుదును గదాయని పుష్పములతో శయ్యామందిరము నింపి భర్తకు భోజన మిడెను. ఆతడు భోజనమును పూర్తి గావించుకొని వెళ్లినతదుపరి, యామె మిగిలిన పదార్థములను మనసార మ్రింగి తాంబూలపు బళ్లెమును చేతధరియించి శయ్యామందిరములోనికి బ్రవేశించెను. అంత నామె వాడిపోయియున్న మొగముతో దీర్ఘనిద్ర బోవుచున్న తనభర్తను గాంచి యింతలోనే యీతని మోము వాడిపోవుటకు హేతువేమైయుండు నా యని దీర్ఘాలోచన గావించుచు నొకప్రక్కకు తిరిగిచూడగా, సర్ప మొకటి శయ్యను వీడి దాటిపోవుచుండుటను గాంచెను' అని చెప్పి మా అమ్మమ్మ కథను పూర్తిగావించెను.

యుక్తవయస్సులో నున్న నేను, మా అమ్మమ్మకథను పూర్తిచేయగానే ఏమిదేవుడు? ఎక్కడిదేవుడు? నిండు యౌవనము, కలకలలాడు మొగము, ధైర్యస్థైర్యములు నిండియున్న ఆయుక్తవయస్కుని కోరికను తీర్పతీసుకొని వెళ్లుటయా? యౌవనముతో నిండియున్న సుశీల శరీరము సుఖ మనుసంతోషమును అనుభవించుటకు సిద్ధపడియున్న సమయమున, నామెవాంఛను నిదేర్పక యామె బ్రతుకునే చీకటి చేసిన దైవ మొకదైవమా? న్యాయాన్యాయవిచక్షణ లేదా? డెబ్బదిఏండ్లు నిండి, అన్ని ఆశలు పూర్తిగావించుకొన్న మా అమ్మమ్మను తీసికొని వెళ్లకూడదా—యని దైవమును తిట్టుచుండగా "నాయనా! అన్నము తిందువు రారా!" యనిపల్కిన మాఅమ్మ ముద్దుమాటలను వినగానే వెళ్లిపోయితిని.

శ్రీనాథుని భాషాసేవ

by

A. RAGHAVAN, II D, III A GROUP.

ఆంధ్రకవితాప్రపంచమున పురాణయుగములోఁ జిరకీర్తి గడించిన మహాకవులలో శ్రీనాథుడు పేరెన్నికగన్నవాఁడు. అతఁడు క్రీ. శ. 13, 14 శతాబ్దములమధ్య జీవించియుండినట్లు శిలాశాసనములవలన తెలియుచున్నది. శ్రీమదాంధ్రభాగవత కర్తయగు బమ్మెరపోతనామాత్యుని సమకాలికు డితడు. సంస్కృతాంధ్ర భాషలందు అసమానపాండిత్యము గలవాడగుటచే ఇతనికి ఉభయభారతి యని కూడ పేరువచ్చెను. శ్రీనాథుడు సరస్వతీకటాక్షమునకు సంపూర్ణముగా పాత్రు డయ్యెను. ఇతని సీసపద్యములు విశిష్టమైన నడకగలవి. శ్రీనాథుని కవిత్వము గంగాప్రవాహమువలె జాల గంభీరముగానుండును. కథాసందర్భమునుబట్టి శైలి మాఱుచుండును. ఇతని రచనలన్నియు పామరజనోపయుక్తములుగానే యుండు ననుటలో సందియమావంతయు లేదు. ఆంధ్రభాషాప్రపంచమునకు శ్రీనాథమహాకవి చేసినంత సేవ మఱి ఏకవియును చేసియుండడని నొక్కి చెప్పుటలో సందియము లేదు. ఇక ఆమహాకవి యొక్క జీవితవిశేషముల నించుక పరిశీలింతము.

శ్రీనాథునిరచనాప్రావీణ్యము

శ్రీనాథుడు "చిన్నారిపొన్నారి చిఱుతకూకటినాడు" అనుపద్యమునందు తన జన్మస్థానము కర్ణాటకదేశ మని చెప్పుకొన్నాడు. పైపద్యము కాశీఖండములో నున్నది. ఇతడు తనపదునాల్గవయేట నే మరుత్తరాట్చరిత్రను రచించినట్లు చెప్పుకొన్నాడు. మఱియు నితడు శాలివాహనసప్తశతి, శృంగారనైషధము, భీమఖండము, వీథినాటకము హరవిలాసము మున్నగు గ్రంథముల రచించి ఆంధ్రవాఙ్మయమునకు ఆంధ్రభాషకు నపార మగుసేవ జేసెను. ఇతని రచనానైపుణ్యము శైలి మఱే కవికిని లభ్యము కాలేదని నొక్కి చెప్పవచ్చును. శ్రీనాథుని యత్యుత్తమ రచనలలో నొకటియగు హరవిలాసమును గూర్చి యించుక పరిశీలింతము.

హరవిలాసమును చదివిన ప్రతిమనుజునికిని శ్రీనాథుడు శివభక్తుడనుట స్పష్ట మగును. రచనావిధానమునందును కల్పనాచిత్రమునందును దానిని సమరించు కొనుటయందును నాతడు అందెవేసినచేయి. పతనావస్థలోనున్న ఆంధ్రభాషను శ్రీనాథుడు ఉచ్ఛస్థితికి తెచ్చె ననుటలో సందియము లేదు. హరవిలాసమునందలి గౌరీకల్యాణ మనుభాగమునుగూర్చి పరిశీలింతము.

పతివ్రతాశిరోమణియగు పార్వతి దృఢమనస్కయై పరమేశ్వరుని తన భర్తగా జేసికొను నుద్దేశముతో ఘోరతప మాచరించుచుండెను. ఇట్లు కొన్నిదినములు గడచెను. మాయావేషధారియగు శివుఁ డామె మనస్సును శోధించుటకై నొక వటువురూపము దాల్చి యామె తపస్సుచేయుచున్న స్థలమున కేతెంచెను. సుగుణముల రాశియైన పార్వతి యాతనికి నమస్కరించి యాశీర్వాదమును పొందెను. ఆ వటువుగూడ నచటనే తపము సేయ మొదలిడెను. ఒకనాఁ డా బ్రహ్మచారి పార్వతితో ఇట్లనెను. "తల్లీ! ఇంతటి చిఱుప్రాయములో నీవు దేని నుద్దేశించి యిట్టి భయంకరతపమును చేయుచున్నావు. నేనును విని సంతోషించెదను చెప్పుమా" అని అడిగెను. పార్వతి చిఱునవ్వు నవ్వి ఇట్లనెను.

ప్రళయముల కల్పించు వాడును లోకోపకారార్థమై రాక్షసుల వధించువాడును శ్మశానమే గృహముగాగల వాడును అగు పరమశివుని భర్తగా జేసికొను నుద్దేశముతో నే నీఘోరతప మాచరించుచున్నా నని చెప్పెను. అప్పుడా బ్రహ్మచారి లేచి నిలబడి పరమశివుని కఠినోక్తు లాడెను. ఈ సందర్భమున శ్రీనాథుని రచనాపాటవము ఉచ్చస్థాయిలో నున్నదని చెప్పుటలో సందియ మావంతయు లేదు.

సీ. రాయంచ యంచు జీరకు జోక యగు గాక
　　పచ్చియేనికతోలు పచ్చడంబు
హరిచందనాస్పదంబగు చనుంగవమీఁద
　　బట్టు జేకొనుగాక భసితధూళి
కమనీయచరణ లాక్షారాగరేఖచే
　　ముద్రితంబగుఁగాక రుద్రభూమి
కలితముక్తాఫలగ్రైవేయకంబుతో
　　దులదూఁగుఁ గాక పెంజిలువపేరు

తే. మనువు లెస్సయి యుండెబో మానవతికి
　　నివ్విధం బన్నలోకంబు లెల్ల నగర
　　యాహాహ! ముదిగొద నెక్కి భిక్షాటనంబుఁ
　　జేయఁబోవుట యనియు మేల్చాయ చున్నె!

యను పద్యము మూలమున శ్రీనాథుని పాండిత్యమును మనము తెలిసికొనవచ్చును. ఇక కిరాతార్జునీయము నందలి పద్యము లన్నియు నాణి ముత్యములే యనుట నిస్సందేహము.

తే. ఎవ్వడవురోరి నీవు నాయెదురఁ బాఱు
పంది నేసితి బాహుదర్పంబు మెఱసి
యెఱుఁగవుర యోరి నన్ను నీయింద్రకీల
పర్వతం బేలు వనచరసార్వభౌము.

కిరాతార్జునీయమునందు శ్రీనాథుడు అర్జునుని శాంత మూర్తిగాను కిరాత వేషధారియగు శివుని ముక్కోపిగను చిత్రించెను. ఇదియే శ్రీనాథుని రచనలో పేరెన్నిక గన్న సుగుణము. ఇట్లు ఆంధ్రకవితా ప్రపంచమున సాటి లేని మేటికవియై శ్రీనాథుడు అలరారుచున్నాడు.

ఉపసంహారము

శ్రీనాథుడు తన యవసానకాలమున మిక్కిలి కష్టముల పాలై మడిసినట్లు చెప్పుకొన్నాడు. మహారాజాస్థానముల గవిసార్వభౌముడై వెలసి మహాభోగముల ననుభవించియు దుఃఖములపాలై మరణించుట యాతని యౌవనదశలో నాడినయాటల ఫలితమే యని చెప్పవలసి యున్నది. ఇతడు మహాకవియై యుండియు బారలౌకిక చింతమై భగవంతున కొక కృతియైన నీక తన గ్రంథము లన్నియు నర్థలోభమున మనుజుల కిచ్చుట యాశ్చర్యకరమైన విషయము. సకల శాస్త్రపారంగతుడును మహాకవి సార్వభౌముడునగు శ్రీనాథుని జీవితము మిక్కిలి ప్రశస్తమని అందఱు నేకగ్రీవముగా నంగీకరింపవలసిన విషయము.

వేణీసంహారము - భీముఁడు

by

P. Subrahmanya Sastri, III B. A. Class IV B. Group.

భీముఁడు ధీరోద్ధత నాయకుఁడు. ఈతని ధైర్యౌద్ధత్యముల కీతని యసహాయ శూరత్వ మమిత బలసంపన్నత్వము వన్నె వెట్టుచున్నవి. మూర్తీభవించిన కోపమా యన్నట్లు శత్రువుల కీతఁ డగపడుచుండును. సులభక్రోధుఁడగుటచే నొక్కొక్క సమయమునం దుచితానుచితముల మఱచి మాటలాడుచుండును.

అవమానము సహించుట చేతగామిగా భావించు స్వభావము కలవాఁ డగుటచే కోపకారణములైన శత్రుచర్యలు తలంపునకు వచ్చినప్పుడు పెల్లుబుకు కోపము నాతఁడు నిగ్రహింపఁజాలక పోవుచుండెడివాడు. అట్టిసమయముల నన్నదమ్ములనుగూడ తృణీకరించు టాతనికి పరిపాటియై పోయినది.

ఆతనికోపమున కుపశమనము శత్రుపరాభవము, శత్రునాశనముగా కన్య మెఱుంగడు. ఈతడు ద్రౌపదిని చూడగానే యామెను పరిభవించిన దుశ్శాసన, దుర్యోధనాదు లాతని మనోనేత్రమునకు ప్రత్యక్ష మగుచుండురు. కోపావేశ పరవశుడై శత్రుసంహారమునకు ముందు కుఱుకుటయే గాని సమయాసమయము లాలోచించుట యాతని శక్తికి మించిన పని.

ఈతఁడు కేవలము కార్యశూరుడే కాని వాక్శూరుడు గాడు. అప్రతిహత ప్రతిజ్ఞుఁడుగా పేరు గాంచుటకే ప్రయత్నించును గాని ప్రతిజ్ఞాభంగము సహింపని మహాభిమాని. అందుచేతనే కౌరవపాండవుల కెక్కడ సంధి కుదిరిపోవునో యెక్కడ తనప్రతిజ్ఞకు భంగము వాటిల్లునో యని యాతఁడు తహతహలాడి పోయినాడు. రాయబారమునకుబోవు శ్రీకృష్ణునకు తన యభిలాష దెలిపి సంధి కుదురకుండునట్లు చేసికొని రమ్మని యెంతయో ప్రార్థించెను.

ప్రతీకారమును సకల శత్రుసమక్షమున బాహాటముగా నొనర్చిన గానియాతనిమనస్సునకు శాంతి యుండెడిదిగాదు. ఈతడొక్కొక్క సమయమునందు తమకుకల్గిన పరాభవమునకు ప్రతికృతిగా శత్రువులను చమత్కారముగా పరిహసించి తనకోపమును చల్లార్చుకొనుచుండువాడు. శ్రీకృష్ణునకు పరమభక్తుడుగాను పరమజ్ఞానిగాను నటించి తన కార్యమును చక్కగా సాధింపఁగల్గిన కార్యవాది.

మదగజమున కంకుశమువలె నీతనికి ధర్మజునాజ్ఞ యాతనికోపమున కడ్డు తగులుచుండెడిది. ఏమైనను కడకు అన్నమాటకు జవదాటె నని యప్రతిష్ఠ పాలు గాకుండ తనయకుంఠిత పరాక్రమముచే ప్రతిజ్ఞను పాలించి కృతకృత్యు డయ్యెను.

తిమ్మనార్యుని సత్య

by

B. SUBRAHMANIAM, B. A. (Hons.)

(గతసంచిక తరువాయి)

శ్రీ కామేశ్వరకవి కృష్ణుని సమర్థించినాఁడు. శౌరి 'వలపుల బాగు మీఱి సాగిలె'నని. (భావ మెంత రసవత్తరము!) కాని తిమ్మనకు సత్యపై మక్కువ యెక్కువగాన సత్య తన్నుటను సమర్థించుచున్నాఁడు "పేరలుకం జెందినయట్టికాంత లుచితవ్యాపారముల్ నేర్తురే" యనుటచే.

'జగన్నాటక సూత్రధారి' కెంతటి యవస్థ! పాదతాడనచే నాతఁడు మన్మథరాజ్యప్రాపితుఁ డైనాఁడఁట. ఎంతటి యౌచితి! వామపాదమున తొలఁగిం ద్రోయునపు డైన పట్టాభిషేకమహోత్సవమం దుంపఁబడిన కిరీటము పై నామె పాదరజోలేశము నాలుగక్షతలై పడిన దనియా? తిమ్మన యిమ్మెయి వర్ణించు టేటిపాడి! జగన్నాటక సూత్రధారి మ్రొక్కఁగా నామె పాదముల యరుణకాంతి కిరీటపు మణికాంతులకుఁ గొంత వన్నియ వెట్టిన దనిన పసిఁడిచాయలనీను తెలివ మేను అరుణ మైనపు డామెయొడలి రక్త మెంత సలసల క్రాఁగియుండినదో మఱి! అట్టియెడ మణులకాంతి యా పాటలకాంతికి తూర్పు. రక్తిమ యధిక మగుటతో నుద్వేగమును నధిక మైనది.

ఇంతకును కృష్ణుఁ డేమన్నాఁడు? 'నీవు తాఁచినది నాకు మన్ననయ' అని. "అమరుకకావ్య" కర్తయు—

"సాలక్తకేన నవపల్లవకోమలేన
పాదేన నూపురవతా మదలాలసేన
య స్తాడ్యతే దయితయా ప్రణయాపరాధా
త్సోఙ్గీకృతో భగవతా మకరధ్వజేన"

యనినాఁడు. ప్రణయాపరాధమువలన ప్రియ యడుగుతామరలచే నెవఁడు తన్నఁబడునో యాతఁడు మదనదేవునిచే మెచ్చుకొనఁ బడునఁట! కృష్ణున కింతకన్నను గావలసిన దేమున్నది!

తాడనతో నాతని తనువు పులకరించినది. పులకాగ్రకంటకము లామె పాదపల్లవమున కేమి బాధ కలిగించినవో యని నొచ్చుకొనినాఁడు.

ఐనను కృష్ణుడు :—

"అంగనామణి యైన యల్ల రుక్మిణి యుండ
యువతి యైనట్టిజాంబవతి యుండ
నసమానలక్షణ యల్ల లక్షణ యుండఁ
గాంత యైనట్టి సుదంత యుండ
సువచోభినందన సూర్యనందన యుండ
నందగత్తియ మిత్రవింద యుండ
ననిశసేవోన్నిద్ర యగుభద్ర యుండంగ
నాథాశయజ్ఞ యారాధ యుండ
మఱియు వేవేల గరితలు మానవతులు
స్వామినగరను గల రైన వారిలోన
నెవ్వతెఁ దలంచ కయ్యయో గర్వయైన
సత్యఁ దలపోసి చాల వాచార నేల?"

ఈ ప్రశ్న కుత్తరముగా శ్రీ కామేశ్వరకవి యొక ప్రబంధమునే నిర్మించినాఁడు. కాని మన కేయుత్తరమును దోఁచకున్నది. ఏమో యెవ రెఱుఁగుదురు? సత్య యాతనికి మందుఁ బెట్టినను పెట్టియుండవచ్చును. అయ్యలరాజు నారాయణామాత్యుఁడు—

"గంబూరమును జాజికాయ లుమ్మెత్తవి
త్తులు మర్లుమాతంగి కలువగడ్డ
పచ్చయెన్నులు కోష్టు పచ్చిక మంచేనుఁ
గమదము గుల్లసున్నమును రుద్ర
జడవేరు వస ఖురాసానివాముకు పుడు
కలపోలుగాడు మైగారుచెమట
నీ రావు గజ్జల చేరినమష్టును
గాల్మడి ఆతంటుగాను నూరి
కలయ గురిగింజలం తేసి గుళిక లమరఁ
జేసి నీడనె యారించి"

తీసిన మందొకటి తన "హంసవింశతి" యందు రతిసేనకై తయారించినాఁడు. ఆ మం దింత యాకుమడుపుతో నొసఁగినఁ జాలును. ఎట్టి నాయకుఁ డైనను నాయికకుఁ జిక్కి చొక్కుచుఁ దిరుగ వలసినదే.

కృష్ణుఁడు సత్యకుఁ జిక్కుటకు మనము మఱియొక కారణముఁ గూడఁ జెప్పుకొనవచ్చును. ముక్కుతిమ్మనకు ముద్దియ యందు మక్కువ యెక్కు వై పురుషులమీఁద దండెత్తి యుండవచ్చును. కృష్ణరాయని యలుకఁ దీర్ప నీప్రబంధము విరచించినటుల గాథ యొండు కలదు.

ముక్కు తిమ్మన యరణపుకవి. మహారాజ్ఞి కటాక్షమునకుఁ బాత్రుఁ డగుటకు వారి ప్రణయకలహముఁ దీర్ప నుంకించియే యీ ఘట్టమున కృష్ణరాయని ధ్వనించుచు కృష్ణుని చిత్రించి యుండ నోపు నని యూహ సేయఁదగియున్నది.

సత్య హరిచందనకోటరమునకు నాగతరుణియుంబోలె పోయినది కదా! కృష్ణుని విన్నపములతో కోడెత్రాచు లేచినది. కరాళగరళము గ్రక్కినది. ఆసెగలకు నీలినీరద శుభాంగుని శుభాంగము మఱింత నల్లబడి యుండ నోపు. ఇప్పట్టున మన 'నాగాంబ' జ్ఞప్తికివచ్చుచున్నది. ఆమె యార్భాట మింతింతయా! మానవతికదా! మఱియు సౌందర్యవతి; మహనీయ సౌభాగ్యవతి. పై పెచ్చు "మాటకారి" కనుకనే యమ్మానినీతిలకము కచపంక్తి ముడి వ్వీడదోఁపుచు, చీరచెఱఁగు వేమఱు సవరించుచు, నిశితదృష్టులఁ జూచుచు నధరపల్లవము చలించుచుండఁగా తర్కమునకు దిగినది.

ఇంతవఱకు ముక్కు తిమ్మన కృష్ణుఁడు రసికుఁ డని వాదించినాఁడు; సమర్థించినాఁడు. కాని సత్య యేమనుచున్నదో చూడుఁడు: "ఎఱుంగునే పసులకాపరి భావజమర్మకర్మముల్" అని. నీవు 'వల్లవీకింకరుఁడ' వనినది. నీయబద్ధములు 'మాకు' రుచింప వని రాజఠీవి నిలుపుకొన్నది. గొల్లపిల్లల యిల్లులఁ బట్టి తిరుగువాఁడ వని దెప్పి పొడిచినది. 'దేవకీదేవి నన్ను పెద్దగ మన్నించును. నీ వేమి లెక్కలోని వాఁడవు గా' వని సాభిమానముగఁ జాటుకొన్నది. న న్నెవ్వతెగాఁ జూచితివి? మానరహిత మైన బ్రతుకు నా కేల? నల్వురు నగకమున్న యసువులఁ బాసెద నని తర్జించినది. మార్గాంతరము గానక కృష్ణుఁడు బుజ్జగింపఁ గడఁగి నాఁడు. 'ఓ లలితేంద్ర నీలశకలోపమకైశిక! పారిజాతవృక్షమును నీ పెరటిచెట్టుగ నాటింతు' నని ప్రతినఁ బట్టినాఁడు. అంతటితో నామె ముఖచంద్రునిఁ గ్రమ్మిన మేఘమాలికలు తొలఁగి పోయినవి. చంద్రనిభానన యాననము చంద్రిక లీనినది. అంబుదశ్యాముని మేఘగర్జిత మధుర వాక్యములకు సత్య నీపలతికవోలె కనుపట్టినదఁట! సఖీమయూరికలు సెలరేఁగిన వఁట! కృష్ణుని హృదయోద్యానమునకు నవవసంతము ప్రారంభ మైనది.

యదుకులతిలకుఁడు పారిజాతవృక్షమును గొనిరా నమరావతికిఁ బయనించినాఁడు. ఆయన బాసతో సత్య తెప్పరిలినది కదా! ఇఁక కృష్ణుని యదృష్ట మేమందుము. సత్యతో వనవిహారములు, జలకేళి యన్నియు నాతనికి సమకూడినవి. అమరావతియందు తన్నందఱు పెద్దగాఁ జూచుచుండఁగా దొంగతనమునకు దొరకొనినాఁడు. గ్రహచారబలము! పారిజాతవృక్షమును వ్రేళ్లతోఁ బెకలించినాఁడు. కృష్ణుఁ డెంత విష్ణ్వంశసంభూతుఁ డైనను నింద్రుఁ డూరకుండునా? యుద్ధమునకు దిగినాఁడు. మానిసి యైన గదా కృష్ణుఁ డోడుటకు? గెలువనే గెలిచినాఁడు. ఓడిన వాసవుఁడు కృష్ణునెదుట మోము వంచినాఁడు. అంతట నవతారపురుషునకును మానవస్వభావము తప్పిపోలేదు. తన విజయమున కుబ్బి తబ్బిబ్బైనాఁడు. విజయము సాధించినది ప్రియురాలి యెదుట కదా! కావుననే కామినిమ్రోల కృష్ణుఁ డింద్రునిఁ జూచి హాసగర్భిత క్రోధోక్తుల నగినాఁడు. 'అచ్చరలేమ లెల్లనగ౯' వచ్చిన వాసవుఁ జూడు మని చులకన చేసినాఁడు. అచ్చరలేమలు కృష్ణుని చెయిదికి నగియుందురు గాని యింద్రుని చేఁతకుఁ గాదు. ఐనను నేపాప మెఱుఁగని సురాధిపతి కెంత గతి పట్టినది. మఱఁదలిమ్రోల ముఖ మెటుల వంచినాఁడో మఱి!

కృష్ణుఁ డింద్రునిపై మాటలపసఁ బ్రయోగించినాఁ డనిన సత్యయు శచి నూరక పోనిచ్చినదా! ఆమెను సవాలునకుఁ బిలిచినది. వనపాలురు యదుప్రవీరు నడ్డగించి 'ఇది నీకు తగునా' యనుటయె తడవుగ సత్య బదులిచ్చుటకు నుంకించు వల్లభుని కరసంజ్ఞ మార్చి, జాఱుకొంగు సవరించుచు, వీడినకొప్పుఁ బల్మఱు దోఁపుకొనుచు, నిశితదృష్టులఁ జూచుచు 'వనపాలకులారా! బాగుగా వినుఁడు! పాల్కడలి నుద్భవించిన యీవృక్షమును గొనుటకు నింద్రుఁ డెవ్వఁడు, యింద్రాణి యెవ్వతె? పారిజాతమునకుఁ దోబుట్టువు లగురమను, కౌస్తుభమును నెవ్వఁడు గైకొనెనో యాతఁడే యిద్దానిఁ గూడఁ గైకొనుఁగాక! అతఁ డేల? నేనే కొనిచనుచున్న దానను. 'వీరపత్ని' యేని మీశచీదేవిని తన ప్రాణపతి నాజికిఁ బంపమనుఁడు. ప్రాణములతోఁ బోవునేమో చూచెద' నని పలికినది.

ఇంద్రుఁ డేమి చేయఁగలడు? పారిజాతము నుపేంద్రున కిచ్చి చేయి జాఱిన దాని కేమి సేయుద మని సరిపెట్టుకొనినాఁడు. ఎటులను సత్య తనపంతమును నెగ్గించుకొనినది. 'సత్యభామావిధేయుఁ' డుండువఱ కామె కేమికొదువ!

సత్య ప్రబంధ మాద్యంతము ప్రౌఢ. ఆమెపలుకులయందు ప్రౌఢి యెన్నఁడును మఱుఁగువడ లేదు. ఆమె సౌందర్యగర్విత, జ్యేష్ఠ, వాగ్విదగ్ధయు. ప్రణయకలహమును కళగ సాధింపఁ జాలునది. ఆమెదే యన్న కృష్ణునదంతకన్నను మోటుసరసము. అది యాకాలపు తీరేమో! ఏది యెటు లున్నను నీమె కలికితనమును, కలితనమును మెలివేసికొని చాలకలిత మై కృష్ణునికన్నను కవుల నెక్కుడుగ నాకర్షించినవి.

మన మానసాంబరవీథిని వరూధిని వెలుఁగునిచ్చు జిలుగు జాబిల్లి! సత్య యొక వేగుఁజుక్క!! గిరిక యొక సౌదామిని!!!

శ్రీ కృష్ణదేవరాయలు - ఆముక్తమాల్యద

by

M. KRISHNAMOORTHY, III CLASS, I-B GROUP.

పురాణేతిహాసములు కేవలము విషయప్రధానములు. తరువాతికాలమున కవులకు రసమునందు దృష్టి యేర్పడెను. తత్ఫలితముగ ప్రబంధ ముద్భవించెను. శ్రీ కృష్ణదేవరాయలు విజయనగరరాజ్యాధినేత యగుట యీ ప్రబంధయుగమునవే. ప్రబంధమును శబ్దప్రధానముగా చేసిన కవులలో నగ్రగణ్యుడు కృష్ణదేవరాయలు. అందువలననే యీతనిని ఆంధ్రవాఙ్మయమున యుగపురుషుడని యనవచ్చును. ఈతడు సకలకళాభోజుడు. ఈయన విరచితమే 'విష్ణుచిత్తీయ'మను నామాంతరము గల ఆముక్తమాల్యద. ఈ యుత్కృష్టగ్రంథములో మాలదాసరి భక్తిప్రపత్తి వర్ణిత మైనది.

శ్రీకృష్ణదేవరాయలు సంగీతసాహిత్య సమరాంగణసార్వభౌమ బిరుదాంకితుడు. ఇందుకు నతని యాస్థానమం దున్న యష్టదిగ్గజములతో పాటు సరస్వతీ పీఠము నధిష్ఠించిన మహారాజు శ్రీకృష్ణదేవరాయలు వీరవైష్ణవుడు. భగవదనుగ్రహమునకు భక్తి ప్రధానము గాని, జాతి ప్రధానము కాదనుటకుగాను మాలదాసరియొక్క చిత్తశుద్ధి, స్థిరభక్తి కన్పఱిచిన రాయలవైష్ణవభక్తి అపారమని తెలియుచున్నది. ఇందుకు మాలదాసరి కథయందలి యీ దిగువ పద్యములు తార్కాణములు.

1. "కలఁ డొకరుండు పేరు గొనఁ గాని కులంబు మదీయభక్తుఁడి"

2. "జాత్యుచితచరిత్రమ"

రాయల దృష్టి సూక్ష్మదృష్టి యని చెప్పవచ్చును. ఆయనకు లోకానుభవము కూడ సమగ్రమని మనకు మాలదాసరి కథనుండి తెలియుచున్నది. రాజభోగములతో దూగుచు, క్రిందకాలైన మోపెడు కష్ట మయినను నెఱుగని రాయలు అనేకజాతుల ముండ్ల పొదలను, పాడుపడిన ప్రదేశములను వర్ణించుటలోనే మనకు తెలియుచున్నది. క్రింది పద్యమిందుకు తార్కాణము.

"ఇడిసిన యిడుపుల యెడలఁ బ్రేసను త్త రేనుగసింద కోరింద పొదల"

రాయలసంస్కృత శబ్దశాస్త్ర పాండిత్యము అసాధారణము. శబ్దోపదేశమున నిది మనుచరిత్రమునకు పైదని చెప్పవచ్చును. ఇంతవఱకు నెవ్వరును నింత గాఢ సంస్కృతమును వాడుక చేయలేదు. పద్యమం దెక్కువ సంస్కృత పదములే గన్పట్టును. భావవిన్యాసము ఎంతో నేర్పుతో వానిలో నిమిడించును. ఈ క్రింది పద్యములలో నిది గానవచ్చును.

1. "గండాభోగముల న్మదస్రుతులహరుల్ — గప్పనుతుల్ పాడి యా"

2. "కాంచె నవ్వైష్ణవుఁ డర్ధయోజనఝుటా -ఘాటోత్థశాఖోపశాఖా"

రాయల సంస్కృతగ్రంథములు, మదాలస చరిత్రము, సత్యభామాప్రీణనము, జ్ఞానచింతామణి, సకల కథాసార సంగ్రహము, రసమంజరి. పిమ్మట తెనుగులో విష్ణుచిత్తీయము లేక ఆముక్తమాల్యదను సంతరించెను.

రాయలశైలిలో గలక్లిష్టత, భావవిన్యాసము, స్వాభావిక వర్ణనావైశద్యము మన కాముక్తమాల్యదలో ప్రస్ఫుటములగు చున్నవి. ఈతని పాండిత్య మపారము, అద్వితీయము. తెలుగున నింతకన్న ప్రౌఢమైన ప్రబంధము వేఱు లేదు. రాయల రచన నారికేళపాకము. సులభముగ జీర్ణము చేసికొన తగ్గది కాదు. కల్పనము పాషాణకల్పనము. అంత కాఠిన్యతను సూచించును. ఉత్ప్రేక్షోపమలు రాయలు మెచ్చిన కవన గుణములు పదలాలిత్య మెంతో సామ్యముగా నుండును. రాయలు జ్ఞాని. జ్ఞాన చింతామణివలన నిది మనకు తెలియుచున్నది. కవితామాధుర్యము 'రసమంజరీ ముఖ్యకావ్యరచన' వలన తెలియుచున్నది. ఈ లక్షణము లన్నియు మన కాముక్తమాల్యయందు దేదీప్యమానములు. రాయలశైలి అపూర్వశబ్దములతో కూడి యుండును. 'ఝాటము' (సమూహసూచన)ను పెక్కు పర్యాయము లుపయోగించుట మాలదాసరికథయందు మనకు కానవచ్చును. వీని కన్నిటికిని సరిసమాన మైనట్టి రాజనీతిజ్ఞుడు.

చాలకాలముగ ఆముక్తమాల్యద పెద్దనచే విరచితమా లేక రాయల విరచితమా యని వాగ్వివాదములు జరుగుచుండెను. కాని యిప్పటికి నది నిర్ణయాము కాలేదు.

శ్రీకృష్ణదేవరాయల సంస్థానమున నష్టదిగ్గజము లనెడి యష్టకవులలో ఆంధ్ర కవి తాపితాపితామహు డని వన్నెకెక్కిన పెద్దనామాత్యుడే ఆముక్తమాల్యద యొక్క కృతికర్త యని కొంతమంది కవుల యభిప్రాయము. దీనికే క్రింది కొన్ని సాక్ష్యముల చూడవచ్చును. కాని యిది నేను స్థిరపఱచలేను.

1. పెద్దనామాత్యుడే యాముక్తమాల్యదను రచించి. కృష్ణదేవరాయల పేరు పెట్టినట.

ఇంత యుత్కృష్టగ్రంథమును రాయలు వారి పేర పెట్ట పెట్టవలసిన అగత్య మేమి పెద్దనామాత్యునకు కల్గెను. ఆతడు తనపేరనే నుంచుకొనకూడదా!

2. రాయలు రచించిన సంస్కృతగ్రంథములలో నొకటైన "రసమంజరి" భానుసూరిచే రచింపబడినదట. కాని రాయలు రచింపలేదట. అదియును గాక రాయలు రచించిన సంస్కృతగ్రంథము లెచ్చటను నీ దేశమున కానరాకుండుట. అవి వాఖ్యానాదులం దైనను కన్పట్టక పోవుట. అందుచే రాయలకు కవిత్వమే తెలియ దని.

ఇది యెంత మాత్రము దురూహ్యము. ఒకడు తన గ్రంథమునకు పెట్టుకొనిన నామము, ఇంకొకడు తన గ్రంథమున కేల పెట్టుకొనును. అందుచే వేఱొక్క గ్రంథము "రసమంజరి" యనుపేర భానుసూరిచే రచించ బడినదై యుండవచ్చును. విద్యాపారంగతుడు, సకల కళాభోజు డైనరాయ లింకొకని గ్రంథమునకు తన పేరు పెట్టుకొనునట్టివాడా! ఎంత మాత్రమును గాదు.

3. రాయల నిజవంశమునుగూర్చి పెద్దనామాత్యుడు తన మనుచరిత్రములో పేర్కొన్న పద్యములు రాయల ఆముక్తమాల్యదయందును, దశావతారవర్ణనములందును కలవట.

దీనివలన రాయలు ఆముక్తమాల్యదను రచించలేదనుట యుచితము కాదు. తన సభ్యు లావర్ణనల పాడిరని అతడే తెల్పునటుల యాముక్తమాల్యదనుండి తెలియుచున్నది. వారు పాడినపాటను ఈయన ప్రజ లందరికి తెలియునట్లు అనువదించి యుండవచ్చు.

4, రాయలికిని, పెద్దనకును సమకాలికు డైన రామ లింగకవి ఆముక్తమాల్యద పెద్దన కృతమే యని తెల్పె నను చాటు పద్య మొకటి గలదట.

5. ఆముక్తమాల్యద ప్రథమవ్యాఖ్యాతలైన గుడిపాటి వేంకటకవి, శ్రీనివాసాదులు యీ గ్రంథమును పెద్దన కృత మని నుడువుట.

6. ఆముక్తమాల్యదకవి వీరవైష్ణవుడు. శివుడు, శైవమును సహింపడు. కాని రాయలు శివుని సహింపని వాడు గాడు. దిగ్విజయానంతరము శివక్షేత్రములను సేవించి సత్కరించినాడు.

అట్లైన పెద్దన తన మనుచరిత్రములో శివస్తుతిని గొప్పగ కావించినవాడు. విశిష్టాద్వైతసార మగుఆముక్త మాల్యద నెట్లు రచించును.

అందుచే వాదము లెట్లున్నను, రాయల వారు ప్రతి భావంతులు, కవితా స్త్రీలోలురును. అందుచేతనే అష్ట దిగ్గజములను కొలువునచేర్చిరి. కవితగూర్చి తెలియక పోయిన, ఆయన వారి నేల బహువిధముల బహూకరించును? అందును పెద్దనవంటి ఆంధ్రకవితా పితామహుని సహవాసబలిమిచేత విద్యావంతు డైనరాయలు ఆ యుత్కృష్టగ్రంథము నెందులకు వ్రాసియుండ గూడదు! అందువలన పెద్దనామాత్యుని తోడ్పాటున నేమి, తన సామర్థ్యమువల్ల నైన నేమి, శ్రీకృష్ణదేవరాయలే యాముక్తమాల్యదను రచించెనని మనము నెన్నవచ్చును.

———

BOOK REVIEWS

SOCIAL SURVEYS

—D. Caradog Jones·

(Hutchinson's University Liberary London, 1954) page 232, $7\frac{1}{2}'' \times 5''$, 7 sh. 6 d.

This book is intended for students of Social Sciences. It can serve as a simple text-book for scholars who have interest to study the environment in which they are placed. The pioneers like Booth, Rowntree, Bowley, Allen and Jones have done great service in this field of enquiry. So, the book very rightly devotes much space to give an appraisal of their surveys. As the author says one must be interested in this sphere of knowledge should certainly study the standard books on this subject by Professor A. L. Bowley and Mr. Seebohm Rowntree. Special mention must be made of the following books in this connection: *Poverty: A study of Town Life; Food, Health and Income,* (Macmillan & Co,); *Has Poverty Diminished?* (G. Bell & Sons. London School of Economics, London); and *The New Survey of London Life and Labour* (Staples Press).

But even those who do not find within their reach the aforementioned books, would be in a position to know the nature and techniques employed by the poineers in this field, by studying this good book. It covers the history of surveys conducted in London, York, New London, Second York, and Merseyside. In conclusion, Mr. Jones gives a critical account of the main issues before the social scientists who desire to get first-hand account of the changing patterns of socio-economic life in rural and urban areas. The students of the Colleges in the city and in the districts, are sure to find this little hand-book not only interesting to read but also suggestive of new ideas for conducting valuable surveys of the areas surrounding their own home or College.

—V. Shanmuga Sundaram.

A CRITIQUE OF WELFARE ECONOMICS

—I. M. D. Little·

(Oxford, 1953, page 276, $8\frac{1}{2} \times 5\frac{1}{2}''$ 21 Sh.)

Since the publication of the volume "*Economics of Welfare*" by A. C. Piguo, one may say that no other book of comparable standard on the subject as the book under review was published. Even A. P. Lerner, in his recent book, "*The Principles of Welfare Economics*" accepts that there are many major obstacles in the way of formulating new and enduring Principles of Welfare Economics.

Brave as this erudite scholar is, he begins his book, with a clear statement that he does not attempt merely to codify and to analyse the materials on the subject. He unapologetically quotes G.H. Hardy: "Statesmen despise Publicists, Painters despise Art Critics, and Physiologists, Physicists, or Mathematicians have usually similar feelings; there is no scorn more profound, or on the whole more justifiable, than that of the men who make for the men who explain. Exposition, criticism, appreciation is work for second-rate minds". *A Mathematician's Apology P. 1.* No doubt there is exposition as well as criticism in this book. And the refreshingly good features of the book are the faultless logic, the meticulous use of economic terms and the discerning application of mathematical tools. His use of Index Number for the choice-criterion $\Sigma P_a Q_a > \Sigma P_a Q_b$ and the simplification of Kaldor—Hicks Production Potentials, $\Sigma P_2 Q_2 > \Sigma P_2 Q_1$ and $MP_1 Q_1 < P_1 Q_2$ may be cited as origina techniques.

The first three chapters deal with thf nature of the modern utilitarian economy and its central problem, namely, the consumers' behaviour. The subsequent four chapters relate to optimum production and distribution of goods, in keeping with the idealso

Welfare Economics. Lastly, there is the original part of this book, which unfolds the main criteria that govern the actions of modern economic communities in relation to Public Enterprise, National Output, International Trade and Redistribution of Wealth. And one who reads only the last chapter (XV) entitled "Conclusions" will be lead to believe that the book is really a "study of the usage of influential and persuasive language in economics" in favour of welfare economics. In fact several valuable conclusions are found in every one of the fourteen chapters, which could be read with great benefit by professional students of the subject, as well as by those interested in knowing the mysteries of Welfare Economics.

—*V. Shanmuga Sundaram.*

SWAPNA VASAVADATHAMU (Translation for Bhasakriti): Translated by *T. Kothandaramaiah, Lecturer in Telugu, Sir Thyagaraya College, Madras-21.* (pp. 144, Price Rs. 1-8-0.)

స్వప్నవాసవదత్తము—భాసకృతికి తెనుగు. అనువాదకర్త : తిమ్మావజ్ఝల కోదండరామయ్య, ప్రధానాంధ్రోపన్యాసకుఁడు, సర్ త్యాగరాయకళాశాల, మద్రాసు-21. పుటలు 144 వెల : రు. 1-8-0

1912 వ సంవత్సరమున మహామహోపాధ్యాయ టి. గణపతిశాస్త్రిగారు తిరువాన్కూరునుండి భాసునివని 13 నాటకములను ప్రచురించిరి. అప్పటినుండి సంస్కృతసాహిత్యప్రపంచమందు గొప్పసంచలనము బయలుదేరినది — ఆనాటకములు భాసుడు వ్రాసినవేనా, కాదా, యని.

అంతవఱకు భాసుడు నాటకకర్త యనియు, ప్రసిద్ధుఁడనియు, కాళిదాసు, రాజశేఖరుడు మున్నగువారి వ్రాఁతలవలననే తెలియుచుండెను.

భాసకవి రచించినవానిలో మిక్కిలి పేరుపొందినది స్వప్ననాటకము లేక స్వప్నవాసవదత్తము. దీనినిగుఱించి వివాదము లేదు. పూర్వకవులును, నేటిపండితులైన కీత్, సుక్తంకర్, దేవధర్ మొదలగువారును ఏకాభిప్రాయులై యున్నారు. స్వప్నవాసవదత్తము భాసునినాటకములలో నేకాదు. సంస్కృతసాహిత్యమందే ఒక అమూల్యమైన రచన. ఇది ఇంగ్లీషు, జర్మన్, యిటాలియన్ మొదలగు పాశ్చాత్యభాషలలోనికి గూడ అనువదింప బడియున్నది.

శ్రీ కోదండరామయ్యగారు దానినే తెలుగునందు అనువదించిరి. ఇంతకుముందే దీనికి అనువాదములు మనభాషలో నున్నవి.

సంస్కృతమునుండి మనభాషలోనికి గ్రంథములను అనువాదము చేయునాచారము నన్నయకాలమునుండి వచ్చినదే. కాని చాలవరకు పురాణములను, కావ్యములను మాత్రమే మనకవులు తీసికొనిరి. నాటకములను మాత్రము, ఎందుకో గాని, స్పృశింపనైన లేదు. అట్లు ప్రయత్నించినవారుగూడ, శాకుంతలమువంటి ప్రసిద్ధనాటకమును, కావ్యముగనే తెలిగించిరి.

సంస్కృతనాటకములను నాటకరూపముననే తర్జుమా చేయుపద్ధతి ఈ యేబదిసంవత్సరములనుండి మాత్రమే అలవాటులో వచ్చినది.

పైగ్రంథము విపులమైన ఉపోద్ఘాతము కలిగియున్నది. భాసకవినిగుఱించి, అతనినాటక కర్తృత్వమునుగుఱించి, దేశకాలములనుగుఱించి, కొంత చెప్పబడియున్నది. ఆ తరువాత నాటకవస్తువు, మూలకథ, అందు చేయబడిన మార్పులు, కథావిమర్శము, చర్చింపబడినవి. కథావిమర్శము, పాత్రలచిత్రణము—సొగసైనపద్ధతిలో, నిశితమైనదృష్టితో అనువాదకులు వ్రాసియున్నారు.

అనువాదము చక్కని, సులభమైన, సరళమైన (గ్రాంథిక) భాషలో జరిగినది.

ఈ పుస్తకమందు ఒకటి రెండు సవరణలు చేయవలసియున్నది:

1. ద్వితీయాంకమున (పుట 22), దాది వాసవదత్తతో నిట్లు పలుకుచున్నది:

"......వయస్సును, రూపమును జూచి మహారాజులంగారే స్వయముగా నాతనికిఁ దన కౌమారిత నొసగినారు."

అప్పటికి మగధరాజు దర్శకుడు. పద్మావతి అతని సోదరి గాని పుత్రిక కాదు.

2. ఉపోద్ఘాతములో, చతుర్థాంక విమర్శమందు (పుట 37) ఈ క్రింది వాక్యము లున్నవి:

"నాయికానాయకు లొక్కచోటనే యుండి, విప్రలంభశృంగారము ననుభవించిన యిట్టి కరుణరసఘట్టము సంస్కృతనాటకప్రపంచమునందే మనకుఁ గానరాదు."

ఇది వాసవదత్తా వత్సరాజుల సమావేశమును గుఱించి వ్రాయబడినది.

పై దృశ్యముకంటె మనోహరమును, కరుణరసపూరితము, హృదయమును కలచివేయునట్టిది మఱొక్కటి, సాహిత్య (సంస్కృత) ప్రపంచమున నున్నది. అది మహాకవి భవభూతి రచించిన ఉత్తరరామచరితములోని తృతీయాంకము—జానకీరాఘవు గోదావరీతీరదృశ్యములను మరల దర్శించునప్పటి ఘట్టము.

శ్రీ తిమ్మావజ్ఝల కోదండరామయ్యగారి యీపుస్తకము ముచ్చటగ, తప్పులు లేకుండ, ముద్రింపఁబడినది. నేటి తెలుగు పుస్తకాలలో ఇట్టిది జరుగుట గొప్పవిశేషము.

కె. సత్యనారాయణస్వామి.

ANNAMARYODAHARANAMU: by *T. Kothandaramaiah, Lecturer in Telugu, Sir Theagaraya College, Madras-21.* (pp. 23, Price Annas Eight)

అన్నమార్యోదాహరణము— గ్రంథకర్త : తిమ్మావజ్ఝల కోదండరామయ్య, ప్రధానాంధ్రోపన్యాసకుఁడు సర్ త్యాగరాయకళాశాల, మదరాసు-21. పుటలు 23 వెల రు. 0-8-0.

ఈ యుదాహరణము సుప్రసిద్ధుఁడైన తాళ్లపాక అన్నమార్యుని స్తుతిపరముగ చెప్పబడినది. అయిదుసంవత్సరములకు పూర్వము జరిగిన అన్నమార్యోత్సవ సందర్భమున రచింపబడినది. అట్టిసమయమున దీనిని రచించుట మిగుల యుక్తము, ప్రశంసనీయము—అయినకార్యము.

గ్రంథకర్తగారు అన్నట్లు 'ఉదాహరణము ఒక సాహిత్యప్రక్రియావిశేషము.' ఇదివఱకు తెలుగులో కొన్ని ఉదాహరణలున్నవి. కాని 'ఉదాహరణలు తెలుగున నొక ప్రత్యేకశాఖగ వర్ధిల్లిన'వనుట సాహసమనుకొందును.

ఈ పుస్తకములోని పీఠికయందు అన్నమాచార్యుని జీవితవిశేషములు, అతనిరచనల పరిచయమును, నివ్వబడినవి.

రచన చక్కని శైలిలో నడచినది. ముఖ్యముగా మొదటి కొన్నిపద్యములు మంచిపాకమునఁ బడినవి.

కె. సత్యనారాయణస్వామి.

TL T45,2111m;N51 N55.5.28
98601

Edited and Published by M. K. Shanmugam, M.A., L.T., Sir Theagaraya College, Madras-21, and Printed by G. Bhavanarayana at the Weldun Press, 146, T. H. Road, Madras-21.

1/56

தமிழ்நாடு ஆவணக்காப்பக நூலகம்,
எழும்பூர், சென்னை-600 008.

தவணைத்தாள்.

சே. எண் : ப. எண் :

வழங்கிய நாள். (1)	திரும்பிய நாள். (2)	வழங்கிய நாள். (1)	திரும்பிய நாள். (2)

S.F. 259A-6—1,00,000—30-1-84.